

ΧΛΩΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ. — ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

4879.

A.6

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Γραφεῖον τῆς Χλωρίδος: Γαλατᾶ, Χαβιαρόχαρον, 4.

1879.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α .

Ἀνατροφή, ἐκπαίδευσις.

Βιβλιοθήκη (ἡ πρώτη) 18. Προσωπικὸν τῶν ἐν Ἑλλάδι γυμνασίων καὶ ἐλληνικῶν σχολείων 22. Πρῶτον (τὸ) βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐτυπώθη ἐλληνιστὶ 45. Τιμὴ (ἡ) τῶν βιβλίων ἐν Εὐρώπῃ 43.

Ἀρχαιολογικά.

Βλαχερνῶν (ἡ παναγία τῶν) ἢ τὸ ἀγίασμα τῶν Βλαχερνῶν 14. Σχλῆμαν (ἔρευμαι) 42. Φοίνικος (περὶ) 4.

Βιογραφίαι.

Γαμβέτας (Λέων) 210. Γρεβὺ (δὲ Κ. Ἰούλιος) 49. Κανάρης (Κωνσταντῖνος) 73. Σχλῆμαν (Ἑρρίκος) 55. Σχλέμαν (αὐτοβιογραφία Ἑρρίκου) 107.

Γεωργικά, βιομηχανικά, ἐμπορικά, δημόσια ἔργα.

Ἀδαμαντοφόροι πεδιάδες ἐν τῇ νοτιῇ Ἀφρικῇ 238. Ἀδάμαντες (οἱ) τοῦ γαλλικοῦ στέμματος 237. Ἀθυρμάτων (βιομηχανία παιδικῶν) 213. Ἀμαξ-ἔστιατόρια 215. Ἀμερικανικὸς (δὲ) σίτος ἐν Γαλλίᾳ 140. Βάμβαξ (δὲ ἐν ἔτει 1878 ἐξαχθεὶς ἐκ τῆς Ἀμερικῆς) 191. Βελωνῶν (κατασκευὴ) 214. Βιομηχανίας (ὀλίγα περὶ) 32. Γηροκομεῖον τῶν ζώων 238. Γιγαντιαία δένδρα 117. Γυναικεῖον (τὸ) γάλα ἐν Κίνᾳ 160. Ἴππων (ἐφεύσεις σκοποῦσα τὴν πρόληψιν δυστυχημάτων ἐκ τῶν ἀφηνιαζόντων) 239. Καταστροφὴ ἀγρίων θηρίων ἐν Ἰνδικῇ 237. Κεράσια (τὰ) 158. Κυνῶν (ἐμπόριον) 43. Μεταβολὴ τῆς μεταξὺ Ἀριζόνης καὶ νοτίου Καλιφορνίας ἀμμόδου ἐρήμου εἰς θάλασσαν 161. Μετάξις (περὶ) 164. Ὀρτυγος (μεταναστεύσεις) 140. Περιστεραὶ (ταχυδρομικαί) 110. Περὶ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ τῆς χρήσεως τοῦ καφέ ἐν Κωνσταντινουπόλει 163. Πόλεις φέρουσαι τὸ αὐτὸ ὄνομα 162. Φονεύετε (μὴ) τοὺς εὐεργέτας ὑμῶν 257. Ὡὰ (τεχνητὰ) 69. Ὠρολογίων (περὶ) 92.

Γεωγραφία καὶ περιηγήσεις.

Ἀεροστάτου (ἡ ἀεροπορία τοῦ) «ἡ πόλις τῆς Αὐρηλίας» 5. Ἀθηναί (αἱ σύγχρονοι) 184. Αὐστραλίας (βίος τῶν κατοίκων τῆς) 159. Βόρειον πόλον (ἐκδρομὴ εἰς τὸν) 214. Γουιάνην (ἐκδρομὴ εἰς) 42. Ἐκδρομὴ (ἐπιστημονικὴ) 117. Ἑλένη (ἡ ἀγία)-Δύσις ἡλίου 133. Εὐρώπη (ἡ πολιτικὴ) 75, 152 Κούρδοι (οἱ) 56. Μώαμθ (δὲ τάφος τοῦ) 104. Περιοδεία τῆς γῆς ὑπὸ χάριτος 285.

Ἐπιστημονικά.

Αἰθεροποσία ἐν Ἰρλανδίᾳ 163. Αἵτνα (ἡ) 156.

Ἀναπνοὴ 192. Ἀνθέων (δὲ τεχνητὸς χρωματισμὸς τῶν) 68. Βαρόμετρα (ἄνθινα) 231. Δηλητηρίασις ἐκ πύλου 160. Διάρκεια (ἡ κατὰ μέσον ὄρον) τῆς ζωῆς 231. Διφθερίτιδος (ἀμοιβὴ διὰ τὴν σύνταξιν τελειοτάτης πραγματείας περὶ) 191. Ἐκλείψεις κατὰ τὸ ἔτος 1879 17. Καμφορᾶς (περὶ) 54. Κοράλιον (τὸ) 161. Κρεσώλαις (μία συμβουλὴ τοῖς) 192. Κυνὸς (εὐφοῖα) 231. Ναυτικῆς (περὶ) πυξίδος κατὰ τὸν μεσαίωνα 33. Πτηνὰ (τὰ) κατὰ τὴν χολέραν 92. Ρόδον (τὸ) 217. Σιδηρόχορτον (τὸ) 165. Σφυγμὸς (δὲ) 190. Τάσεως (περὶ τῆς) τῶν ἀνθρώπων νὰ διευθύνωνται πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ πρὸς τὰ ἀριστερά 114. Τηλεφώνου (πρακτικὴ χρησιμοποίησις τοῦ) 238. Φαρμακοποιίας (περὶ) 284. Φυτῶν καὶ ἀνθέων (περὶ τῶν) ἐντὸς τῶν οἰκιῶν 78. Φωσφορήσεως (τὸ φαινόμενον τῆς) 166. Χειμῶν (δὲ) τοῦ 1779 65. Χρῆσις (ἡ) τοῦ τηλεφώνου ἐν Ἀμερικῇ 165.

Ἥθη καὶ ἔθιμα.

Ἀπριλίου (ἡ πρώτη) 87. Αὐστρουγγαρίας (ἡ αὐτοκράτειρα τῆς) 140. Διαθηκῶν (τὸ ἔθος τῶν) 144. Ἐπικήδειοι (λόγοι) 160. Κυρίων (περὶ τῶν) ὀνομάτων 80. Κηρολαμπάδες (αἱ) 160. Κώδωνες (οἱ) 161. Σίναϊ (πότε καὶ πῶς νυμφεύονται οἱ) 286. Τελετὴ (ἡ) τοῦ λόρδου δημάρχου ἐν Λονδίνῳ 223. Χειροκτίων (ἱστορία) 52.

Καλλιτεχνία.

Ἀκαδημίας (κρίσεις περὶ τῆς ἐν Ἀθήναις) 236. Καλλονὴ γυναικῶν 262. Κωνσταντινούπολις (ἡ) τοῦ μέλλοντος 253, 280. Μεταμόρφωσις (ἡ θεία) 179.

Κοινωνικά, πολιτειακά, στατιστικὴ.

Ἁγίου Γεωργίου (τὸ τάγμα τοῦ) ἐν Ῥωσσίᾳ 234. Αἶσθημα (τὸ) τοῦ καλοῦ 1. Ἀπόδειξις (νέα) τοῦ μεγαλείου τῶν Παρισίων 239. Ἄρκοι (αἱ) ἐν Ῥωσσίᾳ 192. Ἀστυνομία (ἡ) τοῦ Λονδίνου 116. Γάμος (δὲ) 99. Γάμοι ἐπισήμων ἀνδρῶν 191. Γυναικες (πόσου τιμῶνται αἱ) 141. Δηλητηριάσεων (στατιστικὴ) 138. Δολοφονίας (ἀπόπειραι) κατὰ τῶν ἡγεμόνων 117. Δρόμοι (γυναικῶν) ἐν Ἀμερικῇ 162. Ἐπιχορήγησις ἡγεμόνων τινῶν τῆς Εὐρώπης 261. Ἰνδικῆς (ἡ ἔκτασις τῆς) χώρας 159. Λονδίνου (δὲ πληθυσμὸς τοῦ) 238. Μεγάλου-πόλεων (θνησιμότης) ἐν τε Εὐρώπῃ καὶ Ἀμερικῇ 91. Μεταναστεύσεις ἐκ τῆς Γερμανίας 161. Ναῶν (χωρητικότης διαφόρων) 237. Νυμφεύμεθα (πότε ὀφείλομεν νὰ) 162. Πολιτισμένος κόσμος (τί ἐξοδεύει δὲ) εἰς πυρίτιδα διὰ χαιρετισμοῦς, τιμὰς βασιλικὰς καὶ ἀνταλλαγὰς φιλοφρονῶν πατάγων καὶ κρότων 285. Πολυτέλειαι (ἡ) παρὰ τοῖς ἀρχαίοις

ΧΑΩΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ.

Έτος Πρώτον.—Έν Κωνσταντινουπόλει, τῆ 1 Ἰανουαρίου 1879.—Τεῦχος Πρώτον.

42. Παράσημον (τὸ) τοῦ Λουτροῦ 137. Παροιμίαι (δημῶδεις) 45. Σφραγίδων (περὶ) 138. Ταχυδρομείων (στατιστικὴ τῶν δι' ὄλων τῶν) τῆς ὑψηλοῦ διαβιβαζομένων ἐπιστολῶν 216. Ὑδατος (περὶ τοῦ) ἐν Λονδίῳ 69. Ὑδρογείου (πληθυσμὸς τῆς) σφαίρας 20. Φαρμακοπωλεῖον (τὸ πρῶτον Ἰαπωνικόν) 144. Φάρων (περὶ) 141. Φυλακαὶ (αἱ) ἐν Ἐλβετίᾳ 235.

Πρακτικαὶ γνώσεις.

Βαρόμετρον (εὐωνον) 168. Βελοῦδου (τρόπος πρὸς ἀποκαθάρσιν τοῦ) 264. Βλαστάνουσι (πῶς) τὰ σπέρματα τῶν ἀνθέων 144. Διάκρισις τῶν ἐπιβλαβῶν ἐκ τῶν ἀβλαβῶν ἐδωδιμῶν μανιταρίων 264. Δοκιμασία τῶν χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν ἀντικειμένων 240. Ἐκκαθαρίσεων (περὶ) μεταξίνων ὑφασμάτων 264. Ζωυφίων (καταστροφὴ βλαβερῶν) 21. Λεμονίων (πεπυκνωμένους ζωμός) 240. Μέσον πρὸς προφύλαξιν τῶν ποδῶν ἀπὸ τῶν χειμέθλων 93.

Οἰκιακὴ Οἰκονομία.

Διατήρησις τοῦ ζωμοῦ τοῦ κρέατος 45. Ἐπιδόρπιον (τὸ) αἰ κομπόσται 288. Ἐξάλειψις τοῦ ἐλαίου καὶ τοῦ λίπους 144. Κατασκευὴ τοῦ ἀγγλικοῦ ποτοῦ Ποντζι (Punch) 288.

Ἑγχειρή.

Διόπτρων (περὶ) 166. Κόνων (κατάχρησις) 239. Λουτρὰ (τὰ ἐν τῇ πόλει ἡμῶν θαλάσσια) 141. Λύσσης (φάρμακον) 21. Ὀδόντων (προφυλακτικὰ μέσα τῶν) 21. Περιπάτου (ἢ ἐκ τοῦ) ὠφέλεια 69. Πνιγομένων θεραπεία 287. Σιγάρον (τὸ) 93. Ὑγρά (ἀρωματικὰ) 263 Χροιάς (περὶ τῆς) τοῦ γυναικείου προσώπου 118.

Φιλολογία, ἠθολογία, φιλοσοφία.

Ἀκάθιστος ὕμνος 67. Ἀλήθειαι 17, 40, 91, 145, 139, 160, 190, 213, 235, 260, 284. Ἀλφάβητα (τὰ) 177. Ἀναγκάτων (περὶ τῶν) προσόντων τοῦ συνδιαλέγεσθαι 102, 131, 183. Ἀντίθεσις μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως 285. Ἀξιώματα 235. Ἀρχὴ (ἡ) τοῦ Non Possumus 92. Βάδδινγκτων (ὁ Κ.) καὶ ἐν Γαλλίᾳ φιλελληνισμὸς 25. Ἐλευθεριότῆτες (αἰγυπτιακαὶ) 229. Γνώμαι (δύο) 260. Γονεῖς (οἱ) παρὰ τοῖς Ἀσιανοῖς 210. Δεληγεώργη (ἐπεισόδιον τοῦ βίου τοῦ ἀειμνήστου) 121. Δοξασαί (μυθικαὶ) τοῦ λαοῦ: ὁ ἅγιος Διονύσιος καὶ ὁ οἶνος 16. Δούλοι εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα 183. Εἰδοποιήσεις (αἱ) ἐν Παρισίοις 215. Ἐπισκεπτῆρια (τὰ) 39. Ἐπιστολαὶ (εὐφρεῖς) 233. Θλίψεις ἐν τῷ γήρατι 230. Ἀφηρημένοι 283. Θωμάς (ὁ ἀπόστολος) 88. Καίσαρος (χαρακτὴρ Ἰουλίου) 178. Κομμώσεως (κινόνες περὶ τῆς) παρὰ

τοῖς Μουσουλιμανοῖς 69. Κοραῖ (μία ἐπιστολὴ τοῦ) 97. Κωνσταντινουπόλεως (πολιορκία τῆς) ὑπὸ τῶν Ἀράβων 145, 169, 193. Λέξις (ἡ) Grec 259. Μανταῖαι τοῦ λαοῦ 232. Μεσαιῶν (Ἑλληνικὸς) 2, 51. Μῆν (ὁ) τοῦ μέλιτος 69. Μητέρας (πρὸς τὰς) 227. Μυθικαὶ παραδόσεις καὶ δημοτικὰ ἔσματα περὶ τοῦ μεγάλου Πέτρου παρὰ τοῖς Ῥώσοις 241. Νεοελληνικῆς (περὶ τῆς) ποιήσεως 50. Οἰκονομία 17. Οὐγῶ (λόγος Βίκτωρος) 148. Παραβολὴ ἀνατολικὴ 212. Πορφυρογέννητος 164. Ῥωμανικὸν ἐπεισόδιον τοῦ βίου τοῦ πρῶτον ἐμίρου τῆς Ἀφγανίας Σερ Ἀλῆ 251. Σααδῆς 144. Συγγένεια (ἀρχαία) μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Ἰσραηλιτῶν 222. Τουρᾶς 235. Τουρκικαὶ ἀλήθειαι 68. Φίλοι (οἱ ψευδεῖς) 166. Φιλόσοφοι (δύο) ἀντιθέτων ἰδεῶν 186.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.

Ἄγγλος (ὁ) καὶ ὁ Λαζαρόνος 65, 89. Γάμος (ὁ διὰ μηχανισμοῦ) 7. Διπλῆ τραγωδία ἐν Κόβεντ-Γάρδεν 265. Doderò (ὁ πλοίαρχος) 198. Ἑρνέστις (ὁ ψαθωπώλης) 124. Θαλαμηπόλος (ἡ) τῆς θείας μου 36, 57. Μουρίλλος ἡ ἡ διπλῆ συμφωνία 150, 172. Παρισιανὴ (ἡ) νεῆνις 82. Παράδειγμα μεγαλοψυχίας 225. Σιβηριανὴ (ἡ) νεῆνις 111, 136, 154, 180, 195, 219, 246, 271.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἀλφρέδρου Μυσσέ (ἐν ἀνέκδοτον) 287. Ἀνέκδοτον (ἐν) 213. Ἀπερισκίψια (ιατρικὴ) 192. Ἀποτυχία ἀπροσδόκητος 21. Βίσμαρκ (ἐν ἀνέκδοτον τοῦ) 260. Γέρων ἄγαμος 191. Δόλος Ἑβραίου 262. Ἐκδικήσις ἐλέφαντος 191. Ἐπιστολὴ εἰκοσι φράγκων 161. Καστελλὰν (ὁ στρατάρχης δέ) 216. Κατάληψις πόλεος ὑπ' ἐνὸς ἰατροῦ 216. Νικολάου τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Ρωσσίας (ἐν ἀνέκδοτον τοῦ) 261. Πάρεργα 44, 68, 91, 116, 235.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἀνέκδοτα δημοτικὰ ἔσματα 236. Ἀθώτης καὶ εἰλικρινεῖα 139. Ἄσμα (τὸ) 261. Δάκρυ (εἰς ἐν) 40. Δοκοῦσα (ἡ) εὐτυχία καὶ ἡ ἀληθής 18. Ἐλεγείον 115. Μαζὴ μετ' ἐκ' ἡ κόλασις 192. Πάσχα (τὸ) 91.

Πανομοίωτα ὑπογραφῆς.

Δεληγεώργη (Ἐπαμεινώνδα) 145.

Ἄναλαμβάνομεν τὴν σύστασιν τοῦ περιοδικοῦ τούτου, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν τῆς ΧΑΩΡΙΔΟΣ τῆς μυθολογουμένης ταύτης θεᾶς τοῦ ἔαρος καὶ τῶν ἀνθέων, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὴν ὑποστήριξιν πολλῶν λογίων ὁμογενῶν, εἰς ὧν τὴν εὐγενῆ σύμπραξιν καὶ συνεργασίαν δυνάμεθα νὰ βασισθῶμεν.

Ἡ ΧΑΩΡΙΣ, θέλομεν καταβάλλει πᾶν τὸ ἐπιπλέον μέρος, ὅπως καταστῆ τοιαύτη ὥστε πᾶν φύλον, πᾶσα ἡλικία καὶ πᾶν ἐπάγγελμα νὰ εὐρίσκωσιν ἐν αὐτῇ πρόσφορα καὶ διδακτικώτατα ἀναγνώσματα, νὰ συνδέη τὸ τεργνόν καὶ ἠδὲ μετὰ τοῦ ὠφελίμου καὶ σπουδαίου καὶ ἕκαστος ἄνευ κόπου, ἐν παιδιᾷ μᾶλλον ἢ ἐν σπουδῇ, νὰ ἀρῆται πάντοτε ἐξ αὐτῆς ὠφέλιμόν τινα ἰδέαν δι' ἑαυτὸν καὶ διὰ τοὺς ὁμοίους του.

ΤΟ ΛΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΥ

πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως, πάσχει σπουδαίως παρὰ τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει, καὶ πρὶν ἢ ἀνοίξωμεν τὸ στόμα ἡμῶν ὅπως ἐξενέγκωμεν λόγους μεγαλαυχίας ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ ἡμῶν καταγωγῇ, ὀφείλομεν νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ἐκεῖνοι ἀνετρέφοντο διὰ τῆς μουσικῆς, τῆς χάριτος περὶ τὸ λέγειν, τῆς ἀσκήσεως περὶ τὴν γραφίδα καὶ τὴν σμίλιν, ἐνῶ ἡμεῖς ἀνατρεφόμεθα ἀκούοντες γαλῶν μισοῦλισματα, ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τῶν στοιχειωδεστέρων κανόνων τῆς ἰχνογραφίας, τῆς προοπτικῆς, τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς γλυπτικῆς. Σεμνυνόμεθα ἐπὶ τῇ εὐγενεστέρῃ πατραγαθίᾳ, ἐνῶ οἱ πρόγονοι ἡμῶν οὐτε τῶν πολιτικῶν ἤπτοντο, οὐτε ἐστρατήγουν, οὐτε ἠγάρευσαν ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ δικαστικῇ ἀγορᾷ πρὶν ἢ καταστήσωσιν ἑαυτοὺς ἀξίους τῇ πατρίδι διὰ τῆς γυμναστικῆς, ἀποτελοῦσθαι καὶ ταύτης μέρος τῆς καλλιτεχνικῆς ἀγωγῆς,

διὰ τῶν βιωτικῶν ἐκείνων ἔξων αἰτινὲς συνετέλουν ὅπως νοῦς ὑγιὲς διατηρηθῆ ἐν σώματι ὑγιεῖ.

Τίς ἤθελε πιστεῦσαι ὅτι ἐν ἑλληνικὸν γυμναστήριον ἐν Κωνσ/πόλει καταρτισθὲν τῇ φιλοτίμῳ πρωτοβουλίᾳ ὁμογενοῦς νέου λαμπρῶς εἰς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἠσκημένου βλέπει ἑαυτὸ συχναζόμενον ὑπὸ πολλῶν μὲν ἀλλοφύλων, ὑπὸ ὀλιγίστων δὲ ὁμοεθνῶν; Τίς ἤθελε πιστεῦσαι ὅτι ἐν Εὐρώπῃ ἀπὸ δεκάδων ἡδὴ ἐτῶν ἴδρυνται ἐσπερινὰ σχολεῖα διὰ τοὺς παῖδας τῶν ἐργατῶν συντηρούμενα δαπάναις τῶν δῆμων, παρ' ἡμῖν δὲ οὐτε ἐν Ἑλλάδι οὐτε ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς Κοινοῦτησι τῆς Τουρκίας διανοήθησαν ποτε νὰ συστήσωσι τοιοῦτον; Καὶ ὅμως ἔνεκα τῶν ἐσπερινῶν τούτων σχολείων, ἐν οἷς διδάσκειται εἰς τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς χειρῶνακτας ἡ ἰχνογραφία, ἡ γραφὴ, ἡ ἀνάγνωσις, ἡ ἐθνικὴ ἱστορία, ἡ γεωγραφία καὶ ἡ ἀριθμητικὴ, ἔνεκα, λέγω, τῶν ἐσπερινῶν τούτων σχολείων ἀναγκαζόμεθα νὰ βλέπωμεν τὴν ξυλοργικὴν λ. χ. εἰς χεῖρας τῶν ἐν Ἀνατολῇ Εὐρωπαίων, διότι καὶ ὁ τελευταῖος τεχνίτης Εὐρωπαῖος ἐρχόμενος εἰς τὴν Ἀνατολὴν κατέχει τὴν ἰκανότητα ἐκείνην τοῦ κομψεύειν τὸ ἔργον αὐτοῦ ἢν στερεῖται κατὰ μέγα μέρος ὁ Ἕλληνας τεχνίτης, καὶ τὴν ὁποίαν ἀπαντῶμεν οὐχὶ μόνον εἰς τὸν λεπτοεργὸν ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν ὑποδηματοποιὸν Εὐρωπαῖον καὶ εἰς πάντα σχεδὸν τεχνίτην ἐξ Εὐρώπης ἐρχόμενον. Πῶς δὲ κατορθοῦσι τοῦτο; δυνάμεθα ἀδιστακτικῶς νὰ εἰπώμεν ὅτι τοῦτο κατορθοῦται μόνον διὰ τῆς ἰχνογραφίας ἢν εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα τῆς Εὐρώπης διδάσκουσι, δημόσια, ἰδιωτικὰ, δημοτικὰ καὶ κυβερνητικὰ.

Εἰς τὴν πρόωρον καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἀνάπτωσιν τοῦ αἰσθήματος τοῦ καλοῦ παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις καὶ εἰς τὴν παντὶ παιδί καὶ κορασίῳ ἐπιβαλλομένην ἐν τοῖς σχολείοις ἀσκήσιν περὶ τὴν ἀπαγγελίαν ὀφείλεται ἐπίσης ἡ μεγάλη πρόοδος τῆς ἠθοποιίας, ἥτις, ἂν ὁμολογήσωμεν καὶ τοῦτο ἄνευ διςαγμοῦ, εὐρίσκειται ἐτι παρ' ἡμῖν ἐν σπαργάνοις, μετ' ὅλας τὰς προσπαθείας ἂν κατέβαλον τινες τῶν ἡμετέρων ἠθοποιῶν ἵνα ἐκπληρώσωσιν

εὐσυνειδήτως τὸ καθήκον αὐτῶν διότι ἐνῶ αἴφνης περὶ τὴν μιμητικὴν ἐπιτυχάνουσι, καταδείκνυνται ἀτεχνότατοι μέχρις ἀηδίας πολλάκις περὶ τὴν χρῆσιν τῆς φωνῆς ἢν σύρουσιν ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ φθόγγου καὶ καθιστῶσιν οὕτω μονότονον παραβιάζοντες τὰς φυσικὰς αὐτῆς διακυμάνσεις, νομίζοντες ὅτι ἄλλη εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἄλλη ἡ φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ βίῳ καὶ μὴ ἐννοοῦντες ὅτι ὁ ὠρῆσιμος, ὁ χαίρων, ὁ λυπούμενος, ὁ ἐν ἐκστάσει εὐρισκόμενος οὐδέποτε λαλοῦσιν ἢ ἐκδηλοῦσι τὰ αἰσθητά αὐτῶν μονοτόμως καὶ μὴ συλλαβὰς μακροφώνους. Ἄπασαι αὐταὶ αἱ ἐλλείψεις τοῦ ἡμετέρου ἔθνους ἀποδοτέαι εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν καλλιτεχνικῶν μαθημάτων, ἅτινα ἔπρεπε νὰ παρακολουθῶσιν τὴν σπουδάζουσαν ἡμῶν νεολαίαν ἀπὸ τῶν πρώτων βημάτων τῆς προκαταρκτικῆς παιδείσεως μέχρις ἀποπερατώσεως τῆς γυμνασιακῆς ἀγωγῆς.

Ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἀνωτέρας μαθήσεις ἀποβαίνει ἀπολύτως ἀναγκαία ἡ τῶν παιδῶν καλλιτεχνικὴ ἀγωγή, διότι καὶ ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ δικηγόρος θὰ εὐρεθῶσιν ἐν τῷ βίῳ αὐτῶν εἰς περιστάσεις καθ' ἃς θὰ αἰσθανθῶσιν τὴν χρησιμότητα τῆς ἱχνογραφίας, λ. χ. ὁ δὲ ἐξ ἐπαγγέλματος φιλόλογος καὶ ὁ ἀρχαιολόγος δὲν δύνανται νὰ ὀνομασθῶσι τοιοῦτοι ἂν δὲν γνωρίζουσιν οὐχὶ ἱστορικῶς ἀλλὰ καὶ πραγματικῶς τοὺς κανόνες τῆς μουσικῆς, ἵνα ἐννοήσῃ τὴν μετρικὴν, τοὺς κανόνες τῆς ἀρχιτεκτονικῆς καὶ τῆς προοπτικῆς ἵνα ἐννοήσῃ τὸν βαθμὸν τῆς τελειότητος εἰς ἣν εἶχον φθάσει οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι κατὰ τὴν ζωγραφικὴν καὶ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν.

Ἀγωνισθῶμεν λοιπὸν πάσαις δυνάμεσιν ἵνα εἰσαγάγωμεν τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν εἰς τὰ μυστήρια τῆς καλλιτεχνίας, ἵνα ἀσκήσωμεν παρ' αὐτῆς τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ, ἵνα μορφώσωμεν τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν ὄρασιν τῶν ἡμετέρων ὁμογενῶν, καὶ ἐν γένει ἵνα γυμνάσωμεν τὰς ἀνθρωπίνους αἰσθήσεις αἵτινες ἐτάχθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς τὰ δραστηκότατα ὄργανα τῆς διαπλάσεως τῆς ψυχῆς καὶ οἱ πολυτιμότεροι ἀγωγοὶ τῶν ἐντυπώσεων τοῦ ἐξωτερικοῦ κόσμου. Δὲν λέγει τις, φρονῶ, ὑπερβολὴν δογματίζων ὅτι ἡ νοσοῦσα σήμερον παρ' ἡμῖν ἀσκήσις τῶν αἰσθητηρίων καθιστᾷ ἡμᾶς ἀνικάνους νὰ θαυμάσωμεν προσηκόντως καὶ αὐτὴν τὴν καλλονὴν τῆς θείας δημιουργίας. Ἄρκεϊ, πρὸς ἐπιβεβαίωσιν τοῦ ἰσχυρισμοῦ τούτου, νὰ παρατηρήσῃ τις τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἡμετέρων πλθῶν πρὸς μίαν ὑψηλὴν ἀρμονίαν τοῦ Βεδχόβεν ἢ τοῦ Ροσσίνι, καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸν αὐτῶν περὶ τὰ κακόζηλα καὶ κακόγηχα φεγγεβολήματα τῶν Ἀσιατικῶν τῆς φωνασκίας ἐξαμβλωμάτων.

Ο. Ι.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΜΕΣΑΙΩΝ.

Ὅρια αὐτοῦ.— Ἀνάπτυξις τῶν τριῶν περιόδων τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος.— *Κρίσεις τῶν μεσαιωνολόγων.—* Αἱ μέχρι τοῦδε ἔρευναι περὶ αὐτοῦ.

Ἐπὶ πολὺν χρόνον πολλοὶ ἱστορικοὶ ἀπηξίουσαν νὰ μελετήσωσι τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν μεσαίωνα. Ἐλεγον ὅτι ὁ βίος τῶν Βυζαντινῶν περιέχει τοσαύτας κηλίδας, τοσαῦτα παραπτώματα, ὥστε ἐκ τῆς μελέτης ταύτης οὐδεμία δύναται νὰ προκύψῃ τῇ ἐπιστήμῃ ὠφέλεια. Οἱ δυτικοὶ ἱστοριογράφοι ἰδίᾳ, ἀπόγονοι τοῦ Βυζαντινοῦ Ζωσίμου, κατηνέχθησαν κατὰ τῶν βυζαντινῶν, μνησκόντες τὸ μὲν διότι Κωνσταντῖνος ὁ μέγας μετένεγκε τὴν ἑδρὰν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰς τὸ Βυζάντιον, τὸ δὲ ἕνεκα τοῦ σχίσματος, ὅπερ ἀπὸ τοῦ περιωνύμου Φωτίου διαιρεῖ τὴν ἀνατολικὴν καὶ δυτικὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ κατόπιν, ἐμβριθεῖς ἱστορικοὶ καὶ ἀκριβολόγοι, ἀφέντες κατὰ μέρος ταῦτα ἐνέκυψαν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ μεσαίωνα καὶ ἀνεύρον πράγματι ὅτι ὁ βίος τῶν Βυζαντινῶν, ὅν ἀπηξίουσαν μέχρι τοῦδε νὰ μελετήσωσι, περιέχει τοσαύτας ἐνδόξους σελίδας, ὥστε ἡ ἱστορία αὐτοῦ ἀξία μακρᾶς καὶ σπουδαίας μελέτης ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον μέρος τῆς παγκοσμίου ἱστορίας. Πράγματι αἱ μέχρι τοῦδε γινόμεναι ἔρευναι ἐπὶ τῶν μεσαιωνικῶν σπουδῶν ἀπέδειξαν ὅπως ἐναντίας τὰς δόξας τῶν προγενεστέρων ἱστορικῶν καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι ἡ μελέτη τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν ἱστορίας εἶναι πολύτιμος. Δι' ἡμᾶς ἰδίᾳ καθίσταται μᾶλλον ἀναγκαία καθότι εἶναι ἡ γέφυρα ἡ συνδέουσα τὸν βίον ἡμῶν πρὸς τὸν βίον τῶν ἡμετέρων προγόνων, ἡ μετὰ γούσα ἡμᾶς ἐκ τῆς νέας ἐποχῆς εἰς τὴν ἀρχαιότητα. Ὀλίγα περὶ τοῦ θέματος τούτου προτιθέμεθα νὰ γράψωμεν ἐνταῦθα. Καὶ πρῶτον ἐξετάσωμεν τίνα ὀνομάζομεν ἑλληνικὸν μεσαίωνα καὶ τίνα τὰ ὅρια αὐτοῦ.

Διάφοροι ὑπῆρξαν ὡς πρὸς τοῦτο γνώμαι. Οἱ μὲν ὀνόμασαν μεσαίωνα τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐτῆς περίοδον, ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη ἀνεκλήθη κατόπιν ἐσφαλμένη. Ὁ μεσαίων τῆς Ἑλλάδος ὑπῆρξε μακρότερος τοῦ μεσαίωνα τῶν ἄλλων ἐθνῶν. Καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη ἐνεκαίνιζε νέον βίον, ἐπανηγύριζε τὴν πολιτικὴν, πνευματικὴν καὶ θρησκευτικὴν αὐτῆς παλιγενεσίαν, ἡ Ἑλλάς ἐτίθετο ὑπὸ νέον κύριον ὕψ' ὅν διετέλεσε ἐπὶ τέσσαρας ἔτι αἰῶνας καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐτέλει τὴν παλιγενεσίαν αὐτῆς.

Ἐν τούτοις καὶ ἡ δυτικὴ Εὐρώπη, καὶ τοὶ τοσοῦτο προηγουμένως εἰσῆλθεν εἰς νέον βίον, δὲν διετέλει εἰσέτι ὑπὸ τὸ σκότος καὶ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν μεσαιωνικῶν ἰδεῶν; Διὸ καὶ ὁ Βολταίρος ἐπεκτείνει τὸν μεσαίωνα τῆς Γαλλίας μέχρι τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Τότε βεβαίως ἀνεκλήθησαν αἱ φιλελευθεραὶ ἰδέαι καὶ τὰ ἔθνη εἰσῆλθον εἰς νέον στάδιον, τὸ στάδιον τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἐπὶ τῶν σκέψεων τούτων βασιζόμενος ὁ ἐνταῦθα ὑφιστάμενος Σύλλογος τῶν μεσαιωνικῶν σπουδῶν, συστάς πρὸς μελέτην τῆς ἱστορίας τοῦ ἑλληνικοῦ μεσαίωνα, ὥρισεν ἀκριθέστερον τὰ ὅρια τοῦ ἑλληνικοῦ μεσαίωνα καὶ ἐξήνεγκε τὴν ὀρθοτέραν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου γνώμην. Κατὰ τὴν γνώμην ταύτην ὁ Ἑλληνικὸς μεσαίων ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ λήγει περὶ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Τὸ μακρὸν τοῦτο τμήμα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας δύναται νὰ διαιρηθῇ εἰς τρεῖς μεγάλας περιόδους, ὧν ἡ μὲν ἀρχεται ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος καὶ λήγει περὶ τὰ τέλη τοῦ Θ', ἡ δὲ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης μέχρι τῶν μέσων τοῦ ΙΒ', ἡ δὲ τρίτη ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τῶν μέσων τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Τὴν πρώτην περίοδον ἀπεκάλεσαν προπαρασκευαστικὴν τοῦ ὄλου μεσαίωνα· ὁ Ἑλληὴν ἐξακολουθεῖ περιβεβλημένος τὸν Ῥωμαϊκὸν χιτῶνα· ζῆ μὲν ὑπὸ χριστιανῶν ἡγεμόνων διατελεῖ ὅμως ὑπὸ τὴν ἐπίρρειαν τῶν Ῥωμαϊκῶν ἠθῶν καὶ ἐθίμων. Ὁ Κωνσταντῖνος ὁ μέγας, ἀσπασάμενος τὸν χριστιανισμὸν καὶ μετενεγκὼν τὴν ἑδρὰν αὐτοῦ εἰς τὸ Βυζάντιον, μετένεγκεν ἅπαντα τὰ Ῥωμαϊκὰ ἤθη καὶ ἐθίμα. Αὐτὸς μὲν ὀνομάσθη μέγας ποντίφηξ συστήσας τὴν τάξιν τῶν πατρικίων, τὴν δὲ Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν εἰσήγαγεν εἰς τὴν αὐλὴν ὡς ἐπίσημον. Οὕτως ἐβασίλευεν ἐν τῷ κράτει δύο στοιχεῖα ὁ χριστιανισμὸς μετὰ τοῦ Ῥωμαϊσμοῦ· ἀπαιτεῖτο καὶ ἐν τρίτον ὁ Ἑλληνισμὸς, ὅπως συνδυαζόμενος μετὰ τῶν δύο ἄλλων ἀποτελέσῃ τὸν Βυζαντισμὸν. Ἀλλὰ καὶ ὁ Χριστιανισμὸς δὲν εἶχεν εἰσέτι στερεώσεις· ὁ Ἰουλιανὸς, ὁ ἐπικληθεὶς Παραβάτης, ἀνεκλήθη ἀναβάς τὸν θρόνον τὴν ἀνάστασιν τῆς εἰδωλοατρείας καὶ τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ. Οἱ συγγραφεῖς τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος ἀντικατέστησαν τὰ ἱερὰ βιβλία, ἀλλὰ δὲν ἔλειπον κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ ἀληθεῖς προαπιστὰι τῶν ὀρθῶν ἰδεῶν, οἵτινες μακρὰν τοῦ κόσμου μονάζοντες, παρεσκεύασαν τὸ μέγα ἔργον τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ χριστιανισμοῦ μετὰ τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἡ ἀγλὺς, ἡ καλύπτουσα τέως τὰ πνεύματα, ἤρξατο ὀλονὲν διασκεδαζομένη διὰ τῶν φώτων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τῶν φώτων τῆς νέας θρησκείας. Τὸ ἔργον ἤρξατο τιθέμενον εἰς ἐνέργειαν· οἱ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουλιανοῦ αὐτοκράτορες ὀπαδοὶ τοῦ χριστιανισμοῦ ὑπερήσπισαν καὶ προήγαγον αὐτό. Ὁ Θεοδόσιος

ὁ μέγας συνίστα πανδιδακτῆριον ἐν Βυζαντίῳ, ἐν ᾧ ἐδιδάσκοντο πρὸς τοὺς ἄλλοις τὰ ἀθάνατα προτινάτα τῆς ἑλληνικῆς σοφίας, ἡ δὲ σύζυγος τοῦ μικροῦ Θεοδοσίου Εὐδοκίη, ἡ περιφνημὸς αὐτῆ φιλόσοφος γυνὴ, προσεκάλεε ἐν τοῖς ἀνακτόροις πάντας τοὺς Ἑλληνας λογίους καὶ περιποεῖτο. Οὕτως ἀρξάμενος τὸ ἔργον ἐπετελέσθη περὶ τὰ τέλη τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Χριστιανισμὸς, Ἑλληνισμὸς καὶ Ῥωμαϊσμὸς ἀπετέλεσαν τὸν Βυζαντισμὸν· τὸ πρῶτον στοιχεῖον παρέσχε τὴν θρησκείαν, ὁ Ἑλληνισμὸς τὴν γλῶσσαν καὶ τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, ὁ δὲ Ῥωμαϊσμὸς τὰ ἤθη καὶ ἐθίμα.

Τὴν περίοδον ταύτην τῶν τεσσάρων αἰῶνων ὀνόμασαν *Ῥωμαϊκοῦ Ῥωμαϊκῆς*.

Λέων ὁ Ἰσχυρὸς ἐγκαινίζει πρῶτος τὴν δευτέραν τῆς μεσαιωνικῆς ἱστορίας περίοδον. Τὸ κράτος διεσπασμένη, ἐπίσημος γλῶσσα τῆς αὐλῆς ἀνεκλήθη ἡ ἑλληνικὴ. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην διάφορα ἐξωτερικὰ γεγονότα ἐδόξασαν τὴν ἱστορίαν τοῦ βυζαντινοῦ κράτους· ὡς προϋργίον τὸ βυζαντινὸν κράτος ἀνθίσταται καθ' ὅλον τὸ μακρὸν τοῦτο διάστημα κατὰ τῶν ἐξωτερικῶν προσβολῶν βαρβάρων λαῶν, οἵτινες, ὡσεὶ χεῖμαρρος, κατέκλυσαν τὴν Δύσιν καὶ προῦκάλεσαν τὴν ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀποκαλουμένην μεγάλην τῶν ἐθνῶν μεταστάσειν. Ἡ Κωνσταντινούπολις ἐπολιορκήθη πολλάκις, ἀλλὰ πάντοτε ἀντέστη. Ἡ στρατηγικὴ ἱκανότης τῶν στρατηγῶν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, οἱ ἀθλοὶ τοῦ Ἡρακλείου, εἰσὶν ἄξιοι νὰ καθέξωσι σπουδαίας ἐν τῇ ἱστορίᾳ σελίδας. Καὶ ὅμως ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆ ἀκμὴ ἐπὶ μακρὸν δὲν διήρκεσε· τὸ κράτος ἐσωτερικῶς ἕνεκα διαφόρων αἰτίων εὐρίσκειτο ἐν ἄκρῳ παραλίᾳ, ἦν εἰ καὶ ἐθεράπευεν ὁ εἰς τῶν αὐτοκρατόρων, ἐπανεφέρον οἱ διάδοχοι αὐτοῦ. Ἡ παραλίᾳ αὕτη ἤγαγεν εἰς τὸν ὄλεθρον. Μεγάλην σειρὰν αὐτοκρατόρων ἀνευρίσκομεν κατὰ τὴν περίοδον ταύτην, ὀλίγοιςτοι ὅμως τούτων ὑπῆρξαν ἀγαθοὶ, ὀρμώμενοι ἐξ ὑγιῶν ἀρχῶν καὶ ἐμφορούμενοι ὑπὸ ὀρθῶν ἰδεῶν. Ἀνάξια λόγου ἐξαμβλώματα τῆς κοινωνίας ἀνήλθον πολλάκις τὸν θρόνον τοῦ Βυζαντίου, κυβερνόμενοι ὑπὸ τῶν αὐλοκολλῶν εὐνοῦχων ἢ ἐπιτροπευόμενοι ὑπὸ ἀθλίων γυναικαρίων. Τὸ κράτος οὕτω κατέρρεεν. Ἄλλ' οὐ μόνον οἱ αὐτοκράτορες οὕτοι ἦσαν αἴτιοι τῆς τοιαύτης καταστάσεως. Ὁ θρησκευτικὸς φανατισμὸς, ὁ κατέχων τὸν βυζαντινὸν λαόν, ἐξήντησε μὲν ὡς τὰς δυνάμεις του· πρὸς τοῦτο συνετέλεσαν αἱ παράλογοι θρησκευτικαὶ συζητήσεις τοῦ θεολόγου κλήρου ἀπ' ἐνός καὶ ἀπ' ἑτέρου ἢ αὐξήσεως τῶν ἐσπῶν καθ' ἃς ὀλοκλήρους ἐδαπάνουν ἡμέρας ἐν τῷ ναῷ. Ταῦτα πάντα ἐπῆνεγκον τὴν μεγάλην ἐκείνην εἰκονομαχικὴν ἐπανάστασιν ἐπὶ πολλὰ διαρκέσαντες ἔτη καὶ λίαν διαφθείραν τὸ κράτος. Ὁμολογητέον ἐνταῦθα ὅτι τὸ θρησκευτικὸν τοῦ λαοῦ αἶσθημα πολλάκις ἔσωσε τὸ Βυζαντινὸν κρά-

τος προφανεστάτων κινδύνων, ἡ δὲ ἱστορία μαρτυρεῖ ὅτι κατὰ τὴν ἐπὶ Ἡρακλείου γενομένην ὑπὸ τῶν Ἀβάρων πολιορκίαν αὐτοῦ, ἡ Θεοτόκος ἔσωσε τὴν πόλιν.

Ἀποτέλεσμα τῆς θρησκομανίας ταύτης ἦν καὶ αἱ ἐνθουσιώδεις ἀφοσιώσεις τοῦ λαοῦ πρὸς τὸν μοναχικὸν βίον· μυριάδες ἀνδρῶν κατέλειπον τὴν κοινωνίαν, ἀνεχώρουν εἰς τὰ ὄρη καὶ ἐμόναζον, τὸ δὲ κράτος ἐστερεῖτο οὕτω στιβαρῶν χειρῶν, πολυλαχοῦ δυναμένων νὰ χρησιμοποιηθῶσι. Τέλος ἡ μετὰ τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας διένεξις, ἐπὶ πολλῶν διαρκέσασα χρόνον, πολλὰς προκάλεσε θεολογικὰς συζητήσεις, εἰς τὰς ὁποίας καὶ αὐτοὶ ἀνεμίχθησαν πολλάκις οἱ αυτοκράτορες καὶ ἐπήνεγκον τὸ μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν σχίσμα, ὅπερ διεκρήρυξεν ὁ διάσημος πατριάρχης Φώτιος.

Πάντα ταῦτα ὑπῆρξαν ἐν τῶν κυριωτέρων αἰτίων τῶν προκαλεσάντων τὴν παρακμὴν καὶ πτώσιν τοῦ Κράτους· καὶ ταῦτα ἀφοῦ αἱ ἐπτὰ οἰκουμενικαὶ σύνοδοι, ἀληθεῖς ἀμφικτυοναί, καθαρῶς καὶ εὐκρινῶς διετύπωσαν τὰ ὑψηλά του Χριστιανισμοῦ δόγματα.

Ἐτερον αἴτιον τῆς παραλυσίας τοῦ Κράτους εἶναι ἡ εἰσαγωγή ἐν τῇ αὐτῇ καὶ παρὰ τῷ λαῷ τῶν Ῥωμαϊκῶν θῆῶν καὶ ἐθίμων. Ἀρκεῖ πρὸς ἀπόδειξιν τούτου ἡ περιφημὸς ἐν τῇ ἱστορίᾳ στάσις τοῦ Νίκα, οἰκτρὸν ἀποτέλεσμα τῶν Ἰπποδρομιῶν, ἀρκεῖ ἡ ἐκκλησία τῶν αὐλικῶν καὶ τῶν εὐνοῦχων, ὧν ἓνα, τὸν Εὐτρόπιον, κατεκεράυνωσε τὸ χρυσόλαλον τοῦ Χρυσστόμου στόμα. Ἐπὶ τῶν θῆῶν τοῦ λαοῦ μεγίστην πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔσχον ἐπήρειαν αἱ βαρβαρικαὶ ἐπιδρομαί. Ὅλα ταῦτα συνέτελεσαν εἰς τὴν παρακμὴν τοῦ Βυζαντινοῦ κράτους, τῆς ὁποίας πρώτη ἔκφανσις ἦν ἡ ὑπὸ τῶν Λατίνων ἄλωσις αὐτοῦ.

Οὕτω τὸ μέγα κράτος ὑφίσταται τὸ πρῶτον καιρὸν τραῦμα· ὁ θρόνος μετατίθεται εἰς Νίκαιαν, ἡ δὲ βυζαντινὴ κοινωνία παραλύεται ἕνεκα τῆς ἄκρας τοῦ λαοῦ ἀποστροφῆς πρὸς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ Πάπα. Ἡ κατάκτησις διήρκεσεν ἐπὶ ἡμισυν αἰῶνα. Περὶ τὰ μέσα τοῦ II' αἰῶνος ἡ βυζαντινὴ αυτοκρατορία ἀποκατέστη ἐν Βυζαντίῳ, ἀλλὰ ὁ χειμάρρος τῆς καταστροφῆς ἔρρεε, τὸ κράτος ἤγε πρὸς τὸν ὄλεθρον.

Τὸ βυζαντινὸν κράτος ἔζησε μετὰ ταῦτα δύο αἰῶνας· κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο πολλὰς θρησκευτικὰς διαπραγματεύσεις διεξήγαγον οἱ αυτοκράτορες περὶ ἐνώσεως τῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως προκαλέσασιν οὕτω τὴν ἐκ μέρους τῆς Δύσεως βοήθειαν. Ἀλλὰ μάτην· πᾶσα συνεννόησις ἀδύνατος ἀπέβη καὶ ὅτε ὁ τουρκικὸς χειμάρρος περὶ τὰ μέσα τοῦ IB' αἰῶνος κατέκλυσε τὸ Βυζαντινὸν κράτος, ἀπαθὴς ἡ Δύσις θεώρει τὴν κατάλυσιν αὐτοῦ. Οὕτω διὰ τῆς ἀλώσεως τῆς Κων/πόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐλήξεν ἡ δευτέρα τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν ἱστο-

ρίας περίοδος. Τὴν περίοδον ταύτην ὠνόμασαν βυζαντινήν. Ἡ ἀπὸ τῆς ἀλώσεως μέχρι τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἱστορία ἀποτελεῖ τὴν τρίτην. Ὁ Ἕλληνας ἐτέθη ὑπὸ τὴν ξένην ἀρχήν, ἀπώλεσε τὴν πολιτικὴν καὶ ἀτομικὴν αὐτοῦ ἐλευθερίαν καὶ ἐπὶ τέσσαρας ὅλους αἰῶνας ἔζησε βίον ἀβίωτον. Τὸ τουρκικὸν κράτος κυριεύσαν κατὰ μικρὸν ἀπάσας τὰς χώρας τοῦ εὐρέος βυζαντινοῦ κράτους, ἔδωκε μὲν τοῖς χριστιανοῖς μικρὰν προστασίαν, ἀναθεῖσα τῷ ἐθνάρχῃ, τῷ πνευματικῷ αὐτῶν ἀρχηγῷ, πᾶσαν πολιτικὴν καὶ πνευματικὴν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἡ κατάστασις αὕτη παρευθῆς μετεβάλλετο τῇ διαταγῇ τοῦ δεινῆς Σουλτάνου ἡ τῇ δυσμενεῖα τοῦ δεινῆς ἰσχυροῦ. Οὕτω πᾶν ἔχνος ἐλευθέρου βίου κατεστράφη καὶ ἐπὶ πολλῶν χρόνων ἐβασίλευεν ἡ καταπίεσις, τὸ μὲν διὰ βαρῶν φόρων, τὸ δὲ δι' ἄλλων ἀναρμόστων μέσων. Καὶ ὅμως κατὰ μικρὸν καὶ ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 12 αἰῶνος νέος βίος ἐνεκαίνισθη διὰ τὸν Ἕλληνα· ἡ τουρκικὴ κυβέρνησις ἀνάγκη ἔχουσα τῶν φόρων αὐτοῦ προσεκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὰ πράγματα καὶ μετ' ὀλίγον ἀνεβίβασεν αὐτὸν εἰς τὸν ἡγεμονικὸν θρόνον. Τὸ ἑλληνικὸν ἐμπόριον ἔλαβε νέαν ζωὴν, πολλαχοῦ δὲ συνέζησαν ἑλληνικὰς ἀποικίας. Οὕτως ἐβελτιώθη μὲν κατ' ὀλίγον ἡ κατάστασις, οὐχ ἥττον ὅμως ἡ βελτίωσις αὕτη οὔτε ἀσφαλῆς ἦν, οὔτε μακρόβιος· καὶ ὅμως ἡ ἡμέρα τῆς ἀναγεννήσεως ἦν ἐγγύς καὶ εἰς τοῦτο συνετέλεσαν πλεῖστα μὲν καὶ ἄλλα γεγονότα, ἰδίᾳ ὅμως τὸ ἐξῆς. Καὶ τοῖς ὁ Ἕλληνας ἀπώλεσε πᾶσαν ἐξουσίαν, ἐνεπνέετο ὅμως εἰσέτι ὑπὸ θερμοῦ θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ ὑπὸ τοῦ ἄκρου πρὸς τὰ γράμματα ἔρωτος. Ἡ ἀνάπτυξις τῶν δύο τούτων διηκούλυε τὴν ἑλληνικὴν παλιγγενεσίαν τελειοθεῖσαν θαυμασίως. Ἄνευ τῆς προπαρασκευῆς ταύτης ἀπέβαινε ἀδύνατος ἡ ἐπιτυχία πάσης ἀποπειρας καὶ ὡς γνωστὸν μόνον ἡ πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ τῶν ἔθνων ἀναγέννησις δύναται νὰ ἐπενέγκῃ καὶ τὴν πολιτικὴν.

Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως τῶν τεσσάρων τούτων αἰῶνων ὁ Ἕλληνας ἀπεξεδύθη τὸν βυζαντινὸν χιτῶνα ἐκ ξενικῶν ἀπαρτιζόμενον στοιχείων καὶ ἐνεδύθη νέον, τὸν χιτῶνα τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ Ἕλληνας τοῦ 1821 εἶναι τέκνον τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1789. Οὕτως ἔληξε καὶ ἡ τρίτη περίοδος, τὴν ὁποῖαν ὀνομάζομεν νεοελληνικὴν.

Ἐπεται τὸ τέλος.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΘΩΜΑΣ.

ΠΕΡΙ ΦΟΙΝΙΚΟΣ.

Ὁ Φοῖνιξ εἶναι θαυμασίον τι πτηνόν, τὸ ὁποῖον, κατὰ δημόδας παραδόσεις, ἔζη πολλοὺς αἰῶνας, καὶ ὠνήσκον παρῆγεν ἀπὸ τὸν μυελὸν τῶν ὀστέων

του μικρὸν τινα σκώληκα ὅστις ἐσχημάτιζε νέον φοῖνικα.

Εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀραβίας, λέγουσι ὅτι ἐγένετο, καὶ ὅτι ἐξῆ πεντακόσια ἢ ἑξακόσια ἔτη.

Οἱ Αἰγύπτιοι, ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος¹ εἰς τὴν Εὐτέρτην του, ἔχουσι πτηνόν τι τὸ ὁποῖον τιμῶσιν ὡς ἱερὸν, ὅπερ ὅμως δὲν εἶδε, λέγει, ποτὲ εἰμὴ ἐζωγραφημένον. Ἄν πιστεύσῃ δὲ τις τοὺς κατοίκους τῆς ἐν Αἰγύπτῳ Ἡλιουπόλεως, τὸ βλέπουσι σπανιότατα, ἦται κατὰ πέντε αἰῶνας ἄπαξ, ὅταν ὁ πατήρ του ἀποθάνῃ. Λέγουσιν ὅτι ἔχει μέγεθος ἀετοῦ, ὅτι ἡ κεφαλὴ του καλύπτεται ὑφ' ὠραίου θυσάνου, ἔχει τὰ μὲν πτερὰ τοῦ τραχήλου του χρυσοῦ, τὰ δὲ ἄλλα πορφυροειδῆ, (φοινίκια, ἐξ οὗ ἔχει καὶ τὴν ὀνομασίαν), τὴν οὐρὰν λευκὴν μὲ στίγματα κερασφόρα καὶ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολούντας ὡς οἱ ἀστέρεις. Ὅταν αἰσθανθῇ τὸ τέλος τῶν ἡμερῶν του ἐγγίξον, ἐτοιμάζει δι' ἑαυτὸν φωλεὰν τὴν ὁποῖαν κατασκευάζει μὲ ξύλα καὶ ἀρωματικὰς κομμωίδεις ὕλας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀποσυρόμενος ἀποθνήσκει. Ἐκ τοῦ μυελοῦ δὲ τῶν ὀστέων του γεννᾶται σκώληξ, ὅστις μεταβάλλεται εἰς νέον φοῖνικα. Ἡ πρώτη φροντίς τοῦ νέου τούτου φοῖνικος εἶναι νὰ κηδεύσῃ τὸν νεκρὸν τοῦ πατρὸς του. Κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡρόδοτον, σχηματίζει ἐκ σμύρνης ὄγκον τινα ἐντὸς τοῦ ὁποῖου περιτυλίσσει τὰ λείψανα τοῦ πατρὸς του καὶ μεταφέρει τὸ πολῦτιμον τοῦτο φορτίον εἰς Ἡλιούπολιν ἐν τῷ ναφ' τοῦ Ἥλιου.

Οἱ ἀρχαῖοι ἱστορικοὶ ἀναφέρουσι τέσσαρας ἐμφανίσεις φοινίκος. Τὴν πρώτην ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σεσώστριος, τὴν δευτέραν ἐπὶ τῆς τοῦ Ἀμάσιος, τὴν τρίτην ἐπὶ τοῦ τρίτου τῶν Πτολεμαίων καὶ τὴν τελευταίαν, ἀναφέρει Δίων ὁ Κάσσιος, ὡς οἰωνὸν τοῦ θανάτου τοῦ Τιβερίου. Ὁ Τάκιτος μνημονεύει ὅτι ὁ φοῖνιξ ἐνεφανίσθη τὸ τέταρτον εἰς τὴν Αἰγυπτὸν ἐπὶ τῆς αυτοκρατορίας τοῦ Τιβερίου. Ὁ δὲ Πλήνιος λέγει ὅτι τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν

¹ Ἐς δὲ καὶ ἄλλοις ὄροις ἱερὸς, πρὸ ὀνόμα φοῖνιξ. Ἐγὼ μὲν μὴ οὐκ εἶδον, εἰ μὴ ὅσον γραφῆ· καὶ γὰρ δὴ καὶ σπάνιος ἐπιφοιτᾷ σφι, δι' ἐτέων, ὡς Ἡλιουπόλιται λέγουσι, πεντακοσίων φοιτᾷν δὲ τότε φασί, ἔπειν οἱ ἀποθάνῃ ὁ πατήρ. Ἔστι δὲ, εἰ τῇ γράφῃ παρόμοιος, τοσοῦτος δὲ καὶ τοιοῦτος· τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσόκομα τῶν πτερῶν, τὰ δὲ, ἐρυθρά· ἐς τὰ μάλιστα αἰετῶ περιήγησιν ὁμοιότατος, καὶ τὸ μέγεθος. Τοῦτον δὲ λέγουσιν μηχανάσθαι τάδε, ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες· εἰ Ἀραβίης ὄρμωμένοι, ἐς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἥλιου κομίζειν τὸν πατέρα, ἐν σμύρῃ ἐμπλάσσοντα, καὶ θάπτειν ἐν τοῦ Ἥλιου τῷ ἱερῷ κομίζειν δὲ οὕτω· πρῶτον, τῆς σμύρνης ὧν πλάσσειν ὅσον τε δυνατό· ἐστὶ φέρειν· μετὰ δὲ, πειρᾶσθαι αὐτὸ φορέοντα· ἔπειν δὲ ἀποπειρηθῆ, οὕτω δὴ κοιλήσαντα τὸ ὄν τὸν πατέρα· ἐς αὐτὸ ἐντιθέσθαι· σμύρῃ δὲ ἄλλη ἐμπλάσσειν τοῦτο, καθότι τοῦ ὡσοῦ ἐγκοιλήνας ἀνέθηκε τὸν πατέρα· ἐς κειμένον δὲ τοῦ πατρὸς, γίνεσθαι τωσὺτό βάρος· ἐμπλάσαντα δὲ, κομίζειν μὲν ἐπ' Αἰγύπτου ἐς τοῦ Ἥλιου τὸ ἱερὸν. Ταῦτα μὲν τοῦτον τὸν ὄρον λέγουσι ποιεῖν. (Ἡρόδ. Εὐτέρτη § 73).

Ἐπατεῖν τοῦ Κουίντου Πλακίου (Quintus Placius), προσθέτων ὅτι τὸ σῶμα τοῦ τετάρτου τούτου φοῖνικος μετεκομίσθη εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἐξετέθη εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν, καὶ ὅτι γίνετα μνεῖα τούτου ἐν τοῖς βιβλίοις τοῦ δήμου.

Ὁ Ἡρόδοτος, ἀφηγούμενος τὴν ἱστορίαν τοῦ φοῖνικος προσθέτει ὅτι τῷ φαίνεται ἀπίθανος. Ὁ δὲ Πλήνιος καὶ Τάκιτος ὅτι ὁ ἐκτεθεῖς εἰς τὴν Ῥώμην ἦν ἄλλο τι πτηνόν.

Φαίνεται, λέγει ὁ μοναχὸς Χάλτ, ἐν τῇ περὶ Κίνας περιγραφῇ του, ὅτι ἡ μυθώδης ἰδέα περὶ φοῖνικος ὑπάρχει καὶ εἰς τοὺς Κινέζους, διότι, δοξάζουσι, ὅτι ὑπάρχει μοναδικόν τι πτηνόν εἰς τὸν τόπον τῶν τὸ ὁποῖον ἀναγεννᾶται ἐκ τῆς τέφρας του. Τοῦτο δ' εἶναι ἀπόδειξις ὅτι οἱ Κινέζοι δὲν ἦσαν πάντοτε περιορισμένοι ἐντὸς τοῦ Οὐρανοῦ κράτους αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ ἐξήρχοντο αὐτοῦ καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἐμιμήθησαν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ Ἰνδοῦς.

N. ΔΕΣΤΟΥΝΙΑΝΟΣ.

Ἡ ΑΕΡΟΦΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣΤΑΤΟΥ

« *Ἡ Πόλις τῆς Ἀγγλίας.* »

Τὸ συγκινητικώτερον καὶ θαυμασιώτερον ταξείδιον ὅπερ, κατὰ τὴν πολιορκίαν τῶν Παρισίων, ἐτελέσθη ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἀτμοσφαιρας εἶναι ἀνκνιερρήτως τὸ τῶν ΚΚ. Ρολιέ καὶ Βεζιέ, οἵτινες ἀμφότεροι ἐποιούντο ἀρχὴν τοῦ ἀερόστατου κα-
δίου.

Οἱ δύο ἀεροπόροι ἀνυψώθησαν ἐκ Παρισίων τὴν 24 νοεμβρίου, ἐν τῷ ἀερόστατικῷ ταχυδρομείῳ ἡ πόλις τῆς Ἀγγλίας, κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν καὶ τεσσαράκοντα λεπτά τῆς ἑσπέρας. Μετὰ δεκατετράωρον δὲ διαμονὴν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἀτμοσφαιρας, ἐπέβησαν τῆς γῆς, ὑπὸ σφοδροῦ βέματος φερόμενοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους Lid, ἐν Νορβηγίᾳ, εἰς ἀπόστασιν 350 χιλιομέτρων ἀπὸ τῆς Χριστιανίας, μετὰ ταχύτητος 412 χιλιομέτρων τὴν ὥραν!

Ὁ Κ. Παῦλος Ρολιέ εὐφρεσθήθη νὰ παράσχῃ ἐντελεῖς πληροφορίας περὶ τῆς καταπληκτικῆς ἀεροβασίας, ἣτις θὰ διαμείνῃ ἐν τῶν δραματικωτέρων ἐπεισοδίων τῆς ἱστορίας τῆς ἀερόστασίας.

Μέγα πλῆθος θεατῶν ἦσαν συνηγμένοι τὴν ἑσπέραν τῆς 30 νοεμβρίου 1870 εἰς τὸν βόρειον σταθμὸν, ὅστις ἦν ἐν τῶν ὀρμηκτηρίων τῶν ἀερόστατων τῆς πολιορκίας. Ὁ οὐρανὸς εἶναι μέλας καὶ ὁ ἀνεμὸς σφοδρὸς. Ὁ Κ. Παῦλος Ρολιέ ἐπιβαίνει μετὰ τοῦ συντρόφου αὐτοῦ τῆς σκαφίδος, εἰς ἡν προσέδεσαν σάκκους πλήρεις εἰδήσεων καὶ ἐν ἧ ἔθηκαν κλωθὸν περιέχοντα ἐξ ἀγγελιαφόρου περιστεράς. Οἱ πάντες εἶναι σιωπηλοὶ καὶ περι-

μένουσιν έναγωνίως τὴν ὥραν τῆς ἀναχωρήσεως. Τέλος, μετὰ τὴν ἰσοστάθμισιν τῆς σκαφίδος, τὸ ἀερόστατον ὑψοῦται καὶ γίνεται ἀφαντον ἐν τῇ σκοτεινῇ ἀτμοσφαιρᾷ.

Οἱ δύο ἀεροπόροι φθάνουσιν εἰς ὕψος 2700 μέτρων· βλέπουν τὸν Παρισίους ἀπομακρυνόμενους, πόλεις καὶ χωρία διαδεχόμενα ἄλληλα καὶ τὰ ὅποια ἐκ φώτων τινῶν διακρίνουσιν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν εἰς τὰ κατώτατα στρώματα τοῦ ἀερίου ὠκεανοῦ. Ὁ ἀὴρ γίνεται πυκνότερος, καὶ οἱ ἀεροναῦται περιμένουσιν οὐχὶ ἄνευ συγκινήσεως τὴν ἐμφάνισιν τῆς αὐγῆς. Ὁ ἥλιος ἀνατέλλει τέλος εἰς τὸν ὀρίζοντα· τὰ κατώτερα νέφη γίνονται ὀπαλλιόχροα, ἡμιδιαφανῆ, καὶ ἐπὶ τέλους διασκεδάζονται ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ὁ κ. Ρολιὲ ἐξετάζει τὴν γήινον ἐπιφάνειαν, ἐρ' ἢ συγκεχυμένως διακρίνει λευκάς τινας κηλίδας αἵτινες ἐφαίνοντο ὅτι ἐκινουῦντο. Ἀρπάζει τὸ τηλεσκόπιόν του, καὶ . . . ψυχρὸς ἰδρῶς περιρρέει αἴφνης τὸ μέτωπόν του· αἱ κινηταὶ ἐκεῖναι κηλίδες ἐσχηματίζοντο ὑπὸ τοῦ ἀφροῦ τῶν κυμάτων τὰ ὅποια ἐξετείνοντο ἐπ' ἀπειρον ἐφ' ὅλων τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος. Ὁ ἀνεμὸς ἔφερε τὸ ἀερόστατον πρὸς τὸ κέντρον τῆς Βορείου θαλάσσης.

Μετὰ πολὺν ἄγωνίαν, πλοῖά τινα ἐμφανίζονται ἐπὶ τῆς ὠκεανοῦ ἐπιφανείας. Μάτην ὁ κ. Ρολιὲ πλησιάζει πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης· μάτην ἀφίνει ἐπιπλέον τὸ συρόμενον σχοινίον του καὶ ἐπικαλεῖται βοήθειαν. Ἐν τῶν πλοίων τὰ ὅποια παρατηρεῖ ἐπιδέδοται εἰς λοξοδρομίας προσπαθοῦν νὰ φθάσῃ τὸ ἀερόστατον· ἀκούεται μάλιστα ἐν τῷ πλοίῳ καὶ τηλεβόλου ἐκπυροκρότησις σκοποῦσα νὰ χαιρετίσῃ τοὺς δύο ἀεροπόρους, νὰ δώσῃ αὐτοῖς θάρρος καὶ νὰ δηλώσῃ αὐτοῖς ὅτι φίλοι ἀγνωστοὶ εἶναι ἔτοιμοι νὰ δράμωσιν εἰς βοήθειαν αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ ἀερόστατον φέρεται ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἀτμοσφαιρᾶς πολὺ ταχύτερον ἢ τὸ πλοῖον ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων· ὅθεν ἀπομακρύνεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ πᾶσα ἐλπίς σωτηρίας φαίνεται ἐκλείπουσα. Ὁ κ. Ρολιὲ, ὡς καὶ ὁ συνοδοιπόρος αὐτοῦ, ἐτοιμάζεται εἰς τὸν θάνατον· λαμβάνει μίαν τῶν ἀγγελιαφόρων περιστερῶν καὶ δίνει εἰς τὴν οὐρανὸν τοῦ πτηνοῦ ἑλαφρὸν ἐπιστόλιον γεγραμμένον διὰ μολύβδου καὶ ἀπευθυνόμενον, τῇ εὐδοκίᾳ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν διοικητὴν τῶν Παρισίων ἵνα στείλῃ εἰς τε τοὺς φιλάτους αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν πατρίδα του τὸ ὑστατον χαῖρε.

Ἡ δὲμίχλη, ἡ διασκεδασθεῖσα κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου σχηματίζεται καὶ πάλιν· ταῦτο χρόνως δὲ καὶ ἡ προμήθεια τοῦ ἔρματος ἢ περιεχόμενῃ ἐν τῇ σκαφίδι ἐξαντλεῖται. Οἱ ἀεροναῦται περιέρχονται εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταφύγωσιν εἰς τοὺς σάκκους τοὺς περιέχοντας τὰς εἰδήσεις, καὶ ὀλοκλήρον ἕνα ἐξ αὐτῶν ρίπτουσιν εἰς τὴν θάλασσαν τὴν στιγμὴν καθ' ἣν τὸ ἀερόστατον ἄρχεται

καταβαίνει μετὰ ταχύτητος σημαντικῆς. ¹ Τὸ ἀερόστατον, ἀπαλλαγὴν βάρους 60 κιλογράμμων, ἐτινάχθη εἰς τὰ νέφη καὶ τὰ ὑψηλότερα βεῦματα ὠθοῦσιν αὐτὸ πρὸς βορρᾶν, εἰς ὕψος πλέον ἢ 3000 μέτρων, ἐν τῷ μέσῳ νεφῶν πεπυκνωμένων, ἔνθα ἄφθονα τεμάχια πάχνης σχηματίζονται αὐθιρῆ. Ὁ σχηματισμὸς τῶν ἐκ πάγου τούτων κρυστάλλων φαίνεται, ὡς ἡ κορωνὶς τῆς δυστυχίας τῶν ἀεροπόρων· διότι μετ' οὐ πολὺ ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἀερόστατου ἐπληρώθη τούτων, ἡ δὲ αὐξήσις σημαντικοῦ βάρους πιέζει αὐτὸ ἀδιαλείπτως καὶ τὸ παρασύρει ὀλοκλήρως πρὸς τὸν ὠκεανόν. Τετέλεσται περὶ τοῦ ἀερίου πλοίου καὶ τῶν κυβερνητῶν αὐτοῦ.

Ἐν τούτοις τὰ νέφη γίνονται διαφανέστερα καὶ ὁ ὠκεανὸς μέλλει ὀσονοῦπω νὰ ἐμφανισθῇ. Αἴφνης ὁ κ. Βεζιὲ βάλλει κραυγὴν φρίκης, καὶ ὁ κ. Ρολιὲ κύπτει ἐξωθεν τῆς σκαφίδος καὶ παρατηρεῖ. Βλέπει οὐχὶ πλέον τὴν ἔκτασιν τῶν κυμάτων τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ δάσος πλήρες ἐλατῶν καὶ χιονοσκέπαστον, ὅπερ, ὡς ἐκ θαύματος, διεδέχθη τὴν ἀπέραντον ὑδατίνην ὀθόνην τῆς θαλάσσης. Οἱ ἀεροναῦται θεωροῦσι μετ' ἐκπλήξεως τὸ παράδοξον τοῦτο θέαμα· ἀλλὰ τὸ ἐξ ἐλατῶν δάσος προσεγγίζει, μεγαθύνεται, λαμβάνει διαστάσεις ὑπερμεγέθεις. Τὸ ἀερόστατον πίπτει ἐν τῷ μέσῳ πεδιάδος κεκαλυμμένης ὑπὸ παχέος στρώματος χιόνος, ὅπερ ἀδυνατίζει τῆς πτώσεως τὰς συνεπείας. Οἱ κκ. Ρολιὲ καὶ Βεζιὲ πηδῶσιν ἐξω τῆς σκαφίδος· καὶ ὁ μὲν εἰς πίπτει ἐπὶ τῶν χειρῶν, ὁ δ' ἕτερος πηδᾷ ἐπὶ τῶν κνημῶν καὶ μετ' ἐστάσεως ὑψοῦ τοὺς βραχίονας βλέπων τὸ ἀερόστατον. Ἡ πόλις τῆς Ἀθηναίων, ὅπερ οὕτως ἐλαφρυνθὲν ἀνίπτεται καὶ πάλιν πρὸς τὴν ἀτμοσφαιρᾶν.

Οὕτω λοιπὸν οἱ ἡμέτεροι ἀεροπόροι, ἄοπλοι, ἀσκεπεῖς, καὶ τροφῶν ἐστερημένοι, ἐξέπεσον ἐπὶ γῆς ἀγνώστου, ἐν τῷ μέσῳ ἐδάφους ἀνωμάλου κειμένου ἐπὶ τῆς κλιτύος ὑψηλοῦ ὄρους. Δάσος ἐξ ἐλατῶν παρουσιάζεται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των, καὶ μανθῶνας χιονώδης καλύπτει πανταχοῦ μέχρις ἐκτάσεως ἀπέραντου τὸ τε ἔδαφος καὶ τὴν φυτεῖαν.

Μετὰ μακρὰν νύκτα ἦν διήλθον ἐν ὑπαίθρῳ, ἄρχονται τῆς ὀδοπορίας καὶ φθάνουσιν ἐπὶ τέλους ἐνώπιον καλύβης καθ' ὀλοκλήριαν σχεδὸν κεκρυμμένης ὑπὸ τὴν χιόνα. Ἡ θύρα τῆς κατοικίας εἶν' ἡμίανοικτος, καὶ ἐνέργειά της τοῦ ποδὸς ἀρκεῖ ν' ἀνοίξῃ αὐτὴν καθ' ὀλοκλήριαν. Πῦρ ζωηρὸν σπινθηροβολεῖ ἐν τῇ ἐστία, καὶ γεώμηλα βράζουσιν ἐν τῇ χύτρᾳ. Καίτοι ἐπανειλημμένως ἐφώνησαν, οὐδεὶς ἀπεκρίθη. Ἀλλὰ τὰ γεώμηλα ἀναδίδουσιν εἶδος κνίσ-

1. Τὸν σάκκον τοῦτον εὗρε πλοῖον ἀποστειλὰν αὐτόν· εἰς Γαλλίαν, ἔνθα πᾶσαι αἱ ἐπιστολαί, ἃς περιελάχεν, ἐστάλησαν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὕρον.

σης εἰς ἣν δὲν δύνανται ν' ἀνθέξωσιν οἱ νεναυαγηκότες. Τρώγουσι καὶ Κύριος οἶδε μὲ ποῖαν ὄρεξιν! θερμαίνονται, καὶ, εἰς ἐπίμετρον εὐτυχίας, ἀνακαλύπτουσιν ἐπὶ σανίδος τινὸς ἀγγεῖον γάλακτος ξεινοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου σβύνουσι τὴν δίψαν αὐτῶν.

Ἀλλὰ φωναὶ ἀκούονται ἐξωθεν. Ἀνθρωπὸς τις εἰσέρχεται ἐν τῇ καλύβῃ, καὶ μετὰ τοῦτον ἕτερός τις ὃν ὁ πρῶτος ἐκάλει διὰ τοῦ ὀνόματος «Κλάς! Κλάς!» Εὐκόλως δύνανται τις νὰ σχηματίσῃ ἰδέαν περὶ τῆς ἐκπλήξεως ἣν οἱ δύο νεωστὶ ἐλθόντες ἤσθανθησαν ἰδόντες τοὺς ἀεροναῦτας ἐγκατεστημένους ἐν τῇ καλύβῃ, ἐκβαλόντας τὰ ὑποδήματα αὐτῶν ἄπερ ἐστέγονον εἰς τὸ πῦρ καὶ τρώγοντας ἐν ἀνέσει τὰς ὀλίγας ζωτροφίας. Ὁ κύριος τῆς καλύβης ὑψώνει τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ὁ Ρολιὲ ἀπαντᾷ αὐτῷ διὰ χειρονομίας ἣν οὐδόλως καταλαμβάνει. Καὶ ὅμως εἰς τῶν δύο φαίνεται ἐκπληκτος παρατηρήσας τὰ ὑποδήματα τῶν ξένων· τὸ σχῆμα τῶν υποδημάτων τούτων ἐλκύει τὴν προσοχὴν του. Λαμβάνει λοιπὸν ἐν, τὸ ἐξετάζει, καὶ ἀναγινώσκει τὴν ἀκόλουθον ἐπιγραφὴν. Ε. . . προμηθευτῆς τῆς αὐτοκρατείας, Παρισιοί.

— Paris! Paris! ἀνακράζει *vo French? French?*

— Ya, Ya, ἀποκρίνεται ὁ Ρολιὲ· Paris! Paris! Balloun, balloun, προστίθησι ταῦτο χρόνως, δεικνύων τὸν θάλον τοῦ οὐρανοῦ καὶ καταβιδάζων τὸν βραχίονα διὰ τρόπου ἐκφραστικοῦ, μαρτυροῦντος τὴν πρᾶξιν τῆς καταβάσεως.

Μετὰ φιλόξενον ὑποδοχὴν, προχωρήσαντες πέντε σταθμούς ἐν ἐλκλήρῳ καὶ δεύσαντες εἰκοσιν ὥρας, ὁ Ρολιὲ καὶ Βεζιὲ ἐφθασαν εἰς Κοιζβέργην, ὅθεν μετέβησαν εἰς Δράμμεν καὶ εὗρον τὸν Γάλλον προξενικὸν πράκτορα, Κύρ. Oinstd. Ὁ δὲ τηλέγραφος μελοποιεῖ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Νορβηγίας τὴν κατάβασιν τοῦ ἀερόστατου ἢ *Πόλις τῆς Ἀθηναίων*, καὶ τοῦ λοιποῦ οἱ δύο Γάλλοι ἀπαντῶσι πανταχοῦ ἐπὶ τῆς διαβάσεως αὐτῶν πλῆθος ἀπειρον, συμπαθητικῶν, ὑποδεχόμενον καὶ χαιρετίζον αὐτοὺς μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

Ἡ ἀνευφημία ἐμελλε νὰ ἦναι συγκινητικώτερα ἀκόμη ἐν Χριστιανίᾳ, ἔνθα ὑπῆρξε τόσον εὐκρινῆς καὶ τόσον συμπαθητικῆς, ὥστε ἡ διήγησις αὐτῆς θὰ ἔχη τὸ πρᾶξιον τοῦ νὰ διεγείρῃ πάντοτε συγκινήσιν, χαρὰν καὶ εὐγνωμοσύνην ἐν τῇ καρδίᾳ παντὸς Γάλλου.

Οἱ ἀεροναῦται φθάνουσιν εἰς τὴν πόλιν ἐν τῷ μέσῳ πλήθους σημαντικοῦ κραυγάζοντος «Ζήτω ἡ Γαλλία! Ζήτω ἡ ὠραία Γαλλία!» Μεταβαίνουσιν εἰς τὸ μέγαρον ὅπερ ὠρίσθη αὐτοῖς πρὸς κατοικίαν, καὶ εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἐπιτροπὴ κυριῶν παρουσιάσθησιν ἐχαίρησεν αὐτοὺς. Γυναῖκες ἐκ τοῦ λαοῦ θέλουσιν ἐπίσης νὰ ἰδῶσι τοὺς ἀεροπόρους, καὶ, τὰ τέκνα αὐτῶν ἐκ τῆς χειρὸς κρατοῦσαι, λέγουσιν αὐτοῖς «Εὐλόγησατε τοὺς υἱοὺς ἡμῶν, ὅπως καὶ οὐ-

τοι βραδύτερον καταστῶσι γυναικί· ὡς ἡμεῖς». Νεῖνιδες παρουσιάζονται πρὸς αὐτοὺς μετ' ἀνθοδεσμῶν τριχρωμάτων καὶ σπουδασταὶ διέρχονται ὑπὸ τὰ παράθυρά των, ἄδοντες τοὺς γαλλικοὺς ἐθνικοὺς ὕμνους.

Τὴν ἐσπέραν ἡ πόλις Χριστιανία προσφέρει τοῖς Γάλλοις ἀεροναῦταις συμπόσιον, εἰς ὃ παρακάθησαν χίλια πεντακόσια πρόσωπα. Κατὰ δὲ τὸ ἐπιδόρπιον ὄμιλος μελωδῶν ἐμελώδησεν ὕμνον εἰς τὴν Γαλλίαν, ἐκείνην τὴν ὥραν ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Νορβηγικοῦ ποιητοῦ Ἰωνᾶ Lic.

Ὁ Ρολιὲ καὶ ὁ Βεζιὲ κατέλιπον τὴν Νορβηγίαν μετὰ δύο ἡμέρας· ἀπερχομένοι δὲ αὐτοῖς ἐνεχείρισαν 23800 φράγκα ὑπὲρ τῶν Γάλλων τραυματιῶν.

Οὕτως ἔληξεν ἡ ἀεροπορία τῶν ἀεροναυτῶν τοῦ ταχυδρομικοῦ ἀερόστατου ἢ *Πόλις τῆς Ἀθηναίων*· ὥστε αἱ εἰδήσεις, ἃς ἐκόμιζον καὶ αἵτινες εἶχον ὑψίστην τινα σπουδαιότητα, ἐφθασαν εἰς Γαλλίαν λίαν βραδέως, ὥστε δὲν ἀνηγγέλην ἐγκαίρως εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Λεϊψῆρος ἡ ἐξέοδος τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατηγοῦ Δουτροῦ.

Ἡ ἐν Νορβηγίᾳ πτώσις τοῦ ἀερόστατου τοῦ κ. Ρολιὲ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς νέον δυσμενὲς τεκμήριον τῆς εἰμαρμένης ἐν τῷ αἰματηρῷ ἐκείνῳ δράματι τῆς πολιιορκίας τῶν Παρισίων, περὶ οὗ ἡ ἱστορία θὰ εἴπῃ ὅτι ἡ δυστυχία περιέβαλε τὴν Γαλλίαν καὶ ἵνα κάμῃ αὐτὴν νὰ μεταμεληθῇ διὰ τὰ παρελθόντα σφάλματά της καὶ διὰ τὴν λησμοσύνην ἑαυτῆς. Μόνη παραμυθία ἡμῶν διὰ τὰς θλεθρίους συνεπείας τῆς πέραν τῶν θαλασσῶν πτώσεως τοῦ ἀερόστατου τούτου εἶναι ἡ τοῖς ἀεροναῦταις γενομένη ὑποδοχή. Ἡ εἰς μεμακρυσμένους τόπους πτώσις τῆς *Πόλιος Ἀθηναίων* ἀπέδειξεν ἡμῖν ὅτι ὑπῆρχε πρὸς βορρᾶν χώρα τις συμπαθοῦσα τῇ Γαλλίᾳ, ἔθνος τίμιον καὶ σφόν, παρ' ᾧ τὸ δίκαιον τιμᾶται καὶ ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶναι λέξις κενή.

GASTON TISSANDIER.

Ο ΔΙΑ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥ ΓΑΜΟΣ.

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.

ὑπὸ Π. ΚΑΒΑΦΗ.

Ἡ μιὰ ἀποψὶς τῆς ὑποθέσεως.

Α.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐπεχείρησα νὰ καταστήσω τὸ θλιβερὸν ἱστορικὸν τοῦ βίου μου γνωστὸν εἰς τὸ δημόσιον. Πολλοὶ, ἴσως θέλουσι θεωρήσει τὸ πρᾶγμα ὡς ὅπως ἀπίθανον, ὡς ἀπίστευ-

τον. Καὶ ἐγὼ οὕτω θὰ τὸ ἐθεώρουν ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ ἑτέρου προσώπου, ἀλλὰ πρόκειται περὶ ἐμοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν, ὅπως ἐγὼ, οὕτω καὶ ἡμεῖς, οὐδόλως δικαιοῦσθε ν' ἀμφιβάλλητε περὶ τῆς πραγματικότητος.

B.

Ἐν νεαρᾷ εἰσέτι ἠλικίᾳ ἔσχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐρασθῶ. Τὸ τοιοῦτον δὲν ἦτον ὅμως καὶ πάντῃ ἀσύνηθες εἰς τὴν οἰκογενεῖάν μας. Ὑπάρχουσιν οἰκογένειαι τῶν ὁποίων τὰ τέκνα νυμφεύονται πρωίμως, ὅπως ὑπάρχουσι γεωμηλέαι καὶ κολοκυνθέαι ἀναδίδουσαι πρωίμως τοὺς καρπούς αὐτῶν.

Εἶχον εἰς ἀδελφούς καὶ πέντε ἀδελφάς, ἅπαντες δὲ, πρὶν ἢ συμπληρώσωμεν τὸ εἰκοστὸν τῆς ἠλικίας ἡμῶν ἔτος, εἶχομεν ἤδη ἀγαπήσει καὶ ἀνταγαπηθῆ, καὶ δώσει καὶ λάβει ὄρκους αἰωνίου πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως. Τινὲς εἰς ἡμῶν οὐχὶ μόνον ἅπαξ ἀλλὰ καὶ δις καὶ τρίς. Καὶ ἡ ὑπόθεσις ἐλάμβανε μὲν πέρας, οὐχὶ ὅμως καὶ ὑπὸ τὴν ὕψ' ἡμῶν καλῶς ἐννοουμένην ἐννοίαν τοῦ πράγματος ἐλάμβανε πέρας τῆ ἀπολυταρχικῆς ἐπεμβάσει τῶν γονέων καὶ συγγενῶν τοῦ ἑτέρου τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν, οἵτινες γονεῖς, συγγενεῖς ἢ καὶ κηδεμόνες, δὲν ἐφαίνοντο διατεθειμένοι ἢ δὲν ἤθελον νὰ ἐνοήσωσιν ὅποια τὰ προκύψοντα πλεονεκτήματα ἐκ τινος συγγενείας μετὰ τῆς ἡμετέρας οἰκογενείας.

Ἡ μήτηρ μου ἦτο χαρακτῆρος φύσει ῥωμαντικοῦ, καὶ ἀνεγίνωσκε μυθιστορήματα. Ὁ πατήρ μου δὲν εἶχε καιρὸν διὰ τὰ τοιαῦτα, ἀλλ' ἀντὶ τούτου μετέβαιναν εἰς τὸ Ἄστυ καὶ εἰργάζετο ἐπὶ δώδεκα ὥρας καθ' ἑκάστην, ὡς γραμματεὺς ἐμπορικοῦ τινος καταστήματος, ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὴν διατροφὴν καὶ λοιπὰς ἀνάγκας ἡμῶν τῶν ἐναπολειπομένων ἐν τῇ οἰκίᾳ. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐναπολεπόμενοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἤμεθα ἐν συνόλῳ δώδεκα τὸν ἀριθμὸν—νέοι ἅπαντες, ὑγιέστατοι, εὐρωστότατοι καὶ λάβροι πάντοτε ἐπιτιθέμενοι κατὰ τῆς ἐνώπιον ἡμῶν παρουσιαζομένης τροφῆς. Ὁ πατήρ μου φοβούμαι ὅτι εὗρισκε τὸ ἔργον τῆς διατροφῆς καὶ ἰκανοποιήσεως τῶν λοιπῶν ἡμῶν ἀναγκῶν εἰς οὐ μικρὸν βαθμὸν δυσχερὲς, ἐνθυμοῦμαι δὲ ὅτι πλεῖστον ὅσον ἐδαπάνᾳ χρόνον καὶ κατεβασάνιζε τὸ πνεῦμά του πρὸς ἐξεύρεσιν νέων εἰδῶν τροφῶν συνηνοῦσῶν τοιαύτας θρεπτικὰς συνάμα καὶ χορταστικὰς οὐσίας, οἷαι νὰ ἐπιφέρωσιν ἐλάττωσιν τινὰ τῶν κατὰ μῆνα πρὸς τὸν ἀρτοπώλην καὶ κρεατοπώλην πληρονομένων ποσῶν. Νομίζω ὅτι βλέπω εἰσέτι τὸν πατέρα μου—μικρόσωμόν τινα, λιπόσαρκον καὶ φαλακρὸν ἄνθρωπον—προσδρεύοντα τῆς τραπέζης τοῦ γεύματος, καὶ ὅτι ἀκούω αὐτὸν ἀκόμη λέγοντα κατὰ τινὰ περιστασίων ἧτις ἔμεινε ζωηρῶς ἐγκεχαρᾶμένη ἐν τῇ μνήμῃ μου: «Εἶναι ἐντροπὴ καὶ ἀμάρτημα ἐνταυτῷ, Ἐβελίνα,

ν' ἀφίης τὸ ῥοστμπιφ ὅλως ἀνυπεράσπιστον ἀπὸ τῶν ἐπιθέσεων τῶν γυνισαροπούλων τούτων, ἐνῷ ἠδύνασο κάλλιστα νὰ προφυλάξῃς αὐτὸ διὰ τινος παχυλοῦ λαπαῖ, ἐν εἶδει προμαχῶνος, ὅστις καὶ νὰ δεχθῇ τὴν πρώτην ὄρμην τῆς προσβολῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μείνῃ ἐκ τοῦ ῥοστμπιφ ἀρκετὸν διὰ τὸ πρόγευμα τῆς αὔριον.»

Ἄπαντες, νομίζω, ταυτοχρόνως σχεδὸν ἠσθάνθημεν, κατὰ τὴν περίστασιν ἐκείνην, μικρὰν τινα τύψιν συνειδότος ἐπὶ τῇ παντελεῖ ἠλλείψει ἐκ μέρους ἡμῶν μετριοπαθείας τινος ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν ἀπαιτήσεων τῶν, ἀσυγγνώστων, ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς περιστάσεις, ἀπαιτητικῶν ἡμῶν στομάχων, ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν ἔλαβον παρὰ δύο μόνον δόσεις ἐκ τοῦ ῥοστμπιφ ὑπερίσχυσαν τὰ πρὸς τὸν πατέρα μου εὐγενῆ μου αἰσθήματα, καὶ δὲν ἔσχον τὸ θάρρος νὰ ζητήσω καὶ τρίτην.

Γ.

Ἡ Ἐβελίνα, ἡ πρὸς ἡν ἀπηύθουε τὸν λόγον ὁ πατήρ μου κατὰ τὴν περίστασιν ἦν ἀνέφερον ἄνω, ἦτον ἡ μήτηρ μας.

Ἐκ τῶν ἐπτὰ θυγατέρων τοῦ πατρὸς τῆς αὐτῆς ἦτον ἡ ὠραιότερα, ὃ δὲ πατήρ μου ἐδέξατο τότε πλείστον ὅσον τὰ συγχαριτήρια ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ αὐτοῦ, ὅτι κατώρθωσε νὰ ὑπερκελίσῃ ἅπαντας τοὺς ἄλλους ὑποψηφίους διὰ τὴν χεῖρα τῆς μητρὸς μου, καὶ νὰ ἀναρπάσῃ αὐτὴν θριαμβευτικῶς.

Τινὲς τῶν ἄλλων ὑποψηφίων ἢ ἀντιπάλων τοῦ πατρὸς μου ἦσαν πλούσιοι καὶ ἰσχυροί, φόβος δὲ ὑπῆρχεν ὅτι θὰ ἐζήτησαν νὰ ἐκδικηθῶσι διὰ παντοίων μέσων μετέπειτα τὸν πατέρα μου, διότι ὑπερίσχυσε αὐτῶν νομίζω, ὅμως, ὅτι μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων μηνῶν ἐλησμόνησαν ὀλοτελῶς καὶ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν ὑπόθεσιν ἐν γένει, νυμφευθέντες καὶ αὐτοὶ ἄλλας κυρίας, καὶ ὑπερίσχυσαντες ἄλλων ἀντιπάλων πλουσιωτέρων καὶ ἰσχυροτέρων αὐτῶν.

Ὁ πατήρ μου δὲν ἦτο τόσο πλούσιος ὅσον οἱ ἄλλοι νέοι οἵτινες ἠράσθησαν τῆς μητρὸς μου, ἢ μᾶλλον ὁ πατήρ μου μολις ἐπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν, οἱ δὲ γονεῖς τῆς μητρὸς μου δὲν ἐθεώρουν τὸν πατέρα μου ὡς γαμβρὸν πρώτης τάξεως, ἢ μᾶλλον δὲν τὸν ἤθελον ποσῶς ὡς τοιοῦτον. Ἐχω τὴν ιδέα ὅτι δι' αὐτὸν τοῦτον τὸν λόγον τὸν ἐπρότιμησεν ἡ μήτηρ μου καὶ ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ μετ' αὐτοῦ, διότι ὁ γάμος τῆς μητρὸς καὶ τοῦ πατρὸς μου προῆλθεν ἐξ ἔρωτος, καὶ ὁ πατήρ μου ἐκλεψε, κατὰ τὴν χυδαίαν ἔκφρασιν, τὴν μητέρα μου· μολοντί ἐγὼ ἐσχημάτισα τὴν ιδέα ὅτι ἡ μήτηρ μου πρέπει νὰ ἐκλεψῇ τὸν πατέρα μου, διότι ὁ παππάκης μου εἶναι ἄνθρωπος τόσο ἡσυχος καὶ εἰρηνικὸς ὥστε δὲν θ' ἀπεφάσισε νὰ κλέψῃ οὔτε μίαν καρφίτσα πολλῶ δὲ μᾶλλον μίαν γυναῖκα,

καὶ μάλιστα γυναῖκα ῥωμαντικοῦ χαρακτῆρος, οἷα ἡ μαμμᾶ μου. Ὅπως δὲ ποτε εἶναι βέβαιον ὅτι ἔφυγον κρυφίως, μετὰ τὴν διαφοράν ὅτι δὲν ὑπῆγον πολλὴ μακρὰν, διότι ὁ πατήρ μου δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ἀδειαν ἀπουσίας ἐκ τοῦ καταστήματος ἐν ᾧ εἰργάζετο, καὶ δὲν μετεβήσαν παρὰ εἰς οἰκίαν κειμένην ἐν τῇ ὁδῷ τῆ ἀμέσως ἐπομένη τῆς ὁδοῦ ἐν ἣ κατώκει ἡ οἰκογενεὶα τῆς μαμμᾶς μου, καὶ ἀπὸ τῆς ὁποίας οἰκίας ἡ μήτηρ μου ἔγραψεν, ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν φυγὴν τῆς, αἰτούσα συγγνώμην καὶ παρακαλοῦσα τοὺς γονεῖς τῆς νὰ τῇ πέμψωσι διὰ τοῦ ἐπιφερόμετος τὴν τοιαύτην συγγνώμην καὶ μίαν ἀλλοδαπὴν ῥοῦχα. Μέχρι τῆς σήμερον οὔτε τὴν συγγνώμην οὔτε τὴν ἀλλοδαπὴν ἔλαβον.

Εἶπον ὅτι οἱ γονεῖς τῆς μαμμᾶς μου δὲν ἤθελον ποσῶς τὸν δυστυχῆ τὸν παππάκη μου ὡς γαμβρὸν, ἢ δὲ μαμμᾶ τῆς μαμμᾶς μου εἶπε τότε ὅτι δὲν ἤθελε «ποτέ, ποτέ νὰ τὸν ἰδῇ κατὰ πρόσωπον». Ὡστε ὁ παππάκης ἠναγκάσθη ν' ἀρκεσθῇ εἰς μόνην τὴν μαμμᾶ μου, ὅπως ἦτο μετὰ τὰ καθημερινά τῆς, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ γραφεῖόν του, καὶ ν' ἀναθέσῃ τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸ μέλλον.

Ἄπαντες ἔλεγον τότε ὅτι μέλλον σπουδαῖον περιέμενε τὸν πατέρα μας, οὐδεὶς ὅμως εὐρέθη ἀρκετὰ ἐπιεικῆς ὥστε νὰ δώσῃ νύξιν τινὰ τοῦλάχιστον ποῦ περιέμενε αὐτὸ τὸ μέλλον τὸν παππάκη μας, καὶ μέχρι τῆς σήμερον δὲ, ἂν καὶ ἀπὸ πολλῶν ἦδη ἔτων ὁ πατήρ μας ἀπέθνε καὶ ἐτάφη, οἱ ἐναπολειφθέντες ἐκ τῆς οἰκογενείας καταγινόμεθα εἰσέτι νὰ ἐξακριβώσωμεν ποῦ ἄρα γε νὰ περιέμενε αὐτὸ τὸ μέλλον τὸν μακαρίτην παππάκη μας, καὶ, κατὰ συνέπειαν, νὰ περιμένη εἰσέτι, ἐὰν δὲν ἀπηύθησε, καὶ ἡμᾶς, τὰ τέκνα τοῦ παππάκη μας.

Τὴν ἐπὶ τὸ μέλλον ἐναπόθεσιν τῶν ἐλπίδων των πιθανὸν νὰ παρετηρήσατε καὶ εἰς ἄλλας οἰκογενείας. Ἐγὼ δὲν θεωρῶ τὸ πρᾶγμα ὡς ἐν γένει ἐπιβλαβὲς διὰ τὴν κοινωνίαν.

Δ.

Τώρα μολις τὸ ἐνθυμήθη. Σὰς εἶπον, νομίζω, ὅτι ἡ οἰκογενεὶά μας συνίστατο ἐκ τοῦ παππάκη, τῆς μαμμᾶς, καὶ ἡμῶν τῶν δώδεκα τέκνων των. Σὰς εἶπον προσέτι ὅτι ἐκ τῶν δώδεκα τούτων τέκνων, τὰ μὲν εἰς ἦσαν ἄρρενα, τὰ δὲ εἰς θήλεα. Δὲν σὰς εἶπον ὅμως καὶ εἰς ποίαν τῶν δύο κατηγοριῶν ἀνῆκον ἐγὼ, εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἀρρένων τέκνων τῶν γονέων μας, ἢ εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν θηλέων. Ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν ἔλπισιν ταύτην, καὶ διὰ νὰ μὴ ἐπέλθῃ παρακατιῶν σύγχισίς τις, προλαμβάνω τώρα νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἐγὼ ἦμην μία ἐκ τῶν εἰς θυγατέρων τοῦ πατρὸς μου, οὐχὶ ἐκ τῶν εἰς υἱῶν ἦμην δὲ, καὶ εἰς τὰς τοιαύτας περιστάσεις εἶναι καλὸν νὰ ἦναι τις ὅσον ἐνεστὶν ἀκριβῆς, καὶ ἡ ὠραιότερα ἐκ τῶν εἰς τούτων θυγατέρων.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἐφρονεῖτο παρ' ἡμῶν ὅτι ἐγὼ θὰ «ἐνεπιστευόμην τὴν χεῖρα καὶ τὴν καρδίαν μου εἰς τὸν νέον τῆς ἐκλογῆς μου» (κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῆς ῥωμαντικῆς μου μαμμᾶς) ἐνωρίτερον ἀφ' ὅτι αἱ ἀδελφαί μου θὰ ἐνεπιστεύοντο τὰς ἑαυτῶν, μολοντί ἐγὼ δὲν ἦμην παρὰ ἡ προτελευταία ἐκ τῶν εἰς. Δυστυχῶς αἱ προρρήσεις αὐταὶ τῆς οἰκογενείας μου δὲν ἐπαλήθευσαν.

Ἐπὶ τὴν μίαν ἐποψίν τοῦ πράγματος, τὴν καθαρῶς οἰκονομολογικὴν, ὃ τε πατήρ καὶ ἡ μήτηρ μου ἐπεθύμουν «νὰ μᾶς ξεκάμουν» (κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ πρακτικοῦ παππάκη) ὅσον τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον, δίδοντές μας εἰς «νέους τῆς ἐκλογῆς μας», (ὃ ἔστι εἰς νέους οἵτινες δὲν θὰ κατεδέχοντο νὰ κάμωσι λόγον περὶ προικῆς) κατὰ τὸν φυσικὸν δὲ ῥοῦν τῶν πραγμάτων, αἱ ἀδελφαί μου ἐδικαιοῦντο νὰ ἐλπίζωσιν ὅτι οἱ γονεῖς μας θὰ «ἐξεκάμουν» πρῶτον αὐτάς· τὸ δυστύχημα ὅμως ἦτον ὅτι οἱ νέοι οἵτινες ἐνόμιζον ὅτι ἦσαν μανιωδῶς ἐρωτευμένοι μετὰ τὰς ἀδελφάς μου, ἅμα ὡς μετέβλεπον, ἠρώοντο ἐμοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἠρώμην αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ δὲν ἤθελον νὰ ἐρασθῶσιν καὶ ἐκ δευτέρου τὰς ἀδελφάς μου, τὰ πράγματα ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν περιεπλέκοντο, καὶ οἱ γονεῖς μου ἐμποδίζοντο ἀπὸ τοῦ νὰ «ξεκάμωσι» τὰς ἀδελφάς μου τόσο ταχέως ὅσον ἄλλως θὰ ἠδύναντο νὰ τὰς «ξεκάμωσι».

Ε.

Ὅρσειλω, ἄρα γε, νὰ θεωρήσω ὡς τιμωρίαν τῆς θείας δίκης διὰ τὰς λύπας τὰς ὁποίας, καίτοι ἀκουσίως, ἐπροξένησα εἰς τὰς ἀδελφάς μου, ὃ, τι συνέβη καὶ εἰς ἐμὲ ὅτε καὶ ἐγὼ ἠράσθη; Ὁ «νέος τῆς ἐκλογῆς μου», συστηθεὶς εἰς τὴν οἰκογενεῖάν μας, ἤρχισε διαδοχικῶς νὰ ἐράται μίαν ἐκάστην τῶν πέντε μου ἀδελφῶν, ἀντὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἀγαπᾶν ἐμέ. Ἴσως σὰς φανῇ ἀπίστευτον, τοῦτο ὅμως καὶ συνέβη.

Ζ.

Συνητηθήμεν κατὰ πρῶτον ἐν τινι συναναστραφῇ, ἐν ἣ παρῆν ἅπανα ἡ ἀριστοκρατία τοῦ τρίτου βαθμοῦ τῆς τετάρτης κοινωνικῆς τάξεως.

Ἦτο νεώτατος κατὰ τὴν ἠλικίαν—φθονεραὶ τινες φίλοι μου τὸν ἀπεκάλουν παιδί—εἶχεν ὅμως τι τὸ εὐγενὲς ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του, ἔφερε δὲ τὴν κόμην ὀλίγον μακρὰν, καὶ ἐρριμμένην πρὸς τὰ ὀπίσω, ὥστε νὰ φαίνεται ἅπαν τὸ ὑψηλὸν, εὐρὺ, καὶ εὐφυῖαν προδίδον μέτωπον αὐτοῦ.

Ἐκ συμφώνου ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπεφῆναντο ὅτι ὑπῆρχε τι τὸ λεόντειον ὡς πρὸς τὴν κεφαλὴν του· οὐχὶ ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὰ σκέλη του τὰ ὁποῖα ἦσαν τόσο λεπτά ὥστε νὰ ὁμοιάζουσαν πρὸς «καλάμους ὑπὸ ἀνέμου σαλευομένους», κατέληγον δὲ εἰς πόδας οὐχὶ τόσο ὅσον ἐπεθύ-

μου ἐγὼ ἀριστοκρατικούς, διότι πρέπει νὰ εἶχον τοῦλάχιστον εἴκοσι δακτύλων μῆκος καὶ δέκα πλάτος. Εἶχε προσέτι καὶ τρόπον τινὰ τοῦ κάθισθαι ἐπὶ τῶν δύο του χερσῶν, μὲ τὰς ἄκρας τῶν ποδῶν του ἐστραμμένους πρὸς τὰ ἔσω, ὅστις πολὺ ἀφῆρει ἐκ τοῦ ὅλου τοῦ ἄλλως τε εὐγενούς αὐτοῦ ἐξωτερικοῦ.

Οὐδέποτε δυνάμεθα νὰ ἐξακριβώσωμεν πῶς συμβαίνουν τὰ τοιαῦτα· τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι τὸν εἶδον καὶ ἡ καρδία μου ἀνῆκεν ἤδη εἰς αὐτόν, πρὶν ἢ ἀνταλλάξωμεν ἡμίσειαν δωδεκάδα βλεμματίων.

Μὲ προσεκάλεσε νὰ χορεύσωμεν, καὶ μὲ ὠδήγησεν ἐντὸς τοῦ συρφετοῦ τοῦ χοροῦ. Καὶ πράγματι ὁ χορὸς ἐκεῖνος ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς οὐδὲν ἄλλο ἢ συρφετός, διότι πρέπει ν' ἀνομολογηθῇ ὅτι δὲν εἶχε παρὰ λίαν ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῶν διαφόρων σχημάτων τῆς καθρίλλιας, πολλάκις δὲ διαρκούντος τοῦ τετραχόρου τούτου εὐρέθη περιπλανώμενος ἐντὸς ἐτέρου τετραχόρου καὶ διὰ τῆς βίας σχεδὸν ὠδηγήθη εἰς τὴν θέσιν του.

Μοὶ ὠμολόγησε κατόπιν ὅτι οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ χοροῦ, προσθέσας ὅτι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ. Τοῦτο κάπως μὲ δυσχερέστησε κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ τῷ εἶπον ὅτι ἠδύνατο, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ν' ἀπειθυνθῇ πρὸς τινὰ χοροδιδάσκαλον. Μοὶ ἀπάντησεν ὅτι θὰ ἐλάμβανε τὸ πρᾶγμα ὑπὸ σπουδαίαν σκέψιν.

Ἐκαθήσαμεν ἐν τινι γωνίᾳ, μετ' ὀλίγων δὲ λεπτῶν σιωπῆν ἀμφοτέρωθεν, μὲ ἠρώτησεν ἐὰν δὲν ἐθεώρουν «τὰ τοιαῦτα» (τείνων ἐνταυτίῳ τὴν χεῖρα θεατρικῶς πρὸς τὸν ὄμιλον τῶν χορευτῶν) «ὡς μάταια καὶ ἀηδῆ». Ὁμολογῶ ὅτι οὐδέποτε εἶχον μέχρι τοῦδε θεωρήσει τὰς διασκεδάσεις καὶ τοὺς χοροὺς ὑπὸ τοιαύτῃ ἐποψίᾳ, ἥσθάνθη ὅμως τότε ὅτι ὑπῆρχεν ἀληθεία τις ἐν τοῖς λόγοις του. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην προσεκλήθημεν εἰς τὸ δεῖπνον.

Ἐφρόνου ὅτι δὲν θὰ ἔτρωγε πολὺ ἢ καὶ ποσῶς, καὶ εἶχον μεγάλην ἀνησυχίαν ἐπὶ τοῦ κεφαλαίου τούτου δι' ἐμαυτήν· μοὶ ἐφαίνετο πολὺ κοινὸν νὰ ἔχη τις ὄρεξιν ἐνῷ οὗτος ἐξεφράζετο τοσοῦτον σαρκαστικῶς περὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν· οὐχ ἦττον ὁ ἴδιος, ἀφοῦ πρῶτον εἶπε δι' ὕφους λίαν περιφρονητικοῦ ὅτι οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ τῶν «τοιοῦτων», ἐκάθησε καὶ ἔφαγεν ἀπλήστως.

Κύριός τις, πρὸς ὃν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἥσθάνθη ἀποστροφήν, μ' ἐπλησίασε, διαρκούντος τοῦ δείπνου, καὶ μὲ προσεκάλεσε νὰ χορεύσω τὸ πρῶτον μετὰ τὸ δεῖπνον βάλις μετ' αὐτοῦ, «Ἐὰν, προσέθηκε, βίπτων περιφρονητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ τέως συντρόφου μου, δὲν ὑπεχρεώθητε ἤδη εἰς ἄλλον».

«Εὐχαριστῶ, τῷ ἀπάντησα, ἀλλ' ἔδωσα ἤδη τὸν λόγον μου πρὸς τὸν κύριον τοῦτον». Ὅτε

οὗτος ἀπεμακρύνθη, ἠρώτησα τὸν Ἀλέξιν ἐὰν ἐχόρευε βάλις.

Μοὶ ἀπάντησεν ὅτι δὲν ἦτο τόσον δόκιμος περὶ τὸ βάλις ὅσον περὶ τὴν καθρίλλια. Κατόπιν τῆς ἀπαντήσεως ταύτης ἐκρίνα καλὸν νὰ παραιτηθῶ τῆς ἰδέας τοῦ νὰ χορεύσω βάλις μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπροτίμησα νὰ λάβωμεν καὶ πάλιν θέσιν ἐν τινι γωνίᾳ καὶ νὰ ἐξακολουθήσωμεν συνδιαλεγόμενοι.

Δὲν δύναμαι νὰ ἐξηγήσω οὔτε τὸ διατί οὔτε τὸ πῶς συμβαίνουν τὰ τοιαῦτα, νομίζω ὅμως, ὅτι ἐὰν ἅπαντες σχεδὸν ἐκ συμφώνου δὲν τὸ ἔκαμνον ἔργον νὰ χλευάζωσι τὸν Ἀλέξιν, δὲν θὰ ἠρώμην αὐτοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ὅσον ἠράσθη αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον δὲ ἅπαντες ἀντέτασσον εἰς τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ τὸν ἐνυμφεύμην, ἐπὶ τοσοῦτον ἐγὼ ἐνέμενον εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέτυχον— ἀφοῦ ὅμως ἐμεσολάβησε χρονικὸν τι διάστημα.

H'.

Μετὰ παρέλευσιν τοσοῦτου χρόνου, δὲν ἐνθυμούμαι πλέον ἐὰν ὁ Ἀλέξης αὐτὸς ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ μ' ἐπισκεφθῇ κατ' οἶκον, ἢ ἐὰν ἐγὼ, πλαγίως πως καὶ μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης λεπτότητος καὶ αἰδοῦς, τῷ ἔδωσα νύξιν τινὰ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ.

Εἰς μερικά πράγματα ἦτο λίαν παράδοξος καὶ διέφερε πολὺ, ἐφ' ὅσον ἐγνώριζον ἐκ πείρας, τῶν συνήθων ἐραστῶν. Ἐκάθητο ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, καὶ μὲ τὰ ὅμματα προσηλωμένα ἐφ' ἑνὸς καὶ μόνου ἀντικειμένου. Ὅτε ἐνίοτε τῷ ἠρώτουν περὶ τινος ἐσκέπτετο, μοὶ ἀπάντησεν «περὶ οὐδενός», καὶ ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου οὐδόλως ἐψεύδετο.

Ἡμέραν τινὰ ἡ μαμμὰ τὸν ἠρώτησεν ἐὰν ἐπαιζεν ὄργανόν τι, οὗτος δὲ ἀπάντησεν ὅτι ἐπαιζε τὸν πλαγιάουλον.

— Πρέπει λοιπὸν νὰ φέρητε τὸν πλαγιάουλον σας μαζύ σας ὅταν ἔλθητε καὶ πάλιν, τῷ εἶπεν ἡ μαμμὰ.

Ἐστράφη πρὸς ἐμὲ καὶ μὲ ἠρώτησεν:

— Ὑμεῖς τὸ ἐπιθυμῆτε;

— Ἀναμφιβόλως, ἀπάντησα.

Ἐλαβε τὸν πῖλον του καὶ ἐξῆλθε, μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγων λεπτῶν ἐπανῆλθε φέρων μεθ' ἐαυτοῦ τὸν πλαγιάουλον του, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤρχισε καὶ δὲν ἔπαυσε παίζων ἐξακολουθητικῶς καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, καθὼς καὶ πολλάς ἐκ τῶν ἐπομένων.

Ὅτε ὁ παππάκης ἤρχετο τὸ ἐσπέρας ἐκ τῆς ἐργασίας του κεκοπιτικῶς καὶ ἀπνηδισμένος (ὁ παππάκης πάντοτε ἤρχετο οὕτω, φοβούμαι δὲ ὅτι ἡ μουσικὴ τοῦ Ἀλέξιν δὲν παρήγαγεν ἐπ' αὐτοῦ ἐντελῶς καταπραϋντικὰ ἀποτελέσματα) ἐρόφα σιωπηλῶς τὸ τεῖόν του καὶ ἔμενον ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἀτενίζων τὸν Ἀλέξιν, χωρὶς ὅμως νὰ εἴπῃ τι.

Ἡμέραν τινὰ ὁ παππάκης ἀπήλυθε πρὸς τὴν μαμμὰ τὴν ἐξῆς παράδοξον ἐρώτησιν: — «Πρὸς ποῖαν ἐκ τῶν θυγατέρων μας ἀποβλέπει ὁ νέος οὗτος ἢ διὰ ποῖαν ἐρχεται τέλος πάντων;»

— «Διὰ τὴν Οὐρανίαν, ἐννοεῖται,» ἀπάντησεν ἡ μαμμὰ.

(Ἐγὼ εἶμαι ἡ Οὐρανία).

— «Δὲν εἶμαι τόσον βέβαιος περὶ τούτου, εἶπεν ὁ παππάκης, ἐγὼ μᾶλλον φρονῶ ὅτι ἐρχεται διὰ τὴν Λαβινίαν.»

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης τὸ μόνον ἐπασχολοῦν ὀλοκλήρον τὴν οἰκογένειάν μας ζήτημα ἦν νὰ ἐξακριβωθῇ μετὰ θετικότητος πρὸς ποῖαν ἐξ ἡμῶν ἀπέβλεπεν ὁ Ἀλέξης.

Ἀπέβλεπεν ἢ ἤρχετο διὰ —

Τὴν Λαβινίαν;

Τὴν Βιργινίαν; ;

Τὴν Ἀδελίαν; ; ;

Τὴν Σελίαν; ; ; ;

Τὴν Κλεμεντινάν; ; ; ; ;

ἢ δι' ΕΜΕ; ; ; ; ;

Θ'.

Ἢ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου συζήτησις ἤρχισε δευτέραν τινὰ ἀπὸ πρῶτας, πρὸ τῆς ἐσπέρας δὲ ἅπαντες εἶχομεν καταλήξει εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Λαβινία ἦτον ἡ ἐκλεκτή. Τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο τῆς συνδιασκέψεως ὑπῆρξε δι' ἐμὲ, τὸ ὁμολογῶ, λίαν δυσάρεστον, ὅπως δὴ ποτε, ὅμως, παρὰ ν' ἀμφιβάλλῃ τις κάλλιον νὰ γνωρίζῃ θετικῶς. Δὲν εἶμαι φύσεως φθονεράς, ὠριμότερον δὲ σκεφθεῖσα κατενόησα καὶ ἐγὼ ὅτι ὄφειλον νὰ ὑποχωρήσω ἀπέναντι τῆς προσθετέρας μου ἀδελφῆς, ἥς ἡ ηλικία εἶχεν ἤδη προχωρήσει ἀρκούντως, καὶ ἦτις ἐὰν καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο δὲν εὕρισκε «τὸν νέον τῆς ἐκλογῆς τῆς,» δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ βασισθῇ ἐπὶ κατακτῆσεώς τινος κατὰ τὸ ἐπίον.

Τὴν τρίτην ὅμως τὸ ἐσπέρας εἶχομεν λόγους ἰσχυροῦς νὰ πιστεύωμεν ὅτι δὲν ἐπρόκειτο ποσῶς περὶ τῆς Λαβινίας, ἀλλὰ περὶ τῆς Ἀδελίνας. Ἀφ' ἐσπέρας εἶχομεν ἀνταλλάξει δριμεῖς τινὰς λόγους μετὰ τῆς Λαβινίας, δι' ὅπερ καὶ ἤρχισα νὰ αἰσθάνωμαι ζωηρὰν μεταμέλειαν ἅμα ὡς ἔλαβον γνῶσιν τῆς νέας τροπῆς τῶν πραγμάτων, δὲν ἠδυνήθη, ὅμως, ὑπὸ τὰς περιστάσεις, καὶ νὰ μὴ δώσω πάραυτα εἰς τὴν Ἀδελίαν νὰ ἐννοήσῃ τί ἐφρόνου περὶ αὐτῆς.

Τὴν τετάρτην τὸ ζήτημα ἐλαβε πάλιν ἄλλην φάσιν. Ἢ Κλεμεντινὰ ἦν ἡ ὑποψήφιος, καὶ περὶ τούτου δὲν μᾶς ἔμενον ἤδη ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία.

Καὶ πάλιν ὅμως εὐρέθημεν ἠπατημένοι, καὶ μόλις τὴν πέμπτην κατορθώσαμεν νὰ λύσωμεν ὀριστικῶς τὸ ζήτημα. Ἐπρόκειτο ἤδη περὶ τῆς Βιργινίας.

Τὴν παρασκευὴν ἀνεκαλύψαμεν ὅτι καὶ πάλιν

εἶχομεν πλανηθῆ, καὶ ὅτι ἡ Σελίνα ἦν ἡ εὐτυχῆς θνητὴ ἢ ὁ Ἀλέξης εἶχεν ἐκλέξει διὰ μελόνημφόν του.

Τὸ σάββατον εὐρισκόμεθα καὶ πάλιν ἐν ἀμφιβολίᾳ, περὶ ἐνὸς μόνου, ὅμως, εἶμεθα ἅπαντες πεπεισμένοι ὅτι αἱ ἐπισκέψεις τοῦ Ἀλέξιν δὲν ἀπέβλεπον ποσῶς ἐμέ.

Τὴν κυριακὴν ἐκρίθη καλὸν νὰ ὀμιλήσῃ ὁ παππάκης σπουδαίως πρὸς τὸν Ἀλέξιν, ἐφ' ᾧ καὶ μετὰ τὸ γεῦμα προσεκάλεσεν αὐτόν ἐντὸς τοῦ γραφείου του καὶ τὸν ἠρώτησε περὶ τῶν προθέσεων του.

Ὁ Ἀλέξης πᾶν εἰλικρινῶς ὠμολόγησεν ὅτι δὲν εἶχε καμμίαν πρόθεσιν.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, εἶπεν ὁ παππάκης, καὶ ἀφοῦ μάλιστα δὲν πρόκειται περὶ εὐχαρίστου τινος ἀποτελέσματος, νομίζω ὅτι δὲν δύναμαι ἐπὶ πλέον νὰ ἐπιτρέψω τὴν ἐξακολουθήσιν τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων.

Πρὸς ταῦτα ὁ Ἀλέξης ἀπάντησεν ὡς ἐξῆς:

— Ναῖσκα!

Ἐπῆλθε παρατεταμένη ἀμφοτέρωθεν σιωπὴ, καὶ οὕτως ἔληξεν ἡ συνεντευξις ἐκείνη.

Μετὰ ταῦτα ὁ παππάκης καὶ ἡ μαμμὰ ἔσχον πολλὰς συνδιαλέξεις ἰδιαίτερας, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπεφασίσθη ὅτι ἐὰν ὁ Ἀλέξης δὲν ἐδείκνυεν ἐντὸς ὀρισμένου χρονικοῦ διαστήματος προτίμησιν τινὰ πρὸς τινὰ ὀρισμένην διεύθυνσιν, νὰ τὸν παρακαλέσωσι νὰ καταστήσῃ τὰς ἐπισκέψεις του σπανιωτέρας.

Ὁ καιρὸς παρήρχετο ἡ Βιργινία, ἡ Ἀδελίνα καὶ ἡ Σελίνα, ἐν τούτῳ τῷ μεταξὺ ἠρραβωνίσθησαν μετ' ἄλλων νέων, καὶ ὅμως ὁ Ἀλέξης οὐδεμίαν εἰσέτι ἐφαίνετο λαβῶν ὀριστικὴν ἀπόφασιν.

Ἐσπέραν τινὰ ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁποίας ὑπῆρξε σιωπηλότερος τοῦ συνήθους, καὶ δὲν ἔκαμνον ἄλλο ἢ νὰ περιφέρῃ τὸ βλέμμα του ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην ἐξ ἡμῶν, ἐγερεθῆς ὅπως ἀναχωρήσῃ, ἐπλησίασε πρὸς τὴν μαμμὰ καὶ τῇ εἶπεν:

— Ἐγὼ τι νὰ σὰς εἴπω, ἀλλὰ θὰ ἔλθω αὐριον διὰ νὰ σὰς τὸ εἴπω.

— Καὶ διατί ὄχι τώρα; ἠρώτησεν ἡ μαμμὰ.

— Ναῖσκα, ἀλλὰ προτιμῶ νὰ ἔλθω αὐριον νὰ τὸ εἴπω.

Ὅτε ἦλθε τὴν ἐπιούσαν, δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ἐν τίνι καταστάσει φορικώδους ἀνησυχίας καὶ προσδοκίας εὐρισκόμεθα ἅπαντες. Ἦλθε διὰ νὰ μᾶς εἴπῃ ὅτι οἱ συγγενεῖς του ἐσκέφθησαν ὅτι ὄφειλε πλέον νὰ φροντίσῃ περὶ ἐργασίας τινος. Εἶχε, προσέθηκε, συγγενεῖς ἐν Νέα Ὑόρκῃ καὶ ἀνεχώρει προσεχῶς εἰς Ἀμερικὴν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὸ κατάστημα θεοῦ του τινός.

Τόσον μόνον εἶπε, καὶ ἀνεχώρησε.

Τέλος τῆς μιᾶς ἀπόψεως τῆς ὑποθέσεως.

Ἡ ἐτέρα ἀποφύξις τῆς ὑποθέσεως.

Ὄνομάζομαι Ἀλέξης Ἰωάννου. Ἐχω ἡλικίαν τριάκοντα δύο ἐτῶν καὶ εἶμαι καταστηματάρχης. Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός μου εἶχον, νομίζω, τάσεις τινὰς πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν. Ἐκτοτε εἰσῆλθον εἰς τὸ ἐμπόριον καὶ αἰσθάνομαι ἑαυτὸν πολλὸ καλῆτερα.

Ἀνεχώρησα ἐξ Ἀγγλίας διὰ τὴν Νέαν Ὑόρκην πρὸ δεκαπέντε περίπου ἐτῶν, καὶ παρελήφθην ὡς γραφεὺς εἰς τὸ κατάστημα τοῦ θεοῦ μου. Διὰ τῆς ἐπιμελείας, τῆς φιλοπονίας, τοῦ περὶ τὴν ἐργασίαν ἀόκνου ζήλου μου, τῆς περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων μου ἀκριβείας, τῆς χρηστότητος τῶν ἡθῶν μου, καὶ τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων ἄλλων προτερημάτων μου, κατόρθωσα νὰ φθάσω εἰς τὴν ὑψηλὴν θέσιν ἣν κατέχω σήμερον. Ἐγκατέλειψα τὴν Νέαν Ὑόρκην πρὸ τινῶν ἐτῶν, καὶ ἐλθὼν ἐγκατέστην ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, ἀνηκούσῃ εἰς μίαν τῶν πρὸς ἀνατολὰς πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἐνθα ἦδη εἶμι ἀπόλυτος κύριος μεγάλου παντοπωλείου, ἰδιοκτῆτης καὶ διευθυντῆς τῆς κυριωτέρας ἐπιτοπίου ἐφημερίδος, καὶ δήμαρχος τῆς πόλεως.

Εἶ καὶ συγκριτικῶς νέος εἰσέτι τὴν ἡλικίαν, ἀπολαύω, ὅμως, μεγίστης ὑπολήψεως ἐνταῦθα, αἰσθάνομαι δὲ εὐχαρίστησιν κοινοποιῶν ὑμῖν τὸ τοιοῦτον. Ἐχων ἐξωτερικὸν ἀρκούντως παρουσιάσιμον ἢ καὶ εὐάρεστον ἀκόμη ἐὰν θέλετε, καὶ κεκτημένος πολλῶν κοινωνικῶν ποιότητων, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἐπιτηδειότητός μου περὶ τὸ παίξιν τὸν πλαγιάουλον, δὲν ἠδυνάμην παρὰ νὰ προσελκύσω τὴν προσοχὴν τοῦ ὠραίου φύλλου τῆς πόλεώς μας, ὅπερ κατὰ διαφόρους περιστάσεις ἐπεδείξατο ζωηροτάτας διαθέσεις νὰ συνομολογήσῃ μετ' ἐμοῦ συμμαχίαν καὶ ἐπιμαχίαν, ἀποβλέπουσαν εἰς γάμον.

Τὰς διαθέσεις ταύτας ἐγὼ οὐδέποτε ἐνεθάρρυνα, ἀλλ' ἀπεναντίας πάντοτε ἀποφασιστικῶς ἀπέκρουσα. Τὸ κύριον μέλημα τοῦ βίου μου ὑπῆρξε νὰ σχηματίσω περιουσίαν, κατὰ δεύτερον δὲ λόγον ἐσκέφθην ὅτι ὄφειλον νὰ ἐκλέξω σύντροφον καθ' ὅλα ἀξίαν μου. Ἐπειδὴ δὲ ὀλίγιστα εἶχον παρουσιασθῆ τοιαῦται, ἔμενα μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἄγαμος.

Τὴν ἐν τῷ βίῳ ἐπιτυχίαν μου ἀποδίδω, κατὰ μέγα μέρος, εἰς τὸ θάρρος μεθ' οὗ ἔθεττον εἰς ἐνέργειαν καὶ ἀμέσως ἐξετέλουν τὰ διάφορα ἐπιχειρηματικὰ σχέδια τὰ ὅποια συνελάμβανον σχετικῶς πρὸς τὴν ταχείαν καὶ ἐπικερδῆ ἐξόδουσιν τῶν σακχαρέων, τῶν ὀσπρίων, τῶν ποτῶν καὶ τῶν ἄλλων εἰδῶν ὅσα εὐρίσκοντο ἐν τῷ παντοπωλείῳ μου. Τὸ κατὰ στήμμά μου βαθμῆδόν κατέρη πυρρὴν φλογερὸς, καὶ καταστρεπτικὸς συνάμα διὰ τὰ ἄλλα τοιοῦτου εἶδους καταστήματα τῆς πόλεώς μας.

Ὁ τρόπος δι' οὗ κατέστην ἰδιοκτῆτης τῆς κυ-

ριωτέρας ἐπιτοπίου ἐφημερίδος ὑπῆρξεν ἀπλούστατος. Ὁ πρῶν ἰδιοκτῆτης δὲν εὐδοκίμησεν, εἶχε χρεωθῆ, καὶ ἐπὶ τέλους κατήντησε νὰ μὴ δύναται νὰ πορίζηται οὔτε τὰ ἀπολύτως πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα. Προσεφέρθη νὰ ἀγοράσω τὸ φύλλον καὶ τὸ τυπογραφεῖον του, οὗτος δὲ ἀσμένως ἐδέξατο. Ἀμα ὡς ἐγίνα κάτοχος τοῦ φύλλου καὶ τοῦ τυπογραφείου προέβην εἰς σπουδαίας μεταρρυθμίσεις ἀφορώσας τὴν καθωράσιν ἀμφοτέρων. Ἦγόρασα νέα στοιχεῖα, καὶ προσέλαβον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου νέον τινα ἐκ τῶν *σπουδασμένων*, ὅστις νὰ γράφῃ ἄρθρα, νὰ συλλέγῃ συνδρομὰς καὶ εὐρίσκῃ εἰδοποιήσεις, καὶ νὰ φυλάττῃ τὸ γραφεῖον καὶ τυπογραφεῖον κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἄλλου ὑπαλλήλου μου, ὅταν οὗτος ἐξήρχετο ὅπως διανεῖμῃ τὰ φύλλα εἰς τοὺς συνδρομητὰς.

Νομίζω ὅτι ἡ πρόοδος τῆς ἐφημερίδος μου ὀφείλεται ὀλοτελῶς εἰς τὴν ἔντονον γάσιν ἣν ἐλάβομεν ἀναφορικῶς τῶν ἐπιτοπίων πολιτικῶν ζητημάτων, προσέτι δὲ προθύμως πάντοτε κατεχώρουν διατριβὰς, κατηγορητήρια καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰς τιμὰς μετριωτάτας, συγκατατιθέμενος πολλάκις νὰ δέχομαι διάφορα εἶδη πραγμάτων ἀντὶ χρημάτων, ὅταν τὸ τοιοῦτον συνέφερεν. Ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν ἔχω μεγάλην κλίσιν πρὸς τὴν φιλολογίαν, ἔχων νὰ σκεφθῶ περὶ ἄλλων καὶ σοβαροτέρων ὑποθέσεων (τῶν ζακχαρέων τῶν καφέδων, τῶν ὀσπρίων μου κ.τ.λ.), ὀφείλω ὅμως νὰ ὁμολογήσω ὅτι εἶναι λίαν εὐχάριστον νὰ δύναται τις μετὰ τὸ γεῦμά του τὸ ἐσπέρας νὰ λαμβάνῃ ἀνὰ χεῖρας τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ἐκδομένην ἐφημερίδα, καὶ νὰ λέγῃ, « Ἡ ἐφημερίς αὕτη εἶναι ἰδιοκτησία μου. Ἐν αὐτῇ ἐμπεριέχονται παντὸς εἶδους πληροφορίαι, συλλεγεῖσαι ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου! Ἰδοὺ τί ἐστὶ πολιτισμός! Ἐδῶ θὰ εὕρητε πάντα τὰ ἀφορώντα τὰς ἐπιστήμας, τὰς ὠραίας τέχνας, τὰ πολιτικὰ συμβάντα, καὶ παντοειδεῖς ἐξωτερικὰς εἰδήσεις. Καὶ ὅμως ἐὰν μίαν μόνην ἀποφασίσω ἐγὼ νὰ εἶπω λέξιν καὶ διατάξω νὰ μὴ ἐξέλθῃ αὐριον τὸ φύλλον, παύει αἴφνης κινουμένη ἡ ὅλη μηχανή, καὶ ὑμεῖς μένετε ἄνευ εἰδήσεων· ἐν μίᾳ στιγμῇ δύναμαι νὰ σᾶς βυθίσω ἀπὸ τοῦ φωτός εἰς τὸ σκότος! »

Δὲν ἀπεφάσισα ὅμως ἀκόμη νὰ πράξω τοιοῦτόν τι, διότι μέχρι τοῦδε τὸ φύλλον οὐχὶ μόνον τὰ ἐξοδὰ του ἀπαντᾷ ἀλλὰ καὶ περίσσευμα, οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀφίνει.

Ὅτε τὸ ἀριστούργημα ἐκεῖνο τῆς μηχανικῆς τέχνης, ὁ ὑπερωκεάνειος τηλεγράφος, δι' οὗ συνεδέετο ὁ παλαιὸς μετὰ τοῦ νέου κόσμου, διεκλαδίσθη μέχρι τῆς πόλεως ἡμῶν, ὁ μεγαλείτερος ἐπεκράτησεν ἐνθουσιασμός κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ ἐν ταῖς ὁδοῖς καὶ εἰς ὅλα ἐν γένει τὰ δημόσια μέρη· ἐγένοντο φωτοχυσίαι, ἀγορεύσεις, ἐκάησαν πυροτεχνήματα, καὶ διαφοροτρόπως ἄλλως ἐξεδηλώθη ὄγενικὸς ἐνθουσιασμός.

Ἐγὼ, ὡς δήμαρχος τῆς πόλεως, ἀπεφάσισα ἡ μᾶλλον συνησθάνθη ὅτι κάπως καὶ μοι ἐπιβάλλετο νὰ πανηγυρῶ τὸ γεγονός διὰ τινος τομῆρας συνάμα καὶ ἀνηκούστου πρωτοτυπίας πράξεως.

Ἀπὸ πολλοῦ ἦδη μοι ἀπησχόλει ἡ σκέψις αὕτη, καὶ ἐπὶ τέλους συνέλαβα καὶ ἔθεσα εἰς πρᾶξιν τὸ ἐξῆς σχέδιον:

Ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ διέταξα νὰ ἐκτυπωθῶσιν ἐν τῷ τυπογραφίῳ μου, καὶ νὰ διανεμηθῶσι δωρεὰν καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν, μικραὶ τινες καὶ κομφαὶ εἰδοποιήσεις, δι' ὧν ἀνήγγελον εἰς τὸ δημόσιον ὅτι ἀπεφάσισα νὰ νυμφευθῶ, καὶ ὅτι ὅστις δῆποτε ἤθελε προπληρώσει χρηματικόν τι ποσὸν ἀπέναντι τοῦ ὁποῦ ἀνελάμβανον νὰ τῷ χορηγῶ προμηθείας ἐκ τοῦ παντοπωλείου μου ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους μῆνας ἀνεξέδως, θὰ ἀπῆλαυε τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ λάβῃ δωρὸν τι κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου. Ἡ ἀγγελία αὕτη παρήγαγε βαθυτάτην ἐντύπωσιν· σωρηδὸν οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχον καὶ ἐπλήρονον τὸ ὄρισθὲν ποσὸν, ἅπασα δὲ ἡ πόλις καὶ τὰ περὶχωρὰ ἀντήχουν ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης ἐρωτήσεως: Τίς ἄρα γέ ἡ εὐτυχῆς ὑποψήφιος διὰ τὴν χεῖρα τοῦ Ἀλέξη Ἰωάννου;

Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς παρακλήσεις πολλῶν, ἐπιμόνως ἠρνούμην νὰ δώσω ἔστω καὶ τὴν ἐλαχίστην νύξιν περὶ τῶν προθέσεών μου πρὶν ἢ φθάσῃ ἡ κατάλληλος στιγμή· ὡς τοιαύτην δὲ εἶχον ὀρίσει καθ' ἑαυτὸν τὴν ἡμέραν τῆς ἐγκαινιάσεως τοῦ τηλεγραφικοῦ σταθμοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην προσελθὼν πρῶτος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ἐπεμψα, χωρὶς ποσῶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν τὸ μέγεθος τῶν ἐξόδων, τὸ ἐξῆς τηλεγράφημα εἰς Ἀγγλίαν πληρώσας καὶ διὰ τὴν ἀπάντησιν:

«Ὁ Ἀλέξης Ἰωάννου Δήμαρχος κτλ. κτλ., πρὸς τὴν δεσποσύνην Σμιθ, Προάστειον Κάμδεν, Εἰς Λονδίον.

Ἀπὸ πολλοῦ προετιθέμην νὰ σᾶς γράψω. Θέλετε νὰ γίνητε σύζυγός μου καὶ νὰ ἔλθητε νὰ ἀποκατασταθῆτε ἐνταῦθα; Ἐὰν συγκατατίθεσθε, δύνασθε νὰ ἀπευθυνθῆτε πρὸς τοὺς κ. κ. Δόδσον καὶ Υἱοῦς, τοὺς πράκτοράς μου ἐν Λονδίῳ, οἵτινες θέλουσι πληρώσει ὑμῖν τὰ διὰ τὴν ὁδοποιήσας ἀπαιτούμενα ἐξοδὰ. Συγχαρῆσατε τὴν συντομίαν μου. Ἐλθετε ἀμέσως. Ἡ ἀπάντησις εἶναι πληρωμένη».

Ἡ ἀπάντησις εἶχεν ὡς ἐξῆς:

«Εὐχαρίστως· ἀναχωρῶ ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν».

Ἡ ἡμέρα ἡ ὀρισθεῖσα διὰ τὴν ἄφιξιν τῆς δεσποσύνης Σμιθ ἐκ Λονδίνου, ὑπῆρξεν ἡμέρα μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ. Ἀπὸ πρωίας τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ μουσικὴ τῆς πόλεώς μας ἤρχισε καὶ ἐξηκολούθησεν ἀδικλείπτως παιανίζουσα ἐξωθεν τοῦ

παντοπωλείου μου, τὴν δὲ νύκτα τῆς προτεραίας τόσον τὸ παντοπωλεῖον καθὼς καὶ τὸ γραφεῖον καὶ τυπογραφεῖον τῆς ἐφημερίδος μου εἶχον φωτογραφηθῆ διὰ τρόπου ὅπως ἐξαιρετικοῦ.

Δὲν δύναμαι νὰ κρύψω ὅτι ἠσθάνομην καὶ ἐγὼ ἀνησυχίαν τινά. Ἐὰν αἴφνης δὲν ἤρχετο! Ἡ σκέψις αὕτη μοι ἠνώχλει ἔτι μᾶλλον ἐφ' ὅσον ἐσυλλογίζομην τὰ ἐξοδὰ εἰς τὰ ὅποια εἶχον καθυποβληθῆ διὰ τὰς φωτοχυσίας, τὴν μουσικὴν κτλ.

Ἐκτὸς τούτου ἐγνώριζον ὅτι ἅπαντες μετ' ἀνυπομονησίας προσεδόκουν νὰ ἴδωσι τὴν νέαν ἣν εἶχον ἐκλέξει ὡς μέλλουσαν σύζυγόν μου, καὶ ὅτι αὕτη θὰ καθυπεβάλλετο εἰς σοβαρὰς κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου ὅμως τούτου δὲν εἶχον τόσον μεγάλας ἀνησυχίας ὡς ἡ Λαβινία μου ἦτο ὑψηλοῦ ἀναστήματος, καὶ εἶχε τι τὸ ἡγεμονικόν, οὐδόλως ὁμοιάζουσα πρὸς τὴν ἄχαριν αὐτῆς ἀδελφὴν Οὐρανίαν, ἣτις εἶχε τὸ ἀνάστημα νάνου καὶ εἶνα ὁμοίαν πρὸς τὸ βύγχος γαλῆς.

Ἐγὼ δὲν ἤθελον τοιαύτην σύζυγον. ἠθέλον γυναικὰ ὑψηλὴν καὶ ἤθους ἡγεμονικοῦ, τῆς ὁποίας ἡ παρουσία νὰ κοσμήτῃ τὸ παντοπωλεῖόν μου, ἐν δὲ τῇ Λαβινίᾳ εὕρισκον ἀκριβῶς ὅ,τι καὶ ἐζήτην. Κατὰ συνέπειαν ἠσθάνομην ἑαυτὸν εὐχαριστημένον καὶ εὐτυχῆ.

Ἐπὶ τέλους ἀφίχθη ἡ ἀμαξοστοιχία τοῦ σιδηροδρόμου δι' ἧς περιέμενον τὴν μελλόνυμφόν μου. Παιρευρισκόμεν ἐν τῷ σταθμῷ. Εἰς μάτην ἐζήτησα μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν τὴν γυναῖκα ἣν, γνωρίσας πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν καὶ ἐπέκεινα, εἶχον ἦδη ἀποφασίσει νὰ καταστήσω σύζυγόν μου. Οἱ ἐπιβάται ἅπαντες ἐξῆλθον τῶν ἀμαξῶν καὶ διεσπάρησαν — ἅπαντες, ἐκτὸς μιᾶς μόνης μικροῦ ἀναστήματος, εὐσάρκου, με κίτρινην τὴν κόμην καὶ ἐρριτιδωμένον τὸ μέτωπον καὶ τὰς παρειάς, γυναικὸς, φερούσης ἀνὰ χεῖρας μικρὸν ξύλινον κιβώτιον.

Ἐνστικτόν τι μοι ἔκαμε νὰ πλησιάσω καὶ νὰ ὁμιλήσω πρὸς τὴν μικρὰν (τὸ σῶμα), εὐσάρκον, με κίτρινην τὴν κόμην καὶ ἐρριτιδωμένον τὸ πρόσωπον καὶ τὰς παρειάς, ταύτην γυναῖκα. Ἦτο ἡ δεσποσύνη Σμιθ — ἡ δεσποσύνη Οὐρανία Σμιθ. Ἡ δεσποσύνη Σμιθ ἦν ἐγὼ ἠννόουν εἶχε νυμφευθῆ ἀπὸ δέκα ἦδη ἐτῶν. Δὲν ἐσκέφθην ὅτι τοιοῦτόν τι ἠδύνατο καὶ νὰ συμβῆ, καὶ ἀπορῶ διατι δὲν μοι ἦλθε ποσῶς εἰς τὸν νοῦν.

Μεγάλῃ, ἐννοεῖται, ὑπῆρξεν ἡ ἀπογοήτευσίς μου, φοβηθεὶς ὅμως ὅτι θὰ ἐπέσυρον τὸν περίγελον ἀπάντων ἐὰν ἀνεκοίνουν εἰς τινὰ τὸ γεγονός..... ἐνυμφεῖσθαι τὴν Οὐρανίαν.

Δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ προσθέσω.

Η ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΩΝ ΒΛΑΧΕΡΩΝ Η ΤΟ ΑΓΙΑΣΜΑ ΤΩΝ ΒΛΑΧΕΡΩΝ.

Τῆς ἐπιφανοῦς ταύτης τῶν Βυζαντιῶν Ἐκκλησίας διεσώθη μόνον τὸ ἀγίασμα, συχνάκις καλούμενον λούμα ἢ λούσμα τῶν Βλαχερνῶν¹. Κεῖται ἐν τῇ βορειο-δυτικῇ ἄκρῃ τῆς Κ/πόλεως, ἐν τῇ συνοικίᾳ τὸ πάλαι καλουμένη τὸ Ἐβδομον, καὶ νῦν Ἑγρῆ-καπῆ². Συχνότατα μνημονεύεται ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν Βυζαντινῶν, πολιτικοῖς καὶ ἐκκλησιαστικοῖς, καὶ ἀπειράκις ἐν τοῖς συναξαρίοις. Κατὰ τοῦ τελευταίου μάλιστα αἰῶνος τοῦ κράτους, ὁ ναὸς οὗτος, ἕνεκα τοῦ ὑπεράνω αὐτοῦ κειμένου ἀνακτόρου τῶν Βλαχερνῶν, λίαν ἐτιμάτο, διότι ἐδῶ ἐκκλησιάζετο ὁ βασιλεὺς μετὰ τῶν αὐλικῶν. Σήμερον καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ναοῦ, ἀγνοοῦσιν οἱ πλείοτες. Ἄπασα ἡ συνοικία αὕτη, καὶ ἡ ἐξω τῶν χερσαίων τειχῶν χώρα, καλουμένη Κοσμίδιον, εἶναι ἀξία μελέτης, διότι ἐδῶ ἐστρατοπέδευταν οὐχὶ μόνον οἱ πολιορκήσαντες τὴν Κων/πολιν Ἀραβες καὶ Βούλγαροι, ἀλλὰ καὶ οἱ σταυροφόροι, τοὺς ὁποίους ἐκ τῶν τειχῶν ἐθεώοντο οἱ Βυζαντινοί.

Ἐν τῇ μελέτῃ τοῦ παλατίου τῶν Βλαχερνῶν³, ἰστόρησά τινα ἐρεῖπια τοῦ ναοῦ τούτου.

Πόθεν ἡ λέξις Βλαχέρνα, εἶν' ἄγνωστον. Ὅλαι αἱ ἐτυμολογίαι εἶναι παιδαριώδεις⁴.

Τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, ναὸν, κατ' ἐμὲ, τὸ πάλαι Ἑλληνικὸν, ἀνήγειρεν ἡ Αὐγούστα Πουλχερία τῷ 435ῳ, ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τοῦ Μαρκιανοῦ⁵. Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ τῆς Πουλχερίας, ἀνίδρυσεν ὁ Ἰουστινὸς δύο ἀψίδας, καὶ ἔγινεν ἡ Ἐκκλησία σταυρωτῆ⁶. Τὴν ἐκκλησίαν ταύτην πυρποληθεῖσαν, βασιλεύοντος τοῦ Ῥωμανοῦ Διογένους, ἀνήγειρε λαμπροτέραν Ἀνδρόνικος ὁ πρεσβύτερος⁷. Οἱ σταυροφόροι οἱ κυριεύσαντες τὴν Κων/πολιν τῷ 420ῳ, μετέβαλον αὐτὴν εἰς Λατινικὴν, Σώζονται

1. Κ. Πορφυρ. Τομ. Α'. σελ. 354. Γ. Κωδινός, σελ. 128.
2. *Ὁ ναὸς (τῶν Βλαχερνῶν) ἔκειτο ἐν τῇ Κ/πόλει πλείσιον τοῦ Κερατικοῦ κόλπου ἐν τῷ αἰγιαλῷ.» Γ. Φραντζῆς, σελ. 158.
3. Ἴδε ἀνωτέρω σελ. 83.
4. Περί τοῦ ὀνόματος, λέγει ὁ Γενέσιος ἐν ταῖς Βασιλείαις, σελ. 83. «Βλαχέρναις, ἀπὸ τινος ἀρχηγοῦ Σκύθου Βλαχέρνου ἀναιρεθέντος ἕνεσται πεφήμισται. Ταύτην τοῦ Γενεσίου γνώμην πάμπολλοι ἀντέγραψαν. Κατὰ τὸν Προκόπιον, Τόμ. Γ'. σελ. 184, ὁ χώρος, πρὸ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ναοῦ, ἐκαλεῖτο Βλαχέρναι. Πρὸ. καὶ σελ. 193. Γ. Κωδινός, σελ. 93.
5. Θεοφάνης, Τόμ. Α'. σελ. 162. Πολλοὶ ἐκκλησίαι ἐν Βυζαντίῳ, ἀνηγέρθησαν ἐπὶ ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ναῶν. Γ. Παχυμέρης, Τόμ. Β'. σελ. 260. Ἑφραίμ, στίχ. 817, 820, Μ. Γλυκᾶς, σελ. 484.
6. Θεοφάνης, Τόμ. Α'. σελ. 376. Γ. Κωδινός, Τόμ. Α'. σελ. 684 Texier, L'Archit. Byz., σελ. 25.
7. C. Christ. Βιβ. Δ'. σελ. 83.

πολλοὶ ἐπιστολαὶ τοῦ Πάπα Ἰννοκεντίου, πρὸς τὸν ἀρχιερέα τῆς ἐκκλησίας τῶν Βλαχερνῶν. Ὁ Δουκάγγιος μνημονεύει καὶ τοὺς πλείστους ἐκ τῶν ξένων συγγραφέων, τῶν γραψάντων περὶ τῶν Βλαχερνῶν.

Ἡ ἐκκλησία αὕτη κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἀτταλιώτου¹, ἐπυρπολήθη τῷ 1070ῳ, ἀνεκτίσθη καὶ ἐκ νέου ἐπυρπολήθη τῷ 1434ῳ, δεκαεννέα ἔτη πρὸ τῆς τελευταίας ἀλώσεως, «ὑπὸ τινων ἀρχοντοπούλων θελόντων πιάσαι τινὰς νεοττοὺς περιστερῶν»². Ἐκ τούτων καταφαίνεται, ὅτι ἡ ἐκκλησία ἀπ' ἀρχῆς ἦτο ξυλόστεγος, καθὼς μέχρι σήμερον εἶναι ἡ μονὴ τοῦ Στουδίου καὶ τοῦ Μανουήλ.

Ὁ ναὸς οὗτος, τὸ πάλαι ἐξω τῶν Θεοδοσιακῶν τειχῶν κείμενος, περιεβλήθη μεθ' ὄλου τοῦ καλουμένου Ἐβδόμου, ὑπὸ τοῦ μονοτείχους τοῦ Ἡρακλείου, περὶ τὰς πρώτας ἀρχὰς τοῦ ἐβδόμου αἰῶνος³.

Τὰ μὲν ἐγκαίρια τῆς ἐκκλησίας, ἐτελοῦντο μετὰ πολλῆς παρατάξεως τῇ 31ῃ Ἰουλίου, ἡ δὲ σύναξις τῆς Θεοτόκου τῇ 15ῃ Αὐγούστου⁴.

Ἐν τῷ ναῷ τούτῳ ἐφυλάττετο τὸ πάλαι ἡ τιμία ἐσθὴς τῆς Θεοτόκου, τὴν ὁποῖαν οἱ πατρικιοὶ Γάλλιος καὶ Κάνδιδος μετεκόμισαν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν⁵, καὶ κατέθεσαν πρῶτον ἐν τῷ ὑπ' αὐτῶν ἀνεγερθέντι ναῷ τῶν Ἁγίων Πέτρου καὶ Μάρκου, νῦν Κατζᾶ Μουσταφᾶ πασᾶ, καὶ ἀκολούθως ἐν τῷ νῶῳ τῶν Βλαχερνῶν.

Παρὰ τὴν τιμίαν ἐσθῆτα, ἐφυλάττετο ἐν τῷ ναῷ τούτῳ καὶ τὸ ὠμοφόριον τῆς Θεοτόκου, τὸ ὁποῖον Ῥωμανὸς ὁ Λακαπηνὸς ὡς θώρακα περιέβαλε καὶ ἐξῆλθε κατὰ τοῦ πολιορκουόντος τὴν πόλιν Συμεὼν τοῦ Βουλγάρου⁶. Ἐνεκα τῶν ἐν τῷ ναῷ τούτῳ φυλαττομένων ἱερῶν κειμηλίων, μεγίστη ἦτο τὸ πάλαι τῶν Βυζαντιῶν ἡ συρροή, καὶ μέγας τῆς ἐκκλησίας ὁ πλοῦτος. Κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας, ὅταν οἱ ἡμέτεροι βασιλεῖς διέτριβον τὸ πλείστον τοῦ χρόνου, ἐν τῷ ὑπεράνω τοῦ ναοῦ παλατίῳ τῶν Βλαχερνῶν, τακτικῶς ἐδῶ συνεκκλησιάζοντο μετὰ

1. Μ. Ἀτταλιώτης, σελ. 138. Γ. Κωδινός, Τόμ. Β'. σελ. 685. Ἑφραίμ, στίχ. 3393.
2. Γ. Φραντζῆς, σελ. 958 Νικ. ὁ Γρηγοράς, Τόμ. Α'. σελ. 192, ἀφηγεῖται περίεργον ἀνακάλυψιν γενομένην ἀπὸ μετράκια θηρεύοντα νεοσσὺς ὀρνίθων, ἐν ταῖς ὀπαῖς τῶν τοίχων τῆς Ἁγίας Σοφίας.
3. «Τεῖχος εὐθὺς δομησάμενοι τοῦ ἱεροῦ ἔκεινον νεοῦ φρουρίου κατέστησαν». Νικ. Πατριάρχου, σελ. 29.
4. Σύναξις Ἰουλίου 31. Αὐγούστου 15. Κ. Πορφυρογ. Τομ. Α'. σελ. 191, 739.
5. Σύναξις Ἰουλίου 2. Πρὸ. καὶ τὴν περιγραφὴν τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Πέτρου καὶ Μάρκου, σελ. 317. Θεοφύλ. ἱστορ. σελ. 322. Μ. Γλυκᾶς, σελ. 489. «Ἐν Βλαχέρναις ἀπετέθη... ἦτις ἐξ ἐρίων εὐφθάρτων ἐξυφασμένη καὶ στημνῶν ὁμοιοειδῶν καὶ ὁμοχρῶν, ἀδιάφρατος ἐστὶν καὶ ἀδιάλυτος μέχρι τοῦ νῦν». Ἰωήλου Χρονογρ., σελ. 42.
6. Συνέχ. Θεοφάνους, σελ. 406, 827.

πάντων τῶν αὐλικῶν. Μνημονεύεται ὁ πρωτοπαπᾶς Βλαχερνῶν¹, ἔχων τὴν αὐτὴν ἐκκλησιαστικὴν τιμὴν τοῦ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Ἀκροπόλεως ἱερουργούντος πρωτοπαπᾶ.

Ἡ ἐκκλησία αὕτη τῶν Βλαχερνῶν καὶ οἱ ἐν αὐτῇ ἱερουργούντες μνημονεύονται συχνότατα ἐν τοῖς πατριαρχικοῖς ἐγγράφοις.

Περί τῆς ἐπιφανοῦς ταύτης ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα φέρουσι καὶ ἕτεροι ἀλλαχόσε ἐκκλησίαι, λέγει ἀνώνυμὸς τις². «Τούτων δὲ πάντων τῶν ἀνα πάσαν τὴν πόλιν ναῶν τε καὶ εὐκτηρίων, ἐπὶ τῷ ὀνόματι τῆς Θεοτόκου δοξαζομένων καὶ τιμωμένων, κεφαλὴ τις ὡσπερ καθέστηκε καὶ μητροπολις, ὁ ἐν Βλαχέρναις αὐτῆς ὑπερένδοξος καὶ θεῖος ναὸς, πάντων ἀνέχων, πάντων ὑπερλάμπων, καθάπερ πάντας ἀνέχει καὶ ὑπερλάμπει τῶν κατ' οὐρανὸν ἀστέρων, ἥλιος³».

Τῇ 2ῃ Φεβρουαρίου, ἑορτῇ τῆς Ὑπαπαντῆς, ἀνήρχοντο οἱ βασιλεῖς ἐκ τῶν μεγάλων ἀνακτόρων, ἐν μεγάλῃ πομπῇ εἰς τὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν, μεθ' ὄλων τῶν αὐλικῶν καὶ τοῦ πατριάρχου⁴. Τὴν παραμονὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ πατριάρχης μετὰ πάντων τῶν μητροπολιτῶν καὶ ἐπισκόπων διατριβόντων ἐν Κων/πόλει, ἀπήρχετο εἰς τὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν. Μετ' αὐτῶν προσήρχοντο καὶ πάντες οἱ ἐν ταῖς μοναῖς ἐνασκούμενοι μοναχοί. Τὸ πρῶτον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας, εἰσήρχετο εἰς τὸν ναὸν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἄπτων κηρῶν, καὶ δεχόμενος θυμιατὸν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πραιποσίτου, ἐθυμία τὸ θυσιαστήριον καὶ τὴν ἁγίαν σορὸν, καὶ μετὰ τὴν λειτουργίαν, ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους ὁ βασιλεὺς καὶ πατριάρχης, ἀπήρχοντο εἰς τὰ ἴδια. Ἐδῶ συνῆλθεν ἡ κατὰ τῶν ἁγίων εἰκόνων σύνοδος ἐπὶ Κωνσταντίνου τοῦ Κοπρωνύμου, ἐν τῇ ὁποίᾳ οἱ ἱερεῖς ἀνεφώνησαν, «σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι σὺ βασιλεῦ ἐλυτρώσω ἡμᾶς ἐκ τῶν εἰδώλων».

Ἡ Νεαρά τοῦ Ἡρακλείου, ὀρίζει διὰ τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου ἐν Βλαχέρναις, τοὺς ἀκολούθους ἱερεῖς. Πρεσβυτέρους . . . 42 Ἀναγνώστας . . . 20 Διακόνους . . . 48 Ψάλτας . . . 4 Διακονίσσας . . . 6 Πυλωρούς . . . 6 Ὑποδιακόνους . . . 8 Ὅλους . . . 74

Ἐτέρα προέλευσις εἰς τὸν ναὸν τούτον, ἐγένετο τῇ μεγάλῃ Παρασκευῇ, ὅταν ὁ βασιλεὺς ἱππεύων ἐν τῷ ἵπποδρόμῳ ἀπήρχετο εἰς Βλαχέρνας. Οἱ πατρικιοὶ ἐκκλησιάζοντο ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης

1. Ὁ πρωτοπαπᾶς τοῦ κλήρου τῶν Βλαχερνῶν, Μανουήλ ὁ μονομάχος καὶ Μ. Τόμ. Α'. σελ. 371. Τόμ. Β'. σελ. 298, 299.
2. C. Christ. Βιβ. Δ'. σελ. 84.
3. «Τὸ δὲ τέμενος τοῦτο τῶν σεβασμίων λίαν καθέστηκε, ὀρηκεύεται τε ὑπὸ τοῦ ἀστεος εἰς τὰ μάλιστα.» Θεοφύλ. ἱστορ., σελ. 322.
4. Ἡ ἑορτῇ τῆς Ὑπαπαντῆς, ἤρχισε νὰ ἑορτάζηται

ἔπου ὁ πατριάρχης ἐτέλει τὰς θείας κατηχήσεις. Ὁ βασιλεὺς ἐπιστρέφων ἐκ Βλαχερνῶν, ἐπασκέπτετο τὰ καθ' ὅδον πτωχοτροφεία καὶ λωβοκομεία, διανεμών τοῖς γηροκοιουμένοις, χρήματα καὶ τροφάς. Εἰσῆρχετο εἰς τ' ἀνάκτορα περὶ τὴν 9ην Μ. Μ. Λέων ὁ Γράμματικός¹ μνημονεύει καὶ ἑτέραν λιτὴν ἐν Βλαχέρναις, καλουμένην πρεσβεῖαν «τὴν κατὰ Παρασκευὴν τελουμένην», διαταχθεῖσαν ὑπὸ Μαυρικίου γαμβροῦ τοῦ Τιβερίου.

Ἐκ τῶν πολλῶν περὶ τοῦ ναοῦ τούτου γεγραμμένων, ἀντιγράφῳ τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Πορφυρογεννήτου τὰ «ὅσα δεῖ παραφυλάττειν τῶν δεσποτῶν ἀπιόντων λούσασθαι ἐν Βλαχέρναις²».

Τῇ παρασκευῇ, ἅπασα ἡ σύγκλητος, συναθροίζεται ἐξω τῆς χερσαίας πύλης τῶν Βλαχερνῶν, ὅπου ὁ βασιλεὺς προσέρχεται, διαπλεύσας ἀπὸ τ' ἀνάκτορα μέχρι τῆς ἀποβάθρας, μετὰ τοῦ Δρουγγαρίου τῆς Βίγλας. Οἱ βασιλεῖς συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν περιεστώτων ἀπέρχονται κατ' εὐθείαν διὰ τῆς δμωνύμου χερσαίας πύλης, εἰς τὸν ναὸν τῶν Βλαχερνῶν. Εἰσερχομένων τῶν βασιλέων εἰς τὸν νάρθηκα, ἄπτουσι κηροῦς, διέρχονται τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὴν σωλαίαν, καὶ εἰσερχόμενοι διὰ τῶν ἁγίων θυρῶν, ἀσπάζονται τὴν ἁγίαν ἐνδυτὴν. Εὐχομένων δὲ τῶν βασιλέων ἐνώπιον τοῦ ἁγίου βήματος, οἱ μὲν βασιλικοὶ ἴστανται εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἁγίας σοροῦ, οἱ δὲ βασιλεῖς ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἀπέρχονται διὰ τοῦ πρὸς ἀνατολὴν δεξιῶν μέρους τοῦ βήματος, καὶ εἰσερχονται εἰς τὸν νάρθηκα τῆς ἁγίας σοροῦ. Οἱ βασιλεῖς ἐκ νέου ἄπτουσι κηροῦς εἰς τὰς βασιλικὰς πύλας τῆς ἁγίας σοροῦ, εἰσερχονται, κλείονται αἱ πύλαι καὶ ἐκτελοῦσιν ὅσα ἐξετέλεσαν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ τοῦ ναοῦ.

Μετὰ ταῦτα, οἱ βασιλεῖς εἰσερχονται εἰς τὰ ἀποδυτὰ, περιβάλλονται χουσᾶ λέντια, καὶ εἰσερχονται εἰς τὸ ἅγιον λούσμα. Προεσέρχονται τῶν βασιλέων αὐλικοὶ τινες, κρατοῦντες κηροῦς, τοὺς ὁποίους ἄπτουσι οἱ βασιλεῖς εὐχόμενοι. Ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ κολύμβου, ἴστανται οἱ πραιπόσιτοι, μετὰ τῆς ἰδιαίτης θεραπείας τῶν βασιλέων. Εἰσερχόμενοι ἄπτουσι κηροῦς, καὶ προσκυνούντες τὰς ἀργυρὰς εἰκόνας ἐν τῷ κολύμβῳ, διέρχονται τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ κολύμβου εἰς τὰ ἄπτουσι κηροῦς εἰς τὴν πρὸς ἀνατολὴν κόγχην, ἐν ἧ καὶ ἡ εἰκὼν τῆς Θεοτόκου. Ἀπέρχονται ἀριστερᾶ, ἐν τόπῳ ὅπου εἶναι ἡ ἐκ μαρμάρου ἐκτύπωσις τῆς χειρὸς τῆς Θεοτόκου, ἐκ τῶν χειρῶν τῆς ὁποίας ἐκ-

ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ τοῦ μεγάλου. Ἰωήλου Χρονογρ., σελ. 44. Κ. Πορφυρογ. Τομ. Α'. σελ. 147. Ἡ τελετὴ αὕτη, ἤρχισεν ἀπὸ τῶν χρόνων Ἰουστινιανοῦ τοῦ Μεγάλου. Μ. Glor., λέξις Ὑπαπαντῆ. Κατὰ Λέοντα τὸν Γραμματικόν, σελ. 123, 127, ἐπὶ Ἰουστίνου τοῦ Ἰσχυροῦ. 1. Σελ. 138.
2. Κ. Πορφυρογεννήτου. Τομ. Α'. σελ. 331.

χύνεται τὸ ἀγίασμα. Μετὰ ταῦτα ἐξέρχονται οἱ βασιλεῖς, ἐνδύονται καὶ περιβάλλονται λέντιχ χρυσοῦφρανα. Μετὰ τινὰς εὐχὰς λαμβάνουσιν οἱ δεσπότες ἀγίασμα, ἐκ νέου καταδύουσι καὶ ἀπέρχονται εἰς τὸ ἀποδυτὸν, καὶ ἐδώθεν εἴτε εἰς τὴν Ζωοδόχον πηγὴν, εἴτε εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης, μανθάνομεν πολλὰ περὶ τοῦ ναοῦ τούτου. Πρὸ πάντων, ὅτι κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος τοῦ ναοῦ, ἦτο παρεκκλήσιον καλούμενον Ἁγία σορὸς, ὅπου ἐφυλάττοντο τὸ ὠμοφόριον καὶ ἡ τιμὴ ἐσθῆς τῆς Θεοτόκου, καὶ ὅπου μόνος ὁ βασιλεὺς συνεχωρεῖτο νὰ εἰσεέλθῃ ¹.

Τὸ ἀγίασμα ὡς σήμερον φαίνεται, ἀπώλεσε τὰς εἰκόνας καὶ τὰ μαρμάρια ἐκτυπώματα τὰ ὑπὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἀναφερόμενα. Σώζει τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ σχῆμα, τὸν κόλυμβον καὶ τὸν ἐνδότερον θόλον τὸν Ἁγίον Φωτεινὸν, ὅπου σήμερον δὲν σώζεται τὸ ἐλάχιστον σημεῖον Βυζαντινῆς τέχνης ².

Ἐμακρηγόρησα περιγράφων τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, τοσοῦτῳ ἡμελημένην τὴν σήμερον ὑπὸ πάντων τῶν Κωνσταντινουπολιτῶν. Ἄνευ τῆς συντόμου μελέτης τῆς ἐκκλησίας ταύτης καὶ τοῦ ὑπερκειμένου ἀνακτόρου τῶν Βλαχερνῶν, οὐδόλωσ δύναμεθα νὰ ἐννοήσωμεν τὴν ἱστορίαν τῶν σταυροφόρων, καὶ τὰς πολλὰς πολιτορκίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦτον ἀφῆρσαν οἱ Λατῖνοι ἐπὶ τῆς τετάρτης σταυροφορίας, τὸν βραχίονα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου, τὸ σῶμα τῆς Ἁγίας Λουκίας καὶ σταυρὸν θαυματουργόν. Ταῦτα μέχρι σήμερον σώζονται ἐν Βενετίᾳ ³.

Τὴν ἐκκλησίαν ταύτην, εὗρηκαν κατηρειπωμένην οἱ Ὀθωμανοὶ ἐπὶ τῆς ἀλώσεως. Ὀγδοήκοντα ἔτη μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸν Πέτρον Γύλλιον, διατρίβοντα τότε ἐν Βυζαντίῳ, καὶ αὐτὰ τὰ λείψανα τῆς πυρποληθείσης ἐκκλησίας, ὄλονεν ἠφανίζοντο ⁴.

Ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἀλώσεως μέχρι τῆς σήμερον, τὸ ἀγίασμα τοῦτο εἰς τὸ ὅποιον εἰσέτι προστρέχουσι τινες τῇ ἑορτῇ αὐτοῦ τελομένη τῇ 31ῇ Ἰουλίου, ἐπωλήθη εἰς Ὀθωμανὸν, καρπιζόμενον πλοῦσια δωρήματα ἀπὸ τοῦς Χριστιανοῦς. Ἀνηγέρθη ἄνω τοῦ ἀγιάσματος ξύλινον οἶκημα, κτῆμα Ὀθωμανοῦ. Οὐδέποτε ὅμως ἐπειράθησαν οἱ Ὀθωμανοὶ νὰ μεταβάλλωσι τὸν ναὸν τοῦτον εἰς τέμενος. Τὸν παρελθόντα αἰῶνα, συγκατώκουν ἐν τῷ

1. Ἡ ἑορτὴ ἐκαλεῖτο, «τὰ καταθέσια τῆς τιμίας ἐσθῆτος τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐν Βλαχερναις». Μ. Glor., λεξ. καταθέσια. Θεοφυλ. ἱστορ., σελ. 322. Γ. Κεδρηνός, σελ. 96, 275.

2. «Ματθαῖος ὁ βασιλεὺς . . . κατὰ τὸν ἐν Βλαχερναις τῆς Θεομήτορος ναὸν ἐστέφετο κατὰ τὸ ἔθος, ὑπὸ Φιλοθέου τοῦ πατριάρχου κτλ.» Ἱ. Καντακουζ. Τομ. Γ'. σελ. 275.

3. Riani, σελ. 178.

4. Γύλλιος, σελ. 291.

περιδόλω τοῦ ἀγιάσματος, πλείστοι Ἀτσίγγανοι, οἵτινες ἐκδιωχθέντες ἐκεῖθεν, ἐνδαισιῶνται σήμερον ὑπὸ τὰ ἠρειπωμένα ἀνατολικά τείχη τοῦ παλατίου τῶν Βλαχερνῶν.

Τὸν ναὸν ἠγόρασαν ἡ συντεχνία τῶν Γουναράδων, ἀπὸ τὸν Ὀθωμανὸν κτήτορα. Πρὸ δέκα ἐτῶν, ἀνηγέρθη παρὰ τὸ ἀγίασμα ναῖσκος. Ἀνασκαπτομένων τῶν θεμελίων, εὗρήθησαν τεμάχια μαρμαροῦ πορφυροῦ καὶ τμήμα κίονος. Ταῦτα ἀνήκον εἰς τὸ δάπεδον τοῦ Βυζαντινοῦ ἀγιάσματος, διότι ἡ ἐκκλησία ἦτον ὑπεράνω αὐτοῦ.

Σήμερον τὸ ἀγίασμα τοῦτο, σώζεται ὡς τὸ περιγράφει ὁ Πορφυρογεννήτος. Ἐν τῇ βορείῳ πλευρᾷ τοῦ περιβόλου, ἐφαίνοντο, ὡς πρὸ ὀλίγου χρόνου, δύο ἀψίδες εὐτελεστάτης ἐργασίας καὶ ὕλης, μνημονεύμεναι ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ πατριάρχου. Ὁ περιβόλος ὁ ἀρχαῖος ἦτον ἐκτενέστερος τοῦ σημερινοῦ, καὶ ἐξετείνεται πρὸς νότον μέχρι τῶν βορείων τειχῶν τοῦ παλατίου τῶν Βλαχερνῶν, καὶ πρὸς βορρᾶν μέχρι τῶν παραλίων τειχῶν. Ὑπὸ τὸ τείχος τοῦ παλατίου εἶναι δύο μέγιστα ὑπόγεια, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους κρύπται τετράγωνοι καὶ ἐπιμήκεις, μήκους Μ. 2,50, καὶ πλάτους Μ. 0,75. Πιθανόν, ὅτι ἐν τοῖς ὑπογείοις καὶ ταῖς κρύπταις ταύταις ἐνέθετον τὰ σῶματα τῶν ἀποθανόντων ἱερέων. Ἐκ τούτων ὄλων, συμπεραίνω, ὅτι ὁ ναὸς ἐξετείνεται μέχρι τοῦ τείχους τοῦ παλατίου, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ σήμερον διαχωρίζεται διὰ τῆς ὁδοῦ Ἀϊθαῶς ἐφέντη ¹.

Κατὰ τὰ γραφόμενα τοῦ κλεινοῦ πατριάρχου Κωνσταντίου ², ὁ Ἁγιος Δημήτριος, τοῦ Κανάβη ἐπιλεγόμενος, ἦτο ναὸς ἀρχαῖος μετὰ τρούλου, «καὶ ἔσθην καθιστορισμένος διὰ μωσειου». Ὁ ναὸς οὗτος κατεστράφη, καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ὀγδόου αἰῶνος ἀνηγέρθη ὁ νῦν ξυλόστεγος. Ὁ ναὸς οὗτος οὐδέποτε μνημονεύεται ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν Βυζαντινῶν. Εἰκάζει ὁ πατριάρχης, ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Κανάβου, «ἐφήμερος χρισθέντος βασιλέως» τῷ 1201ῳ ἀνήγειρε τὸν ναὸν τοῦτον ³.

ΜΥΘΙΚΑΙ ΛΟΞΑΣΙΑΙ ΤΟΥ ΛΛΟΥ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΟΙΝΟΣ.

Ὅτε ὁ Διονύσιος ἦτο ἀκόμη μικρὸς, ἔκχευε ταξιειδίον τι διὰ τῆς Ἑλλάδος ἐπιθυμῶν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Νάξον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ δρόμος ἦτο πολὺ μακρὸς,

1. Αἱ πρόσοδοι τοῦ ἀγιάσματος τούτου, ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου 1874 μέχρι τῆς 28ης Φεβρουαρίου 1875, ἦσαν, γρ. 55449,25. Ἐφημ. Ἐποχῆ, ἀρ. 28 Μαΐου 9 1875.
2. Κ. Πατρ. Ἐλασ. Γραφαὶ σελ. 441.
3. Βυζαντιναὶ μελέται ὑπὸ Α. Γ. Πασπάτη.

ἀπηύδησε καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ μιᾷς πέτρας διὰ νὰ ἀναπαυθῇ. Ἄλλ' ἐν ᾧ καθήμενος ἐβλεπε πρὸς τὰ κάτω, ἴδε παρὰ τοὺς πόδας του νὰ φυτρώσῃ ἐκ τοῦ ἐδάφους φυτῆριον τι, τὸ ὅποιον εὗρε τόσον ὠραῖον, ὥστε εὐθὺς ἀπεφάσισε νὰ τὸ λάβῃ μαζὴν του καὶ νὰ τὸ φυτεύσῃ. Ἐξερρίζωσε λοιπὸν τὸ φυτῆριον καὶ τὸ ἔφερε μαζὴν του μακρύτερα. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὁ ἥλιος τῷ ἐφαίνετο πολὺ καυστικός, ἐφοβήθη μήπως ξηρανθῇ πρὶν φθάσῃ εἰς τὴν Νάξον. Εὗρε λοιπὸν μίαν κνήμην πτηνοῦ, ἔθεσε τὸ μικρὸν του φυτὸν εἰς αὐτὴν καὶ προσχώρησε μακρύτερα. Ἄλλ' ἐπειδὴ εἰς τὴν εὐλογημένην του χεῖρα κῦξῆσε τόσον ταχέως τὸ φυτῆριον, ὥστε οἱ βλαστοὶ του πρὸς τὰ κάτω καὶ ἄνω τῆς κνήμης ἐξεῖχον, ἐφοβήθη μήπως πάλιν ξηρανθῇ καὶ ἐσυλλογίσθη νὰ διορθώσῃ τὸ κακόν. Εὗρηκε λοιπὸν κνήμην λέοντος παχυτέραν τῆς τοῦ πτηνοῦ, καὶ ἔθεσε τὴν κνήμην τοῦ πτηνοῦ μετὰ τοῦ φυτῆριου εἰς τὴν τοῦ λέοντος. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον κῦξῆσε ἐπίσης τὸ φυτῆριον εἰς τὴν κνήμην τοῦ λέοντος. Εὗρηκε λοιπὸν κνήμην ὄνου, παχυτέραν ἔτι τῆς τοῦ λέοντος, ἔθεσε τὸ φυτῆριον μετὰ τὴν κνήμην τοῦ πτηνοῦ καὶ λέοντος εἰς τὴν τοῦ ὄνου καὶ τοιοῦτότρόπως ἐφθασεν εἰς Νάξον. Ἀφοῦ δὲ ἐκεῖ ἠθέλησε νὰ φυτεύσῃ τὸ φυτῆριον, εὗρηκεν ὅτι αἱ ρίζαι του μετὰ τὰς κνήμας τοῦ πτηνοῦ, τοῦ λέοντος καὶ τοῦ ὄνου ἦσαν δυνατὰ συμπαλεγμέναι, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἠδύνατο νὰ τὸ ἐκρίζωσῃ χωρὶς νὰ βλάψῃ καὶ τὰς ρίζας, τὸ ἐφύτευσε ὅπως ἦτο. Ἄλλὰ μετ' ὀλίγον ἐμεγάλωσε τὸ φυτῆριον πρὸς τὰ ἄνω, καὶ παρήγαγε ποδὸς χαράν του τὰς ὠραιότερας σταφυλάς, ἐκ τῶν ὁποίων εὐθὺς παρεσκευάσε τὸν πρῶτον οἶνον καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ πῖωσιν ὅποιον ὅμως ἴδε θαῦμα! ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἔπινον, κατ' ἀρχὰς ἐτραγώδουν ὅπως τὰ πτηνά, ἐὰν ὅμως ὀλίγω περισσότερον ἔπινον, ἐγίνοντο δυνατοὶ ὡς οἱ λέοντες, καὶ ἐὰν ἀκόμη περισσότερον, μετεβάλλοντο εἰς ὄνους.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879.

Κατὰ τὸ ἔτος 1879 θέλομεν ἔχει τέσσαρας ἐκλείψεις, ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς μὲν θὰ ὦσι τοῦ ἡλίου, μία δὲ τῆς σελήνης.

Καὶ ἡ μὲν πρώτη τοῦ ἡλίου ἐκλείψις δακτυλοειδῆς, γενησομένη τῇ 10(22) Ἰανουαρίου, ἔσται ἀόρατος ἐν Κ/πόλει.

Ἡ δευτέρα ἐκλείψις ἐπίσης δακτυλοειδῆς καὶ ἐν μέρει ὁρατὴ παρ' ἡμῖν, θέλει συμβῆ τῇ 7(19) Ἰουλίου.

Μέσου χρόνου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀρχεται ἡ δευτέρα αὕτη ἐκλείψις περὶ τὴν 9ῶρ. 7λ. π.μ. Τὸ μέσον αὐτῆς περὶ τὴν 10ῶρ. 5λ. π.μ. Τὸ τέλος 11ῶρ. 3λ. π.μ.

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Ἡ ἐκλείψις τῆς σελήνης θέλει συμβῆ κατὰ τὴν 16(28) Δεκεμβρίου μερικὴ καὶ ὁρατὴ ἐν Κ/πόλει.

Μέσου χρόνου Κωνσταντινουπόλεως.

Ἡ ἐκλείψις τῆς σελήνης ἀρχεται περὶ τὴν 5ῶρ. 33λ. μ.μ. Τὸ μέσον αὐτῆς περὶ τὴν 6ῶρ. 22λ. μ.μ. Τὸ τέλος αὐτῆς 7ῶρ. 11λ. μ.μ.

Ἡ τρίτη δὲ καὶ τελευταία ἐκλείψις τοῦ ἡλίου γενησομένη τῇ 31 Δεκεμβρίου (12 Ἰανουαρίου 1880) ἔσται ἀόρατος ἐν Εὐρώπῃ.

Α. ΚΟΥΜΠΑΡΗΣ

Διευθυντῆς τοῦ ἐν Κ/πόλει Αὐτοκρ. Ἀστεροσκοπεῖου.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ.

Ἡ οἰκονομία εἶναι ἡ μήτηρ τῆς ἀνεξαρτησίας, τῆς ἐλευθερίας καὶ αὐταρκειᾶς, ἡ ὠραιότερα ἀδελφῆ τῆς ἐγκρατείας, τῆς τέρψεως καὶ τῆς ὑγείας, καὶ ἡ ἀσωτεία, ὁ ἀπηνῆς καὶ πονηρὸς δαίμων, ὅστις καθίστησι βαθμηδὸν τοὺς ὀπαδοὺς αὐτῆς ὑποχειρίους καὶ ὀφειλέτας.

ΓΝΩΜΗ ΣΙΝΙΚΟΥ ΣΟΦΟΥ.

Ὅταν οἱ γονεῖς πλανῶνται, πρέπει ὁ υἱὸς μετὰ ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος νὰ ὑποδείξῃ τὴν πλάνην των. Ἄν οὗτοι ἀποκρούσωσι τὴν παρατήρησίν του, ὀφείλει οὗτος νὰ ἦναι εὐπειθὴς καὶ νὰ ἀποδίδῃ τὰς ὀφειλομένας αὐτοῖς τιμὰς. Καὶ ἂν αὐτοὶ ὀργισθέντες μαστιγώσωσιν αὐτὸν οὕτως ὥστε νὰ βῆ καὶ αἷμα, οὐδέποτε πρέπει νὰ ἀγανακτῇ κατ' αὐτῶν, ἀλλὰ πρέπει μετὰ μεγαλειτέρου σεβασμοῦ νὰ φέρηται πρὸς αὐτοὺς ¹.

ΛΑΘΕΙΑΙ.

* Παλιέροιά τις ὑπάρχει ἐν τοῖς πράγμασι τῶν ἀνθρώπων ἂν αὕτη συλληφθῇ καταλλήλως, ὀδηγεῖται ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν τύχην τυχούσης ὅμως ἀδιαφορίας περὶ αὐτῆς, ἅπανα ἡ βιωτικὴ πορεία παρέρχεται ἐν τῷ μέσῳ δυστυχιῶν καὶ σκοπέλων (Σάκεσπηρος).

* Ἡ αἰδὼς πρέπει νὰ ὑπερασπίζεται τὸ κάλλος, ὡς ἡ ἄκανθα ὑπερασπίζεται τὸ ρόδον. (Β. Ι. Ῥοσάτης).

* Εἰς τὰ ἔθνη, ὅπου ἡ παιδεία δὲν εἶνε ἐξαπλωμένη καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν φωτίζει τοὺς νέους, οἱ γέροντες ἔχουν τὰ πρωτεῖα τῆς γνώσεως ὅποιοι εἶδε πρωτόκωτα τὸν ἥλιον, ἔχει καὶ πρᾶξιν περισσότερη τῆς ζωῆς. (Γέρο-Καλοκοτρώνης).

* Πρέπει νὰ σέβηται τις τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τῶν ἄλλων, ὅποιαιδῆποτε καὶ ἂν ὦσιν. (Β. Οὐγκώ)

1. Πλάτων.

* * * Ὁ ἀνόητος ἐρωτᾷ τοὺς ἄλλους περὶ τῆς αἰτίας τοῦ σφάλματος αὐτοῦ, ἐνῶ ὁ σοφὸς ἐρωτᾷ ἑαυτόν. (Κομφούκιος)

* * * Ἡ ἀθωότης εἶναι τρυφερά ὡς τὸ ἀρτιθαλὲς ἄνθος· τὸ παραμικρὸν δύναται νὰ τὴν μαράνη. (Βαλερία Δεϊδέκ).

* * * Ὁ συρμὸς εἶναι νόσημα, τὸ ὁποῖον ὡς γὰγγραίνα περιτρώγει τὴν ὑπαρξίν πολλῶν ἀνθρώπων.

* * * Ἡ ταπεινοφροσύνη ὁμοιάζει τὸ ἴον, ὅπερ χαμηλότερον μὲν, εὐωδέστερον δὲ τῶν ἀνθέων τυγχάνει.

Ἡ πρώτη βιβλιοθήκη, περὶ ἧς ἀναφέρει ἡ ἱστορία, εἶναι ἐκείνη, ἣν ἵδρυσεν ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ὁσμυανδίας (Σέμφος), μεταξὺ τοῦ εἰκοστοῦ καὶ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος π. Χ. ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων αὐτοῦ εἰς Θήβας. Ἐπὶ τῆς θύρας τῆς βιβλιοθήκης ταύτης, ἣν εἶχον ὀνομάσει· *Ἰερὰν*, ἀνεγινώσκετο, ὡς λέγει Διόδωρος ὁ Σικελιώτης, «Φαρμακείον τῆς ψυχῆς».

Τὸ κάτωθι δημοσιευόμενον ποίημα ἀπέστειλεν ἡμῖν ἡ μουσικογράφος διευθύντρια τῆς Παιδαγωγικῆς Σχολῆς Σαπφῶ Λεορτιάς, ἣτις πᾶν εὐγενῶς ἐσπευσεν ὅπως δι' αὐτοῦ κοσμήσῃ τὰς πρώτας σελίδας τῆς Χλωρίδος.

Σ. τ. Δ.

Ἡ ΔΟΚΟΥΣΑ ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ Ἡ ΑΛΗΘΗΣ.

Οὕτω λοιπὸν ὑπὸ πνοᾷ ὠθούμενοι ἀνέμων παντοίων εἰς τὸ πέλαγος τοῦ κυματώδους βίου τὸ σκάφος περιφέρομεν κατάπλεον φορτίου ἐλπίδων, πόθων, λογισμῶν ποικίλων, καὶ εὐδαίμων οὐδεὶς τῶν ἄλλων πλέον, δὲν κατορθοῖ τὴν ἀγκυραν νὰ βίψῃ ἐπὶ εὐκτατὸν λιμένα, ὅπου ἀληθῆς τῆς εὐτυχίας δαίμων;

Ἦ! Ὀδυσσεὺς πλανώμενος τῆς Καλυψοῦς νησίᾳ κατὰ τὸν πλοῦν μαγευτικὰ συχνάκις ἀπαντῶμεν, πρὸς τὰς δολίους χάριτας αὐτῶν προσμειδιωμέν. Πλὴν τὰ καλύπτει ἀληθῶς νεφέλη, καὶ ἀπαίσια τῆς πλάνης μας εἰκὼν στὰς ὄψεις μας παρίσταται, καὶ συμφορῶν σωρεία τὸ ἄναρ ἀντικαθιστᾷ τὸ γοητευτικόν.

Ἦ! καθ' ἐσπέραν σθένεται ὅ, τ' ἡ ἡμέρα βλέπει! Τί λέγω; δὲν εἶναι ἡ στιγμὴ διάδοχος τῆς ἄλλης.

ἡ πρώτη πλέει εὐτυχῆς ἐντὸς χαρᾶς μεγάλης, βαρετὰ τὴν ἀκόλουθον ἢ λύπη κατασκέπει.

ἐν ᾧ μάλιστα εἰς βόδα

κινουμένον τὸν κλονούμενον καὶ ἄστατόν μας πόδα, καὶ εὐθὺς εἰς χώρας ἀκανθῶν πνοὴ κακῆ μάς τρέπει.

Φεῦ! ὡς τὸ κρίνον τοῦ ἀγροῦ μαραίνεται τὸ κάλλος, ἀσθένεια αἰφνίδιος, δεινὴ σκιὰ θανάτου, ἀδυσωπήτως ἀλλοιοῖ τὰ φίλα θέλητρά του! Καὶ ἐν ᾧ χεῖλη τρυφερά λαλοῦντα ἠδουλᾶως ματαίους λατρευτὰς ἐδέσμευον, βαρῆς τῆς συμφορᾶς ὁ σάλος τοὺς ἀπώθει σιωπηλοὺς εἰς μακρυνὰς ἀκτάς.

Ὀδύνη! οὕτω τοῦ πτηνοῦ εἰς τῶν δασῶν τὰ βάθη ἢ ἐναρμόνιος φθὴ παρερχομένη σβύνει, τῶν γλυκερῶν του μελισμῶν τὸ ἔχθος δὲν ἀφίνει· οὕτως ὁ ἦχος φόρμιγγος ἐξέπνευσεν, ἐχάθη! στοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον οὕτω διάκτων ὁ ἀστὴρ μ' ὀρμὴν ἀστραπηδόλον πετᾷ, καὶ εἰς τὸν δρόμον του σκοτία ἐξετάθη!

Ναί! κεφαλὴν ἀγέρωχον εἰς οὐρανοῦς στηρίζει στὸ μέτωπον διάδημα ἀκτινωτὸν φοροῦσα ἢ δόξα καὶ τὰ ὄμματα τῶν πλείστων ἐκθαμβοῦσα γονυπετεῖς στοὺς πόδας τῆς τοὺς κόλακας ἀθροίζει. πλὴν νέφος σκοτεινὸν τὸν ἀγλαόν τῆς ἐξαφνα ὀρίζοντα μαυρίζει, καὶ μὲ φρικτὸν τὴν πτώσιν τῆς μηνύει κεραυνόν!

Ὁἴμοι! ἡ τύχη δυσμενῶς τὸ βλέφαρόν τῆς κλείει μάλιστα, φλογώδης ἄνωθεν ἢ θεῖα σφαῖρα πίπτει, κλονεῖ τὸ πᾶν κατὰ τῆς γῆς κακῶς τὴν δόξαν ρίπτει· εἰς βάραθρον ἀπαίσιον τὴν λάμψιν τῆς κυλίνει, καὶ εἰς ζοφερὰν γωνίαν Φεῦ! ἐρριμμένη εἰς δεινοῦ θανάτου ἀγωνίαν εἰς τὰς τρεμούσας χεῖράς τῆς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς κρύπτει

ἢ δόξα δακρυδέντως· — «Θεέ μου! ψιθυρίζει ὁ χθὲς κλεινός, ἀπόκοψε τὸν ῥοῦν τῶν ἡμερῶν μου, ἢ θεά, φεῦ! ἢ ἀπεχθῆς τῶν μαύρων συμφορῶν μου « τὸ σμήνος τόσων θαυμαστῶν μακρὰν μου ἐξορίζει! « ἢ δρόσος τῆς αὐγῆς « ἴσως στὸ ἄνθος μαρνανθὲν ἀναψυχὴν χαρίζει· « τοῦ χρυσηλάτου βίου μου ἀστὴρ ὁ τηλεαυγῆς

« ὅμως εἰς λίμνην πνιγηρὰς ἀσφάλτου ἐβουθίσθη! « καὶ ἡ καλλιδέφρατος Ἑλπίς—ὡς βεῦμα ἀπὸ βράχους « χάνει· εἰς φάραγγα δεινοῦς ἐκπίπτει μετὰ τάχους, « οὕτω στῆς ἀτυχίας μου τὸν βόθρον ἐκρημνίσθη « καὶ αὐτὴ τὸν ἀπευκτατόν! « ὦ! ἀνοιξὸν τὸ ἄσυλον, Θεέ! τὸ τελευταῖον. « Φίλος πιστός ὁ θάνατος ἐτοὺς δυστυχεῖς ὠρίσθη! «

Ἀλλὰ καὶ ὁ πλοῦτος; ὦ! δεινὸν πανόραμα τοῦ βίου. τὸ δελεαστικότερον τῆς τύχης προσωπεῖον, ὁ κύβος ὁ στιλπνότερος—τὸν ἄνθρωπον εἰς ποῖον θρόνον ἐδρατὸν ἀνυψοῖ μεγάρου πανολβίου.

Βαβαί! μὲ θησαυροὺς παντὸς μετάλλου τοὺς κυκλοῖ, λίθου παντὸς τιμίου. Καὶ οὕτως μὲ μειδίαμα τὰ θεωρεῖ ἀβρόν!

Ὁ ματαιόφρων εἰς αὐτὰ τὰ ἄπιστα πελάγη τῆς εὐτυχίας τὴν αὐγὴν πανευφροσύνης πλέει Σειρήνων μέλος μαγικόν εἰς τὴν ψυχὴν του χεῖι τὴν ἠδονὴν μελίστακτον· αὐτὸς δ' ἐκεῖ προσάγει, ὑπὸ χαρᾶς μεθῶν, πλησίον τοῦ βίου του τὸ ζηλευμένον πλοῖον· πλὴν φεῦ! εἶδε τὸν ὄλιον ὁ κόσμος καὶ ἐξεπλάγη

πρὸς τὴν ἐσπέραν! ναυαγὸς οἰκτρὸς εἰς παραλίαν πλήρη σπιλάδων φοβερῶν καὶ βράχων ἀποτόμων εἶν' ἐρριμμένος καὶ ζητεῖ πρὸς ἄσυλον τι δρόμον· εὐχαριστεῖται ἂν πτωχοῦ καλύδην παναθλίαν εὐρη νὰ στεγασθῆ. Ἀν ἔχει τὴν Ὀδύσειον ἐκείνην πανοπλίαν εἰς βασιλίδα καὶ γυμνὸς νὰ παρουσιασθῆ!

Τί ἔκαμε τὰ θαυμαστά, καὶ ἐξαισῖά του πλοῦτη; τοὺς χρυσοφόρους οἴκους του, ὅπου φαῖδρὰ ἠντήχη τοσοῦτων φίλων ἢ φωνῆ, καὶ ἠκούοντο οἱ ἦχοι θελξικαρδίου μουσικῆς; ποῦ κόσμοι οἱ τοιοῦτοι; τί ἔγειναν; ποῦ εἶναι αἱ ἀδαμαντοστόλιστοι περιφανεῖς του κλίνας; εἰς κολοφώνειον ἀκμήν χθὲς οὕτως δὲν ἐπλούτει;

Ναί! πλὴν τῆς Δίχης τοῦ Θεοῦ ὁ δάκτυλος ὀργίλων τὸν ἠγγισ' εἰς τὴν κεφαλὴν, ἢν ὑψὸν ἀλαζόνως· Ἔπεσ' εὐθὺς· καὶ πῆριξ του στραφεῖς εὐρέθη μόνος, κείμενος παρὰ τὸ δεινὸν τῆς συμφορᾶς του χεῖλος· εἰς ἔρημον ἀγρόν ὄλον αὐτοῦ ἐσκόρπισε τὸν μέγαν θησαυρόν. — Πῶς φίλος τὸν συνήθροισε, δὲν ἔμεινε πλὴν φίλος!

Ἦ! λοιπὸν εἶνε τῆς ζωῆς ἢ πᾶσα εὐτυχία ὡς λίμνη εἰς ἀφρικανὰς ἐρήμους φαινομένη; Μακρὰν τὴν βλέπει ὁ θνητὸς καὶ εὐθυμὸς προβαίνει· τὴν πλησιάζει· καὶ ὡς γύψ δεινὸς ἢ δυστυχία στὸ στήθος του βυθίζει τοὺς φοβερούς τῆς ὄνυχας, καὶ ἀλγοῦντα τὸν κρημνίζει! Εἰς βόθρους, ὅπου στοναχεῖ ἢ μαῦρη του καρδία;

Ἦ ὁμοιάζει ὁ θνητὸς τὸ ἄκακον ἀρνίον, ὅπερ στολίζων τῶν ψευδῶν θεῶν ὁ ὑπηρέτης, εἰς τοὺς βωμούς των ἔφερε χάριεν, ὀφειλέτης αἵματος, πρὸς καθαρισμόν σφαλμάτων ἀνθρωπέων; οὕτως εἰς τὸν ναόν

τῆς συμφορᾶς, ὅπου δεινὰ ἠχοῦν αἱ στοναχαὶ τῆς σύρεται θῦμα καὶ αὐτὸς εὐθυμὸν, ἀγλαόν;

— Εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ βίου μας λοιπὸν ἀπελπίσθαι; Ὁ Ποιητῆς τὸν κόσμον του ἄμα δημιουργήσας, καὶ μὲ τὴν ματαιότητα αὐτὸν ἐπισφραγίσας ὠρίσθη καὶ τὸν ὠθήσεν ἐν ὥρᾳ ἀπαίσια τῶν ὀφθαλμῶν του πέραν; Ὁ ἥλιος τὴν πρώτην του ἀνέτειλεν ἡμέραν; Κι' εἶδε τὴν γῆν κυλίουσαν εἰς ἀκανθῶν πεδία;

Κι' εἶδε τὴν ἀνθρωπότητα ἐκεῖ ἀποτριῶσαν Ἰπὸ ζυγῶς ἀλύσεων χρυσῶν, ἐστιλωμένων· ὡς ταῦρον εἰς τὸ ἄροτρον σφιγκτὰ προσδεδεμένον, τὴν εἶδε μ' ὄμμα χαρωπὸν γλυκέως μειδιῶσαν, καὶ εἰς αὐλακὰς σπορᾶν ὅτι ὠραῖαν ἔσπειρε, καὶ ἔφερ' εἰς τὴν γλῶσσαν εὐχὰς· ὅμως ἐθέριζεν ἀκάνθας, συμφορᾶν;

Ἦ! ὄχι σύγγνωθ', Θεέ! τοιαύτην βλασφημίαν, ὁ κόσμος εἶνε προσφιλεῖς τῆς δεξιᾶς σου πλάσμα· οἱ ἄγγελοι σου ἔψαλλον εὐδαιμονίας ἄσμα, ὅτ' ἐπ' αὐτοῦ ἐξέχεες τὴν θεῖαν Σου σοφίαν, ὅτε τὴν καλλονὴν Σου τὴν ἄμωμον εἰκόνιζες, καὶ νόμον τὴν φωνὴν Σου μυστηριώδη ἔγραφες εἰς τὴν δημιουργίαν·

« Πάντα καλὰ »· οἱ δὲ θνητοὶ παιδία φίλτατά Σου, Ἰεχοθά! Σὺ δι' αὐτοὺς τὰ πάντα ἐξεργάσθης, ἐκ τῆς ἀγάπης πρὸς αὐτοὺς ἐπὶ τὴν γῆν κατεβίβάσθης· Στὸ πᾶν τοῖς ἐνετύπωσες τὰ διαθήματά Σου.

Τὸ ὄμμα τῆς αὐγῆς ἐθέσπισες πρὸς τ' ἀγαθὰ ν' ἀνοίγῃ ὄμματα Σου, καὶ ἥλιος τὸ ὄμμα μας νὰ φέγγῃ χρυσαυγῆς.

Σὺ Πλάστης παντοδύναμος, Σὺ βασιλεὺς τῶν ὄλων, γίγας ἐπὶ τὸν κόσμον ὁ θνητὸς διώρισας νὰ γίνῃ, ὡς ἀετὸς ταχυπετῶν ἐπὶ τὴν ν' ἀναβαίῃ, τὰ νέφη νὰ διαπερᾷ καὶ μ' ὄμμα φωτοδόλον τῶν ἀστρῶν τὴν χορείαν τὴν τῶν ποδῶν Σου μυστικὴν νὰ ἐκζητᾷ πορείαν· καὶ νὰ ῥυθμίζῃ πρὸς αὐτὴν τὸν βίον αὐτοῦ ὄλον.

Προορισμὸς του δὲν εἶνε λοιπὸν ἡ εὐτυχία; Πῶς ὄχι; ὅτε δι' αὐτὸν ἡ φύσις ἐπλούτισθη; Κι' ἐκ πολυτίμων ἀγαθῶν ἀπέριων ἐστολίσθη; Πῶς ὄχι; ὅτ' εἰς τοῦ θνητοῦ τὸ μέτωπον ἡ θεῖα εἶν' ἐντυπος σφραγίς;

Ὅπως τὸ ὄμμα εὐγενῶς ὑψοῖ ἀπὸ τῆς γῆς εἰς χώρους, ὅθεν πέμπονται αὐτῷ καλὰ μυρία;

Πῶς δὲν εἶναι; — Ὅμως ποῦ αὐτὴν ζητῶν ἀπολαμβάνει; Ποῦ ἀληθῆ καὶ μόνιμον βεβαίως τὴν εὐρίσκει;

Και τὴν ζωὴν του ἐπὶ γῆς μάτην δὲν ἀναλίσκει;
 Πῶς τὴν ψυχὴν του διαρκῶς δύναται νὰ εὐφραίνει,
 καὶ πλήρη τὸν κρατῆρα
 τῆς εὐθυμίας πάντοτε νὰ φέρῃ εἰς τὴν χεῖρα;
 Χωρὶς ποτὲ τὸ χεῖλός του ἢ λύπη νὰ πικραίνει;

Χωρὶς ποτε τῶν συμφορῶν ὀπίσω του τὸ κῆμα
 Ν' ἀκούηται μυκώμενον καὶ ἀπειλοῦν ἀγρίως
 νὰ κατακλύσῃ τὸν θνητόν; χωρὶς ποτὲ ὁ βίος
 αὐτοῦ νὰ γείνη ἄχαρι τῆς ἀτυχίας θύμα·
 καὶ εἰς παρὸν δεῖνόν
 ὡς εἰς βαθὺ καὶ ἀφανὲς ἐν τῇ ἐρήμῳ μνημα
 τῶν ἡμερῶν του νὰ ταφῇ πᾶν ὄνειρον τερπνόν;

Ὡ! τοὺς μυθώδεις θησαυροὺς ἅς μὴ ζητῇ τοῦ Κροίσου
 τῆς γῆς τὰ σπλάγγν' ἀκόρεστος ἅς μὴ ἐκμεταλλεῖ
 τὰς ματαιοπροσῦνας του διὰ νὰ θεραπεύῃ—
 Ἄς μὴ θηρᾷ μανιωδῶς τῆς δόξης περιχρύσου
 τὸν ἀσταθῆ κομήτην,
 ἧτις τὸν ἐπιτήδειον μιμεῖται σφενδοθήτην,
 καὶ δόλους σφενδονίζουσα διὰ χρυσοῦς ἀλύσου

τὸν εἰς αὐτὴν ἐμβλέποντα εἰς μέτωπον πληγῶναι
 κ' ἐμβρόντητον εἰς σκοτεινὸν πυθμένα τὸν βυθίζει·
 τὸ κάλλος μὴ τοῦ σώματος ἀκήρατον νομίζει·
 καὶ ἔκθαμβον τὸ ὄμμα του πρὸς τοῦτο προσηλόγη
 θεοῦ λιθανωτῶν
 προσφέρων εἰς τὴν εἰκόνα του· τὸ φθείρουσιν οἱ πόνοι,
 αἱ νόσοι τὸ μαραίνουσι, καὶ ὄλωσ' εἶν' τρωτόν!

Ἄς ἀποσπάσῃ ἀπ' αὐτῶν πάντων τὸν ἔρωτά του·
 ὡς διὰ νέφους δι' αὐτῶν ὁ βίος διαβαίνει,
 ἐφήμερος, ἢ κόνις τῶν ἔστους πόδας ἀπομένει·
 ἅς ἐκτινάξῃ καὶ αὐτήν· τὰ διαθήματά του
 ὁ ἄνθρωπος ἅς φέρῃ
 ἐκεῖ, ὅπου εὐτυχῶν αἰώνιον θά χαίρῃ
 χαράν, πάντοτε ἀδάκρυτα ἔχων τὰ ὄμματά του·

Ἐκεῖ, ἰδοὺ: ἅς βυθισθῇ, ἔστῃς φύσεως τοὺς κόλπους
 ἐντὸς αὐτοῦ τὴν ἄγκυραν τοῦ πλοίου του ἅς στήσῃ,
 μὲ τοὺς ἀφάρτους θησαυροὺς αὐτῆς ἅς καλλωπίσῃ
 τὸ πνεῦμά του· τὴν ἀκοήν πρὸς γλυκεῖς κ' εὐμόλους
 φθόγγους τῆς ἀρετῆς
 ἅς τέρψῃ· εἰς τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἀκυμάντους κόλπους
 θέλει πιστῶς ὀδηγηθῆ κ' ἐνδόξως ὑπ αὐτῆς.

Ἐκεῖ λαμπάδα φαινήν βαστάζων εἰς τὴν χεῖρα
 τοῦ Πλάστου ἅς διδάσκηται τὴν ἄφθιτον σοφίαν·
 Ἐδῶ τὸ εὐαγγέλιον φέρων εἰς τὴν καρδίαν,
 ἅς χρεῖ τὰς πτυχὰς αὐτῆς μὲ τ' ἅγια του μῦρα·
 Κατασιγῶν τὰ πάθη
 τοῦ Αἰωνίου τὰς βουλάς νὰ μελωδῇ ἅς μάθῃ·
 πρὸς τοῦτο τῷ ἐδώρησεν ἀειφεγγῆ λαμπτήρα·

Ὡ! ἐξ ὀρέων ποταμῶς συνηρεφῶν πηγάζει,
 ὀγκοῦται εἰς τὴν ἄβυσσον πλήν χάνεται εἰσρέων·
 Ὁ πύργος ὑψικόρυφος γηράσκει καταρρέων·
 Ἄλλ' ὁ θνητός, ὅν ἥλιος σοφίας κατευγάζει,
 ὅστις κινεῖ εἰς ῥόδα
 τῆς θεσπεσίου ἀρετῆς τὸν εὐγενῆ του πόδα,
 τὴν αἰωνίως εὐτυχῆ ζωὴν του ἐτοιμάζει.

Ἴδετε, τὸ περικλεῖον τοῦ Παρθενῶνος κάλλος
 ἀνεξαλείπτους ἐπ' αὐτοῦ φέρει τὰς ἀιαμνήσεις·
 Καὶ ὁ σοφὸς τῶν Ἀθηναίων διατηρεῖ ἐπίσης
 τῆς ἀληθοῦς εὐκλείας του ἀμάραντον τὸ θάλος·
 — Πλήν τοῦ σοφοῦ, λοιπὸν
 καὶ ἐναρέτου εὐτυχῆς οὐδεὶς ὑπάρχει ἄλλος.
 Διατελεῖ μακάριος καὶ τὴν ζωὴν λιπών.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ.

Πληθυσμὸς τῆς ὑδρογείου σφαίρας.

Εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τῶν *Γεωγραφικῶν*
διακοινώσεων, τοῦ ἐν Γόττα διασήμου γεωγράφου
 Πέτερμαν, ἀπαντῶμεν στατιστικὴν περὶ τοῦ πλη-
 θυσμοῦ τῆς ὑδρογείου σφαίρας.

Κατὰ τὴν στατιστικὴν ταύτην οἱ κάτοικοι τῆς
 ὑψηλοῦ σφαίρας ἀνέρχονται ὡς ἑγγιστα εἰς 1,444,
 343,980 ὡς ἑξῆς:

Εὐρώπη	342,498,480
Ἀσία (μετὰ τῶν μεγ. μεσημ. νήσων)	836,406,000
Ἀφρικὴ	205,210,500
Ἀμερικὴ	86,416,000
Αὐστραλία καὶ Πολυνησία	4,413,000

Ἐφ' ἐκάστου τοῦτέστι τετραγωνικοῦ μιλίου τῆς
 ἐπιφανείας τῆς γῆνους σφαίρας κατοικοῦσι 500
 ἄνθρωποι.

Οἱ Γερμανοὶ στατιστικοὶ ἐνασχολοῦνται προσέτι
 καὶ περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῶν ἵππων. Ὁ ἀριθμὸς
 τῶν ἵππων τῶν ἐν τῇ γῆνῳ σφαίρα ὑπαρχόντων,
 μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν τῆς Κίνας καὶ Ἰα-
 πωνίας, ἀναριθμῶνται εἰς 58 περίπου ἑκατομμύρια.

Ἐκ τούτων εἰς τὴν Ῥωσσίαν ὑπάρχουσιν 21,
 750,000· εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας 9,504,000·
 εἰς τὴν δημοκρατίαν τοῦ Ἀργεντίνου 4 ἑκατομ-
 μύρια· εἰς τὴν Γερμανίαν 3,352,000· εἰς τὴν Γαλ-
 λίαν 3 ἑκατομμύρια· εἰς τὸν Καναδᾶν 2,264,000·
 εἰς τὴν Μεγάλην Βρετανίαν 2,255,000· εἰς τὴν
 Οὐγγαρίαν, 2,179,000· εἰς τὴν Αὐστρίαν 1,367,
 000, κτλ.

Κατὰ τὰς ἀπαραριθμήσεις ταύτας οἱ ἐν Τουρκίᾳ
 ἵπποι ἀνέρχονται εἰς 1,100,000.

Φάρμακον λύσεως.

Ἀναγράφουμεν ἐνταῦθα ἐκ τοῦ βιβλίου *la fau-*
ne de Grèce τοῦ κ. Χελδράιχ, χάριν περιερ-
 γείας ὅτι οἱ μοναχοὶ τῆς μοῦνης *Φατερωμένης* ἐν
 τῇ νήσῳ Σαλαμῖνι μεταχειρίζονται κατὰ τῆς λύσ-
 σης φάρμακον ὅπερ θεωροῦσιν ἀλάθηστον. Τὸ
 παρέχουσιν ἐσωτερικῶς εἰς τοὺς δηχθέντας ὑπὸ
 λυσσῶντος κυνὸς ἀφοῦ ἐννοεῖται καυτηριάσσει τὴν
 πληγὴν. Τὸ φάρμακον τοῦτο εἰς κόνιν διδόμενον
 σύγκειται ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῆς ρίζης φυτοῦ τινος τῆς
 τάξεως τῶν Ἀσκληπιαδῶν, κοινοῦ ἐν Ἀττικῇ καὶ
 ἐκ τῶν ἀπεξηραμένων σωματίων εἰδους καθαριδίων
 συγγενῶν πρὸς τὰς καθαριδίας τῶν ἐκδορίων.

Και-τὰ-λοιπά.

Πόλεμος καταστρεπτικὸς ἠγέρθη κατὰ τὸ 1655,
 μεταξὺ Σουηδίας καὶ Πολωνίας διότι ὁ βασιλεὺς
 Ἰωάννης Καζιμίρος, γράφων πρὸς τὴν περιβόητον
 τῆς Σουηδίας Χριστίαν καὶ ἀπαραριθμῶν τοὺς τί-
 τλους τῆς, παρέλειψεν ἐν κ.τ.λ. Ὁ ἀπλοῦκὸς Καζι-
 μίρος εἶχε θέσει μόνον δύο ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, οἱ
 δὲ Σουηδοὶ τῷ ἀφῆρασαν τὸ τρίτον διὰ τῆς
 λόγῃς.

Ἀποτυχία ἀπροσδόκητος.

Ὁ κ. Χ. . . προγαστῶρ ζυθοπώτης, ἐκτὸς τῆς
 ἀξίας λόγου περιουσίας αὐτοῦ, ἦν κάτοχος καὶ μι-
 κρᾶς τινος χαριστάτης ὑπηρετίας.

Πρωτῶν τινα καθικέτευσε τὸν Κύριον αὐτῆς ἢ
 χαριστάτη μικρὰ ὅπως τῇ δανείσῃ ἐν φορινίον
 πρὸς ἀγορὰν τῆς τετράδος τῶν ἀριθμῶν ἐνὸς λα-
 χείου 8, 17, 52, 90, ἐφ' ὧν αὕτη ἀπὸ τῆς νυ-
 κτὸς ἐρέμβασεν, ἰδοῦσα αὐτοὺς κατ' ὄναρ. Ὁ Κύ-
 ριὸς τῆς δὲν ἀπέριψε τὴν πρότασίν τῆς· τῇ ἐδά-
 νεισε τὸ φορινίον.

Ὅλιγαι ἡμέραι εἶχον παρέλθει καὶ ὁ κ. Χ. .
 μετὰ πολλῆς ἐκπλήξεως μαθάνει ὅτι οἱ ὑπὸ τῆς
 ὑπηρετίας ἀγορασθέντες ἀριθμοὶ κερδίζουσι ση-
 μαντικὴν ποσότητα χρημάτων. Ἐπανέρχεται ὅθεν
 συγκεκριμένος οἶκαδε, ἀλλὰ βλέπων τὴν ὑπηρε-
 τριάν του ἀπαθῆ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ ὄλωσ' τῆς εὐτυχίας
 τῆς διατελοῦσαν, κρύπτει ἀπ' αὐτῆς τὸ πρᾶγμα
 καὶ σπεύδει νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Οἱ γάμοι ἐτελέσθησαν ἤδη ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς
 πόλεως * * *

— Καὶ τὸ γραμματίον; ἠρώτησεν ὁ κ. Χ. .
 μετὰ προθυμίας, μόλις ἐξελθὼν τοῦ ναοῦ.

— Τὸ γραμματίον; ποῖον γραμματίον; ἀπήν-
 τησεν ἡ σύζυγος.

— Τὸ γραμματίον τοῦ λαχείου! !

— Ἄ μπᾶ! Εἶχον μετανοήσει τότε, καὶ διὰ
 τοῦ φορινίου ἠγόρασα ἐν *chignon*.

Δὲν ἀναφέρεται ἀν ὁ κ. Χ. . . κατὰ τὴν στιγ-
 μὴν ἐκείνην ἐσκέπτετο περὶ διαζυγίου.

ΥΓΙΕΙΝΗ.

Προφυλακτικὰ μέσα τῶν ὀδόντων.

Αον.— Καθάριζε καθ' ἐκάστην, πρῶτ καὶ ἐσπέ-
 ρας, τοὺς ὀδόντας σου, παρατρίβων αὐτοὺς μὲ ἀ-
 παλὴν βούρτσαν βεδρεγμένην εἰς ὑδατῶδες ὀδον-
 τόσμειγμα, ἢ ἔχουσιν ὀδοντότριμμα ξηρὸν ἢ ἐκ-
 λειγματῶδες, ἵνα ἐξαλειφθῇ ἡ ἀκαθαρσία, ἧτις ἐ-
 σχηματίσθη κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτος ἢ τῆς
 ἡμέρας.

Β'.— Πλύνε τὸ στόμα σου μετὰ τὸ φαγητόν.

Γ'.— Μὴ μεταχειρίζεσαι εἰμὴ ξυλίνας ἢ ἐκ
 πτεροῦ ὀδοντογλυφίδας, ἀπόφευγε δὲ τὰς μεταλλ-
 λίνας, χρυσᾶς, ἀργυρᾶς κτλ.

Δ'.— Απόφευγε τὴν ζέστην καὶ τὸ ψῦχος, καὶ
 μάλιστα τὴν αἰφνιδίαν μεταβάσιν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς
 εἰς τὸ ἄλλο.

Ε'.— Μὴ προσπαθῆς ποτὲ νὰ συντρίψῃς σκλη-
 ρὸν σῶμα, οἷον καρύδια κτλ. διὰ τῶν ὀδόντων,
 μῆτε νὰ κόψῃς δι' αὐτῶν κλωστήν ¹.

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ.

Καταστροφὴ βλαβερῶν ζωῶντων.

Πρὸς καταστροφὴν τῶν βλαπτόντων τὰ δένδρα
 μυρμηκῶν καὶ ἄλλων ζωῶντων, λάβε σαπούιον
 μαῦρον καὶ διάλυσε το ἐντὸς ὕδατος τόσον, ὥστε
 τὸ ὕδωρ νὰ μαυρίσῃ· ἔπειτα βρέξε ἐντὸς τοῦ ὕ-
 γρου τεμάχιον πανίου, καὶ πλύνε δι' αὐτοῦ τὰ
 βεβλαμμένα μέρη τοῦ δένδρου. Τὰ ζωῶντα κατα-
 στρέφονται ἀμέσως. Πρέπει ὅμως νὰ ἐκλέξῃς κα-
 λὴν καὶ αἰθρίαν ἡμέραν.

ΦΡΑΝΗ ΜΙΓΑΗΝ.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Τουρκία μετὰ τὴν συνθήκην τοῦ
 Βερολίνου ὑπέστη μεγίστας ἀπωλείας ἀπὸ 6,157
 τετραγωνικὰ μίλια ἠλαττώθη εἰς 3,867, ἐκ δὲ
 10 ἑκατομμυρίων κατοίκων ἀπέμεινε μὲ 6 1/2 ἑ-
 κατομ. ἐκτὸς τῶν ἀριθμῶν τούτων περιλαμβανο-
 μένης τῆς Ἀνατολικῆς Ῥωμυλίας μετὰ 360 τε-
 τραγ. μιλίων καὶ 1 ἑκατομ. κατοίκων.

— Τουρκικὴ τις ἐφημερὶς ὑπολογίζουσα τοὺς μέ-

¹ Ἐστία.

νοντας κατοίκους τῆς αὐτοκρατορίας εὐρίσκει αὐτοὺς τῆς μὲν Εὐρώπης συμποσομένους εἰς 6,350,000 τῶν νήσων εἰς 150,000 τῆς Ἀσίας εἰς 14,250,000 καὶ τῆς Ἀφρικῆς εἰς 2,000,000 τὸ ὅλον 23,750,000.

—Ἡ Θράκη δημοσιεύει κατ' αὐτὰς ἐν ἐπιφυλλίδι μεταφράσιν τοῦ ἐσχάτως ἐν Παρισίοις ἐκδοθέντος νέου φυλλαδίου τοῦ Queux de Saint-Hilaire. «Οἱ Ἑλληνικοὶ Σύλλογοι ἐν Ἀνατολῇ καὶ Εὐρώπῃ καὶ περὶ τῆς προόδου τῶν φιλολογικῶν σπουδῶν ἐν τῇ σημερινῇ Ἑλλάδι».

—Ὁ κ. Ἐλευθέριος Θωμᾶ ἀγγέλλει τὴν ἐκδοσιν περιοδικοῦ ἁπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδομένου ὑπὸ τὸ ὄνομα «Βυζαντινὸν Πανόραμα».

—Ὁ ἐν Ἀθήναις «Ἑλληνικὸς διδασκαλικὸς Σύλλογος» ἤρξισε τὴν ἐκδοσιν περιοδικοῦ, παιδαγωγικοῦ καὶ φιλολογικοῦ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Πλάτων» ἁπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδομένου.

—Ὁ πανελληνίου ἀπολαύων τιμῆς Κ. Ζάππας ἐγνωστοποίησε πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπιτροπὴν τῶν Ὀλυμπίων ὅτι ἀπεφάσισε νὰ δαπανᾷ 12,000 δρ. κατ' ἔτος, τὸ μὲν ἵνα ἀποστέλλωνται εἰς Εὐρώπην τρεῖς νέοι ἐνιαυσίως πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γεωπονικῆς, τὸ δὲ ἵνα ἐκδίδωνται γεωργικὰ βιβλία εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν πρὸς διάδοσιν τῶν χρησίμων μεθόδων καὶ γνώσεων, ἐπὶ τῇ βᾶσει προγράμματος ὁρισθησομένου ὑπὸ ἀρμοδίας ἐπιτροπῆς.

—Κατὰ τὰς σημειώσεις τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν διαφόρων κτηνῶν ἐν Ἑλλάδι πλὴν τῶν Ἰονίων νήσων κατὰ τὸ 1877 εἶχεν ὡς ἐξῆς: Πρόβατα 2,104,149 αἰγες 1,965,894 βόες 5,886 ἀγελάδες 48,520 βούβαλοι 346 ἵπποι 57,101 ἡμίονοι 27,851 ὄνοι 54,418 χοῖροι 42,862 κάμηλοι 69.

—Κατὰ τὸν ὑπὸ τῆς βουλῆς ἐπιψηφισθέντα προϋπολογισμόν τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους διὰ τὸ ἔτος 1879, τὰ ἐσοδα ἀνέρχονται εἰς δρ. 45,808,440, τὰ δὲ ἐξοδα εἰς δρ. 60,078,760 καὶ 6'00.

—Οἱ ἐν Μασσαλίᾳ Ἑλληνας ὠργάνωσαν συνεισφοράν, ὅπως προσφέρωσιν εἰς τὸν Κ. Βαδινγκτόνα ὡς δαίγμα εὐγνωμοσύνης τὴν προτομὴν τοῦ ἐξ Ἑλληνικοῦ μαρμάρου. Λέγεται ὅτι ἡ συνεισφορά ἀπέπερεν ἄχρι τοῦδε περὶ τὰς δώδεκα χιλιάδας φράγκων.

—Ἡ γαλλικὴ κυβέρνησις παρήγγειλε τὴν κατασκευὴν ἀνδριάντος καὶ δύο προτομῶν τοῦ Θεῖρου. Ὁ ἀνδριάνς σταθῆσεται ἐν τῷ μουσεῖῳ τῶν Βερσαλιῶν, ἡ μία τῶν προτομῶν εἰς τὸ Ἰνστιτούτον, ἡ δ' ἑτέρα ἐν τῇ γενετείρᾳ πόλει τοῦ Θεῖρου.

—Ἐν Ἰταλίᾳ συνειστήθησαν δύο Πανεπιστήμια Γυναικῶν, ὧν τὸ ἐν ἐν Ῥώμῃ, τὸ ἕτερον δὲ ἐν Φλωρεντίᾳ.

—Ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει τοῦ γαλλικοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας ὑπάρχουσι 2200 λέξεις, νῦν τὸ πρῶ-

τον εἰσαγόμενα εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καταργουνται δὲ 300.

—Ἐν τῇ μεγάλῃ Βρετανίᾳ ἐκδίδονται σήμερον 1885 ἡμερησίδες καὶ 818 περιοδικὰ ἧτοι ἐν συνόλῳ 2703, ὧν 486 ἡμερησίδες καὶ 598 περιοδικὰ ἐν Λονδίῳ.

—Κατὰ τὴν τελευταίαν ἀπαριθμῆσιν, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπόρων ἐν τῇ μεγαλοπόλει τοῦ Λονδίνου ἀνέρχεται εἰς 77,660.

—Ὁ βασιλεὺς τῆς Δαχομῆς ἐθυσίασε πρὸς ὀλίγων μηνῶν 500 ἀνθρώπους εἰς τὸν Θεόν, κατὰ τὸ παρ' αὐτῷ ἐπικρατοῦν θρησκευτικὸν ἔθιμον.

—Κατ' αὐτὰς ἐν Πετρούπολει ἤρξατο ἡ ἐκδοσις Ἀφγανιστανορωσσικοῦ λεξικοῦ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Σταρτζέβσκι. Αἱ ἀφγανιστανικαὶ λέξεις εἶναι γεγραμμέναι διὰ στοιχείων ῥωσσιῶν. Τὸ ὅλον σύγγραμμα θὰ σύγκειται ἐξ 20 τοπογραφικῶν φύλλων, περιέχον καὶ γραμματικὴν τῆς Ἀφγανικῆς γλώσσης.

—Ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις ἐψήφισε χορηγίαν ἐξ 60,000 ρουβλιῶν κατ' ἔτος πρὸς διδασκαλίαν τῆς ῥωσικῆς γλώσσης ἐν τοῖς λυκείοις τῆς Σερβίας.

—Οἱ καθηγηταὶ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ὁξφόρδης ὑπέβαλον ἀναφοράν, δι' ἧς προτείνοντες διαφόρους βελτιώσεις τοῦ παναρχαίου ἰδρύματος ζητοῦσι σὺν τοῖς ἄλλοις νὰ συστηθῇ ἐν Ἀθήναις ἀγγλικὴ σχολὴ κατὰ τὸ πρότυπον τῆς γαλλικῆς.

—Ἐκ τῶν μεσημβρινῶν πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἡ Ἀργεντινὴ Δημοκρατία ἔχει τὰ κάλλιστα σχολεῖα. Ἐκ 2 ἑκατομ. ψυχῶν φοιτῶσιν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα 447,000 μαθηταί· οἱ διδάσκαλοι λαμβάνουσι μισθὸν 80 μέχρι 100 δολλαρίων κατὰ μῆνα καὶ μένουσιν ἀνεμόχλητοι ἐνόσω εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ διδάσκωσιν.

—Ἐν Φραγκορορτίῳ ἀπέβησε κατ' αὐτὰς ὑπερεξηκοντούτης εἰς τῶν ἀρίστων δραματικῶν συγγραφέων καὶ μυθιστοριογράφων τῆς Γερμανίας ὁ Κάρολος Γούτσκωφ. Ἐκ τῶν δραμάτων του γνωστότατον εἶναι ὁ «Ὀυριελ Ἀκόστας» ἐκ δὲ τῶν μυθιστορημάτων του. «Οἱ ἱππῶται τοῦ πνεύματος». Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἡ διάνοια τοῦ Γούτσκωφ. εἶχεν ἐπισκοπισθῆ καὶ ὑπὸ ἀνιάτου κατεχόμενος μελαγχολίας ἀπεπειράθη ἁπαξ καὶ ν' αὐτοκτονήσῃ.

—Ἐσχάτως γενομένης ἀπαριθμῆσεως εὐρέθη ὅτι ἐν Παρισίοις ὑπάρχουσι 12,000 σφαιριστήρια, 1250 λεωφορεῖα, 8,000 ἰδιωτικαὶ ἄμαξαι, 10,000 ἀγοραῖαι καὶ εἰκοσιπεντακισχίλια ἄμαξαι φορτηγαί.

ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ.

Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν φιλομαθῶν» ἐρανίζομεθα ἐν περιλείψει τὴν ἀρτίως δημοσιευθεῖσαν

ἐκθεσιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἐν Ἑλλάδι γυμνασίων καὶ ἑλληνικῶν σχολείων.

Καὶ γυμνάσια μὲν εἰσι τὸν ἀριθμὸν 22 μετὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις «Βαρβακείου Λυκείου» καὶ τῆς ἐν Κεφαλληνίᾳ «Πετριτσείου σχολῆς»: ἧτοι

1—3 ἐν Ἀθήναις Α', Β', καὶ Γ', ὧν τὸ μὲν Α' καὶ Β' ἔχει προσωπικὸν ἐξ 9 καθηγητῶν, ἐξ ὧν καὶ οἱ γυμνασιάρχαι Στυλιανὸς Κωνσταντινίδης καὶ Ἄντ. Ι. Ἀντωνιάδης, τὸ δὲ Γ' ἐξ 7 καθηγητῶν, ἐν οἷς καὶ ὁ γυμνασιάρχης Κ. Γραμματικόπουλος.

4. Βαρβακίειον Λύκειον, ἀπαρτιζόμενον ἐκ 17 καθηγητῶν μετὰ τοῦ διευθυντοῦ Ἀθ. Παπαγεωργίου.

5. Πειραιῶς (προσωπικὸν 7 μετὰ γυμνασιάρχου Ι. Βορτσέλα).

6. Χαλκίδος (ὁμ. μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Πολ. Σπανοπούλου).

7. Λαμίας, προσωπ. 6 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Γ. Ν. Τσερέπη.

8. Μεσολογγίου, ὁμ. μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Π. Παπαιωάννου.

9. Πατρῶν, προσωπ. 7 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Θ. Παπαλουκά.

10. Τριπόλεως, προσωπ. 6 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Π. Γαλανοπούλου.

11. Σπάρτης, ὁμ. 6 μετὰ γυμνασιάρχ. Β. Βοζίκη.

12. Καλαμῶν, προσωπικὸν 7 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Π. Παπαναστασίου.

13. Ναυπλίου, προσωπικὸν 6 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Ν. Πετρῆ.

14. Κορίνθου, ὁμ. μετὰ γυμνασιάρχ. Π. Μοσχούτη.

15. Πύργου, ὁμ. μετὰ τοῦ γυμνασιάρχ. Β. Γραβάρη.

16. Αἰγίου, ὁμ. μετὰ γυμνασιάρχου Π. Κομνηνοῦ.

17. Σύρου, ὁμ. μετὰ τοῦ γυμν. Ι. Πανδούρη.

18. Κερκύρας, προσωπικὸν 8 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Π. Τσαπάρη.

19. Λευκάδος, προσωπικὸν 4 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Α. Παπαθαλασσινοῦ.

20. Κεφαλληνίας, προσωπικὸν 6 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Δ. Παπανικολάου.

21. Πετριτσίου σχολῆς Ἀηζουρίου, προσωπ. 5.

22. Ζακύνθου, προσωπικὸν 6 μετὰ τοῦ γυμνασιάρχου Ν. Κωνσταντοπούλου.

Σχολάρχαι δὲ εἶναι τὸν ἀριθμὸν 76, ἔχοντα ἀνὰ 7—2 διδασκάλους.

Ἐν Ἀθήναις 4, (ἀνὰ 6 μετὰ τῶν σχολαρχῶν), Βαρβακείου λυκείου Α' τμήμα (προσωπ. 7), Β' τμήμα (5), Πειραιῶς (3), Μεγάρων (3), Θηβῶν (3), Λεβαδείας (3), Χαλκίδος (3), Κερύστου (3), Κύμης (3), Σκοπέλου (3), Μεσολογγίου (3), Ναυπάκτου (2), Ἀγρινίου (3), Βονίτισης (2), Καρπενησίου (3), Λαμίας (3), Ἀμφίσης (3), Γαλαξειδίου (2), Ἀταλάντης (3), Ναυπλίου (4), Ἄργους (3), Κορίνθου (ὁμ.), Τρικάλων (ὁμ.), Ἰθράς (ὁμ.), Πόρου (3), Σπετσῶν (2), Κρανηδίου (ὁμ.), Κυθήρων (3), Πατρῶν Α' (3), Πατρῶν Β' (ὁμ.), Αἰγίου (ὁμ.), Πύρ-

γου (ὁμ.), Καλαβρύτων (ὁμ.), Καλαμῶν (5), Μεσσήνης (3), Κορώνης (2), Πύλου (2), Κυπαρισσίας (2), Ἀνδριτσαινῆς (3), Μελιγαλᾶ (3), Θουρίας (3), Τριπόλεως (6), Λεωνιδίου (2), Ἀστρους (3), Δημοτσάνης (3), Καρυταίνης (3), Λαγκαδίων (ὁμ.), Βυτινῆς (ὁμ.), Σινάνου (2), Σπάρτης (4), Μολαίων (2), Γυθείου (3), Ἀρεοπόλεως (3), Σύρου Α' (3), Σύρου Β' (ὁμ.), Μυκόνου (3), Κέας (3), Μήλου (3), (3), Σίφνου (3), Τήνου (3), Ἄνδρου (ὁμ.), Κορθίου (2), Νάξου (3), Θήρας (2), Κερκύρας (3), Λευκάδος (3), Πατρῶν (2), Ἄργοστολίου (3), Μακρυοτικῶν (2), Ἰθάκης (3), Ἀηζουρίου (3), Ζακύνθου (3).

Σχολεῖα δὲ ἑλληνικὰ ἀριθμοῦνται τὸ ὅλον 83.

Ἐχουσι δὲ τὰ μὲν ἀνὰ 4 διδασκαλον (Κερατέας, Σαλαμίνας, Μάνδρας, Ἀραχῶνης, ἀγ. Ἄννης, Στενῆς, Αἰμῆς, Σκιαθίου, Ἀλιβερίου, Αἰτωλικοῦ, Πλατάνου, Κεφαλοβρύσου, Ἀστακοῦ, Φουρνᾶ, Κερασσοῦ, Πρωσσῶ, Κριμέλου, Ὑπάτης, Νέας Μιζέλης, Ἀγᾶ Σπερχειάδος, Λιδωρικίου Δαδίου, Μαρτίνου, Ζαχόλης, Ἀκράτας, Δίβρης Λεχανῶν, Γαστούνης, Σωποτοῦ, Λειβαρτζίου, Μαζέικα, Καρτέζης, Ἀγουλινίτσης, Λιγουδέστης, Καλτεζῶν, ἀγ. Πέτρου, Βυζικίου, Βαλτεσινίκου, Ζατούνης, Ἰσαρι, Εὐρυσθένων, Καστανέας, Λεβετσόων, Κάμπου, Πλάτσης, Καρδαμύλης, Κύττης, Κύθνου, Σερφίου, Φολεγάνδρου, Πανόρμου, Γαυρίου, Πάρου, Ὑρίας, Ἀμοργοῦ, Καλλίστης, Οἴκα, Ἰου, Καστελλάνων, ἀγ. Θεοδώρων, Μεσοβουνίου, Αἰγιαλοῦ, Σάμης, Δερβί, Τσελεπῆ, Ἡλίδος).

Εἰς ταῦτα προσθετέον καὶ τὰ ναυτικὰ σχολεῖα Ἄργοστολίου, Σύρου, Σπετσῶν, Ἰθράς καὶ Ἰαλαξειδίου.

Τὰ δὲ ἀνὰ 2 (Κορωπίου, Αἰγίνης, Σκύρου, Ποταμοῦ, Κυθήρων, Τσερνίτσης, Ἐράνης, Γαργαλιάνων, Λεβιδείου, Κοντοβαζαίνης, Στεμνίτσης, Βαμβακοῦς, Τραγαίας καὶ Πασσάδες).

Τὰ δὲ ἀνὰ 3 (Ξηροχωρίου καὶ Κραβασσαρᾶ).

Τὸ ὅλον ἐν Ἑλλάδι γυμνάσια μὲν 22 μετὰ καθηγητῶν καὶ διδασκάλων 153, σχολαρχεῖα 76 μετὰ διδασκάλων 238, ἑλληνικὰ σχολεῖα 83 μετὰ διδασκάλων 400.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ.

4. Χλωρίς. Ἐκδίδεται κατὰ μῆνα. Τόμος Α' Ἔτος Α'. Τεύχος Α'. Μὴν Ἰανουάριος 1879. Ἐν Κων/πόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου Α. Κορομηλά, 1879, 4ον σ. 1—24. Περιεχόμενα: Τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ.—Ἑλληνικὸς Μεσαίων.—Περὶ Φοίνικος.—Ἡ ἀεροπορία τοῦ ἀεροστάτου «Ἡ πόλις τῆς Αὐρηλίας».—Ὁ διὰ μηχανισμοῦ γάμος.—Ἡ Παναγία τῶν Βλαχερνῶν ἢ τὸ ἄγιγμα τῶν Βλαχερνῶν.—Μυθικὰ δοξασία τοῦ λαοῦ: ὁ ἅγιος Διονύσιος καὶ ὁ οἶνος.—Ἐκλείψεις κατὰ τὸ ἔτος 1879.—Ὀικονομία.—Γνώμη Σινικοῦ σοφοῦ.—

Ἀλήθειαι. — Ἡ δοκοῦσα εὐτυχία καὶ ἡ ἀληθὴς ὑπὸ Σαπφοῦς Λεοντιάδος. — Σύμμικτα. — Ὑγιεινή. — Πρακτικαὶ γνώσεις. — Φύρδην Μίγδην.

3. *Ἱστορία τοῦ Ῥωσσο-Τουρκικοῦ πολέμου.* Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Κ. Λουρέντζη. Μετ' εἰκονογραφιῶν. Ἐκδίδοται κατὰ δεκαπενθημερίαν, ἀδεία καὶ ἐγκρίσει τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως, καὶ τῆ εὐγενεῖ προστάσια τοῦ κυρίου Δ. Ῥεβελάκη ὑπὸ Ἱπποκράτους Μαργαρίτη καὶ Κ. Ἀγορᾶ. Τεύχος Ε'. Ἐν Κων/πόλει, τύποις Κ. Πληθωνίδου, 1879, 4ον, σ. 129—160.

4. *Χρηστομάθεια τῶν δημοτικῶν σχολειῶν.* Προπαιδεῖα ἐπιστημονική. Τεύχος Α'. καὶ ἀναγνωστικὸν πρώτης περιόδου ὑπὸ Ἰωάννου Δ. Ἀριστοκλέους. Νῦν τὸ πρῶτον ἐκδίδοται δαπάνῃ τοῦ συγγραφέως. Ἀδεία τοῦ Ὑπουργείου τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως. Ἐν Κωνστ/πόλει, 1878. Τύποις Βουτυρα καὶ Σας. 8ον, σ. 174.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ.

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ.

- Ἐχων ἡμ. 31. Ἡ ἡμ. ἔχει ὥρ. 10 καὶ ἡ νύξ ὥρ. 14.
 13 1 Δ. Ἡ περιτ. τοῦ Χριστ. καὶ μν. Βασ. τοῦ μεγ. Α.
 14 2 Τ. Σιλδέστρου Πάππα Ῥώμης.
 15 3 Τ. Μαλαχίου τοῦ Προφήτου.
 Σ. τελ. τέτ. ὥρ. 0. λ. 58. μ. μ.
 16 4 Π. Ἡ Σύν. τῶν 70 Ἀποστ. καὶ Θεοτοκ. τοῦ ὄσ.
 17 5 Π. Θεοπ. κ. Θεων. τῶν μ. κ. Συγκλ. τῆς ὄσ. Ν.
 18 6 Σ. Τὰ ἄγ. Θεοφάν. τοῦ Κυρ. ἡμῶν Ἰησ. Χρ. Δ.
 19 7 Κ. Ἡ Σύναξ. τοῦ Προδρ. καὶ Βαπτιστ. Ἰωάνν. Α.
 20 8 Δ. Δομνίκης τῆς ὄσ. καὶ Γεωργ. τοῦ Χοζεβίτου.
 21 9 Τ. Πολυεὐκτοῦ μάρτυρος.
 22 10 Τ. Γρηγ. ἐπισκ. Νύσσης καὶ Δομετ. Μελιτινῆς.
 Ν. Σ. ὥρ. 1. λ. 47. μ. μ.
 23 11 Π. Θεοδοσίου τοῦ Κοινοβιάρχου.
 24 12 Π. Τατιανῆς μάρτυρος.
 25 13 Σ. Ἐρμούλου καὶ Στρατονίκου τῶν μαρτύρων.
 26 14 Κ. Τῶν ἐν Ῥαίθφ καὶ Σινῆ ἀνευρεθ. Πατέρων.
 27 15 Δ. Παύλου τοῦ Θηβ. καὶ Ἰωάνν. τοῦ Καλυβίτου.
 28 16 Τ. Ἡ προσκ. τῆς τιμίας ἀλύσεως τοῦ Ἀπ. Πέτρ.
 29 17 Τ. Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου. Α.
 30 18 Π. Ἀθανασ. καὶ Κυρίλ. πατριάρχ. Ἀλεξανδρ. Α.
 Σ. Πρωτ. τέτ. ὥρ. 1. λ. 41. μ. μ.
 31 19 Π. Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτ. καὶ Ἀρσεν. Κερκύρας.
ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ.
 1 20 Σ. Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου. Α.
 2 21 Κ. Τοῦ Τελῶν. καὶ Φαριστ. Μαξ. τ. ὄμ. κ. Νεοφ. μ.
 Ἀρχεταὶ τὸ Τριψίδιον.
 3 22 Δ. Τιμοθέου τοῦ Ἀποστ. καὶ Ἀναστ. τοῦ Πέρσου.
 4 23 Τ. Κλήμ. Ἀγκύρας καὶ Ἀγαθαγγέλου Μάρτ.
 5 24 Τ. Σένης τῆς Ὀσίας.
 6 25 Π. Γρηγ. τοῦ Θεολόγου ἐπ. Κ/πόλεως. Α.
 Πανσ. ὥρ. 3. λ. 38. μ. μ.
 7 26 Π. Ξενοφ. τοῦ ὄσ. καὶ τῆς συνοδ. αὐτοῦ.
 8 27 Σ. Ἀνακομ. τοῦ λειψ. Ἰωάν. τοῦ Χρυσῶς. Α.
 9 28 Κ. Τοῦ Ἀσώτου. Ἐφραΐμ τοῦ Σύρ. τοῦ ὄσιου.
 10 29 Δ. Ἀνακομ. τοῦ λειψ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφύρου
 11 30 Τ. Τῶν τριῶν Ἰσραρχῶν. Α,
 12 31 Τ. Κύρου καὶ Ἰωάν. τῶν θαυμ. Ἀναργύρων.

ΑΙΝΙΓΜΑ

Α'.

Ἐξ ἑπτὰ στοιχείων μόνον σύγκειται τὸ ὄνομά μου
 πλὴν τὸ πρῶτον ἐὰν θέλῃς νὰ ἰδῆς προτέρημά μου,
 ἄκουσον μὲ προσοχῆν.

Εἰς τὴν θάλασσαν μ' εὐρίσκεῖς, καὶ εἰς ποταμοὺς

[συγχρόνως]

εἶμαι ἄψυχόν τι πράγμα. καὶ δημιουργὸς σὺ μόνος,
 ὅστις μ' ἔδωκες ἀρχήν.

Δύο πόδας ἔχω, φίλε, καὶ πολλοὺς, ἀν θέλῃς, ἔχω,
 καὶ τὸ σῶμά μου, βαδίζων, ἀενάως καταβρέχω
 καὶ ὡς βέλος πτερωτόν,

ἀπὸ ἐν εἰς ἄλλο μέρος μετὰ σοῦ πετῶ καὶ φθάνω.
 Κῆτος, φίλε μου, δὲν εἶμαι, πλὴν ἔστ' ὕδατα ἐπάνω
 τρέχω ὡς τι ἔρπετόν.

Ἀπὸ τὴν ἀρχήν μ' ἀν θέλῃς μόνον τέσσαρα στοιχεῖα
 ν' ἀφαιρέσης, δὲν μ' εὐρίσκεῖς εἰς ἀπάτητα πεδία
 καὶ εἰς ἄνθος τρυφερὸν

μεταβάλλομαι εὐκόλως, κ' εἰς τοὺς κήπους τότε πλέον
 δύνασαι νὰ μ' ἀπαντήσης μετὰξὺ πολλῶν ἀνθέων
 εὐώσμον καὶ ζωηρόν.

Ἄν δὲ καὶ τὴν κορυφήν μου σὺ θελήσῃς νὰ ἐγγίσης,
 τότε, τότε, καλὲ φίλε, νὰ μὲ ἰδῆς με θελήσῃς.
 τὴν ἀρχήν μου οὐδὲ νοῦς

δύναται ποτὲ νὰ εὑρῇ, ἐπὶ ὅλων ἐγὼ ἄρχω
 παντοῦ δύνασαι νὰ μ' εὑρῇς, ἐπειδὴ παντοῦ ὑπάρχω,
 καὶ εἰς γῆν κ' εἰς οὐρανοὺς.

Ο ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ.

Πρόγραμμα τῶν κατὰ μῆνα Ἰανουάριον
 διδασθησομένων μαθημάτων.

2. Τρίτη. Κ. Μακρῆς. — Περὶ γυναικείου γά-
 λακτος.
 4. Πέμπτη. Θ. Ἀντωνιάδης. — Περὶ Συνταγμα-
 τικοῦ πολιτεύματος.
 9. Τρίτη. Δ. Σταματιάδης. — Περὶ ἐργασίας
 ἥτοι περὶ μισθοδοσίας, ἀξίας τῶν
 πρὸς ζῶαρκειαν ἀναγκαίων καὶ περὶ
 τῆς καταστάσεως τῶν ἐργαιτικῶν τά-
 ξεων ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι.
 14. Πέμπτη. Θ. Ἀντωνιάδης τὸ αὐτό.
 13. Σάββατον. Δ. Σταματιάδης τὸ αὐτό.
 16. Τρίτη. Θ. Τάγης. — Πολιτικαὶ Οἰκονομίαι.
 18. Πέμπτη. Ἀθ. Δημητριάδης. — Φιλολογικά.
 20. Σάββατον. Ὁδ. Ἰάλεμος. — Ἐρμηνεῖαι τοῦ ἡ-
 γεμόνος τοῦ Μακιαβέλλη.
 23. Τρίτη. Ἀθ. Δημητριάδης. — Φιλολογικά.
 25. Πέμπτη. Ὁδ. Ἰάλεμος. — Τὸ αὐτό.
 27. Σάββατον. Θ. Τάγης. — Τὸ αὐτό.
 30. Τρίτη. Ἀθ. Δημητριάδης. — Φιλολογικά.